

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Sipstrassi
sága 1 - Král duchů.PDB

PDB Name: Gemmell_David-1-Kral_Duchu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.10.2003
Modification Date: 1.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL

KRÁL DUCHŮ

Poděkování

Ve světě literatury velice záleží na schopnostech těch, kdo vezmou rukopis a připraví ho k vydání. Spisovatel snadno odbočí špatným směrem, nebo ztratí nit příběhu. Dobrý redaktor autora obratně usměrní a nesmírně pozvedne práci, za níž je pak ceněn autor. Podobně dobrý korektor může vložením slova či chytrým škrtem vybrousit hloupou větu k démantovému jasu.

Proto děkuji své redaktorce Lize Reevesové za to, že to v jejím podání vypadá tak snadné, korektorce Jean Maundové za jemné doladování a elegantní broušení, a svému agentovi Pamele Buckmasterové za to, že nás svedla dohromady.

Předmluva

KRÁL DUCHŮ JE FANTASY ROMÁN A NENÍ míněn jako historicky přesné dílo. Nicméně města v římské Británii existovala v oblastech, jak je zde popsáno, stejně jako některé postavy, které se na těchto stránkách objevují. Cunobelinos byl zcela určitě mocný válečník, jenž si od římského spisovatele Seutonia vysloužil titul Brittanorum Rex. Cunobelinos vládl ze své základny v Camulodunu čtyřicet let a pravděpodobně on dal vzniknout artušovským legendám.

Paullinus je také skutečná historická postava, a během jejich nešťastného povstání porazil Boudicciny Iceny. V té době také zmizela devátá legie. Někteří historikové tvrdí, že římsí vojáci byli přepadeni ze zálohy a zničeni, jiní předpokládají vzpouru, kterou Římané zamlčeli.

Manévry římských vojenských jednotek jsou popsány tak přesně, jak jen to výzkumy a zákony dramatu dovolují. Jazyk zde použitý je poměrně moderní a nepochybně se najdou badatelé, kterým bude proti srsti, když si přečtou, že šípy byly ‚vypáleny‘, byť se toto slovo objevilo teprve po zavedení mušket s doutňákovým zámkem. Stejně tak ‚minuty‘ a ‚vteřiny‘ očitě předcházejí svou dobu. Naopak slovo vila zde znamená klasické venkovské sídlo s polnostmi a sady bohatého Římana.

Na takové námitky, pokud se snad vyskytnou, lze odpovědět tím, že jelikož jazyk, jímž se tehdy mluvilo, nebyla angličtina, ale zparchantělá forma latinsko-keltského jazyka, je možné dovolit si při překladu jistou volnost.

O životě Uthera Pendragona je známo jen málo. Toto však není popis činů jednoho člověka, ale příběh. Jinými slovy není to příběh o tom, jak to skutečně bylo - ale jak to mohlo být.

David A. Gemmell, Hastings 1988

Hlavní postavy (v abecedním pořádku)

ALHYFFA dcera Hengistova, žena Moretova

BALDRIC válečník z Pinrae

CAEL syn Eldareda, krále Brigantů

CULAIN LACH FERAGH mlžný válečník, též znám jako Lord s lanceou. Mistr šermíř

ELDARED král Brigantů a pán Deicesterského hradu. Před dvaceti lety zradil svého bratra Cascioka, aby na trůn mohl nastoupit Aurelius

GOROEN černokněžna, nesmrtelná a nelitostná
GVALCHMAI králův družiník. Příslušník kmene Kantiů
HENGIST saský král, otec Horsův, vojvoda
KORRIN ROGEUR zálesák z Pinrae. Bratr Pallinův
LAITHA Culainova svěřenka LUCIUSAQUILA generál římsko-britských vojáků
MAEDHLYN Aureliův kouzelník
MORET syn Eldaredův
PALLIN půl člověk, půl medvěd, mučen černokněžnou
PRASAMACCOS příslušník kmene Brigantů
SEVERINUS ALBIUS římský legát deváté legie
THURO syn nejvyššího krále Aurelia Maxima a Mlžné děvy Alaidy
VICTORINUS králův družiník a první centurion

Římská jména britských osad

ANDERITA - Pevensey
CALCARIA - Tadcaster
CAMULODUNUM - Colchester
CATARACTONIUM - Catterick
DUBRIS - Dover
DUROBRIVAE - Rochester
EBORACUM - York
LAGENTIUM - Castleford
LINDUM - Lincoln
LONDINIUM - Londýn
LONGOVICIUM - Lancaster
OSTROVSKITIS - ostrov Skye
PINNATA CASTRA - Inchtuthill
VENTA - Winchester
VINDOLANDA - Chesterholm
VINDOMARA - Eborchester

1. Kapitola

CHLAPEC ZNUDĚNĚ ZÍRAL NA STUDENÉ šedé hradby a přemítal, zda hradní žalář může být ještě nehostinnější než tato chladná místnost ve věži, s jediným okénkem, které jako oko hledělo do chřtánu severního větru. Pravda, v krbu tu hořel oheň, ale na to, kolik tepla vydával, to klidně mohlo být Maedhlynovo kouzlo. Velké šedé desky krbu z plamenů vysávaly žár a na oplátku nedávaly nic, pouze přízračný odraz, který se ohni vysmíval.

Thuro seděl na posteli a kolem útlých ramen měl ovitý otcův kožich z medvědí kůže.

"To je ale hnusné místo," prohlásil, zavřel oči a přinutil se na věž zapomenout. Vzpomínal na otcovu vilu v Eboraku a na koně na lukách za bílými zdmi, kde mocný Cefón míval na zimu své bílé klisny. Většinou si však představoval svůj pokojík, útulný a pohodlný, kam se nedostal kousavý zimní vítr, a plný lásek svého mladého života: svých knih, svých skvělých knih. Otec mu odmítl dát svolení, aby si do tohoto osamělého hradu vzal byť jen jediný svazek pro případ, že by váleční náčelníci přistihli prince při čtení a poznali královo temné tajemství. Protože v Caerlynské tvrzi sice bylo dobře známo, že chlapec Thuro je slabý na těle i na duchu, královi družiníci však tuto smutnou pravdu strážili jako znamení rodinné hanby.

Thuro se zachvěl, vstal z postele a posadil se na kozí houni před ohněm. Bylo mu hůř, než kdy dřív. Hluboko dole ve velké síni Deicesterského hradu se jeho otec pokoušel vytvořit spojení proti barbarům přicházejícím zpoza moře, zachmuřeným plenitelům, kteří si nyní zakládali osady až daleko na jihu, odkud pořádali nájezdy do bohatších zemí na severu. Poselství bylo do Deicesteru vypraveno i přes Maedhlynovo varování. Thuro taky nijak netoužil po tom, aby mohl svého otce doprovázet, ale ne ze strachu z hroziícího nebezpečí, které skoro ani nechápal. Princ neměl rád zimu, nesnášel dlouhé cesty na koňském hřbetě a, což bylo důležitější, nenáviděl odloučení od svých knih, byť jen na pár dní - natož na dva měsíce, po něž výprava trvala.

Otevřely se dveře a princ vzlédl. Spatřil vysokou postavu Gwalchmaie, jenž ve svalnatých pažích nesl těžký náklad polen. Gwalchmai se na chlapce usmál a Thuro si se zahanbením všiml, že družiník má na ochranu proti kousavé zimě toliko jedinou vlněnou halenu.

"Tobě není nikdy zima, Gwalchmai?"

"Cítím ji," odvětil Gwalchmai a poklekl, aby mohl přiložit do krbu.

"Můj otec ještě mluví?"

"Ne. Když jsem procházel, Eldared už stál."

"Ty nemáš Eldareda rád?"

"Vidiš příliš mnoho, mladý Thuro. To jsem přece neřekl."

Ale řekl, pomyslel si Thuro. Bylo to ve tvých očích a v tom, jak jsi se naklonil, když jsi vyslovoval jeho jméno. Thuro hleděl do dvořanových tmavých očí, ale Gwalchmai se otočil.

"Věříš mu?" zeptal se chlapec.

"Tvůj otec mu očividně věří, a kdo jsem já, abych mu radil? Myslíš, že by sem král přišel jenom s dvaceti družiníky, kdyby cítil zradu?"

"Odpovídáš mi otázkami. Copak to není uhýbání?" Gwalchmai se zazubil. "Musím se vrátit na hlídku. Ale přemýšlej o tomhle, Thuro: takovým, jako jsem já, nepřísluší kritizovat velké muže. Mohl bych přitom přijít o kůži na zádech - nebo hůř, i o život."

"Myslíš, že tu číhá nebezpečí?" naléhal princ.

"Mám tě rád, chlapče, i když jen Mithra ví, proč. Máš bystrou hlavu. Je to škoda, že jsi tak slabý. Ale tak trochu ti na tvou otázku odpovím. Na krále vždycky číhá nějaké nebezpečí. Je pro mě záhadou, proč člověk po královské moci vlastně touží. Já tvému otci sloužím už šestnáct let, a za tu dobu přežil čtyři války, jedenáct bitev a pět pokusů o vraždu. Je to mazaný člověk. Ale byl bych raději, kdyby tu byl i kouzelník."

"Maedhlyn Eldaredovi nevěří. Říkal to otci."

Gwalchmai se zvedl. "Ty lidem snadno uvěříš, Thuro. Tohle bys mi neměl vykládat - ani nikomu jinému z družiny."

"Ale tobě přece můžu věřit, ne?"

"Jak to víš?" sykl Gwalchmai.

"Přečetl jsem si to ve tvých očích," odpověděl Thuro tiše. Gwalchmai se uvolnil a zešíroka se usmál. Zavrtěl hlavou a zatahal se za spletené vousy.

"Měl by sis odpočinout. Zítra prý pořádají hon na jelena."

"Já nejedu," řekl Thuro. "Nerad jezdím na koni."

"Mateš mě, chlapče. Občas v tobě vidím tolik z tvého otce, že před tebou málem padnu na kolena. A pak... no, na tom nezáleží. Uvidíme se zítra. Hezky se vyspi."

"Děkuji za dřevo."

"Je mou povinností dohlédnout na to, abys byl v pořádku." Gwalchmai opustil pokoj a Thuro vstal a přešel k oknu. Odhrnul těžké sametové závěsy a zahleděl se na zimní krajinu. Nízké pahorky pokrýval sníh a kostry stromů byly černé jako uhel. Thuro se otřásl a zatoužil po domově.

On by byl také raději, kdyby sem s nimi dorazil i Maedhlyn, protože měl rád starcovu společnost a líbilo se mu, jak to kouzelníkovi rychle myslí - a hry a hádanky, které pro něj chystal. Jedna z nich mu loni v létě vrtala hlavou skoro celý den, zatímco jeho otec byl na jihu a na hlavu porážel Juty. Thuro tenkrát seděl s Maedhlynem ve stupňovité zahradě ve stínu vrhaném sochou velkého Julia.

"Kdysi dávno žil princ," začal Maedhlyn a v zelených očích mu jiskřilo, "kterého jeho král nenáviděl, ale lid ho miloval. Král se rozhodl, že princ musí zemřít, ale bál se hněvu obyvatel, a tak vymyslel podrobný plán, jak skoncovat jak s princovou oblíbeností, tak s jeho životem. Obvinil ho ze zrady a nabídl mu Mithrův soud. Tak měl římský bůh rozhodnout o vině či nevině obviněného."

Prince přivedli před krále a shromáždilo se tam mnoho lidí, aby se na soud podívali. Před prince se postavil kněz se zavřeným koženým váčkem a ve váčku byly dva hrozny. Zákon pravil, že jeden má být bílý a druhý černý. Pokud si obviněný vytáhl bílý, byl nevinen. Černé zrnko znamenalo smrt. Sleduješ mě, Thuro?"

"Zatím je to jednoduché, učitelí."

"Princ však věděl o tom, jak ho král nenávidí, a správně hádal, že ve váčku budou dva černé hrozny. Odpověz mi, bystrá hlavičko, jak princ získal bílou hrozinku a prokázal svou nevinu?"

"To není možné, jedině kouzlem."

"Žádné kouzlo v tom nebylo, jenom nápad," odpověděl Maedhlyn, a aby svá slova ještě zdůraznil, poklepal si na spánek. "Zítra ke mně přijď s odpovědí."

Thuro celý den usilovně přemýšlel, ale nic ho nenapadlo. Od kuchaře Listry si půjčil váček a dva hrozny a posadil se v zahradě s pohledem upřeným na předměty, jako by v sobě skrývaly odpověď. Když soumrak zbarvil oblohu trójskou červení, Thuro to vzdal. Seděl sám v houstnoucím šeru, vzal jeden hrozen a snědl ho. Natáhl se pro druhý - a zarazil se. Následujícího rána zašel za Maedhlynem do studovny. Stařec ho přivítal kysele - tvrdil, že měl neklidnou noc a zdály se mu ošklivé sny.

"Znám odpověď na tvou hádanku, mistře," oznámil mu chlapec. Nato kouzelníkovi ožily oči.

"Tak brzy, princí? Vznešenému Alexandrovi to trvalo deset dní, ale on byl zase Aristoteles méně nadaný učitel než já!" Maedhlyn se zahihňal. "Tak mi pověz, Thuro, jak princ prokázal svou nevinu?"

"Dal ruku do váčku a vzal jednu hrozinku do dlaně. Vytáhl ruku a hrozinku rychle snědl. Pak řekl knězi: „Nevím, jakou měla barvu, ale podívejte se na tu, co zůstala.""

Maedhlyn zatleskal a usmál se. "Velmi jsi mne potěšil, Thuro. Ale pověz mi jedno, jak jsi na to přišel?"

"Snědl jsem hrozinku."

"To je dobře. I v tom je poučení. Rozdělil jsi problém a prozkoumal jeho jednotlivé části. Většina lidí se snaží řešit hádanky tak, že dovolí, aby jejich mysl skákala jako opice z větve na větev, aniž by si kdy uvědomili, že je to kořen, co by měli zkoumat. Na to nikdy nezapomínej, princí. Ta metoda funguje u lidí stejně jako u hádanek."

Teď Thuro odvedl své myšlenky od zlatých letních dnů zpátky k pusté zimní noci. Stáhl si nohavice, vklouzl pod pokrývky a obrátil se na bok, aby viděl tančící plameny v krbu.

Vzpomněl si na svého otce - vysokého, se širokými rameny a očima plnými ledu i ohně, uctívaného vojevůdce a obávaného nepřitele.

"Nechci být králem," zašeptal Thuro.

Gwalchmai se se smíšenými pocity díval, jak se šlechtici připravují k lovu. Při pohledu na mocnou postavu svého krále, jak sedí na černém hřebci sedmáct pěští vysokém, cítil divokou pýchu. Kůň se jmenoval Oheň a jediný pohled jeho zlomyslných očí varoval každého jezdce, že si má dávat pozor. Ale král byl uvolněný, protože kůň věděl, kdo je tu pánem. Měli stejný temperament jako rodní bratři. Ale Gwalchmaiova pýcha se mísila s nutným smutkem, když se podíval na prince Thura, jedoucího vedle svého otce. Chlapec nešťastně seděl na mírně, patnáct pěští vysoké klisně, tiskl si k hrudi plášť a kolem útlého, asketického obličejce se mu vlnily světlé vlasy. Je v něm příliš z jeho matky, pomyslel si Gwalchmai při vzpomínce na to, jak poprvé uviděl Mlžnou děvku. Nyní tomu bylo skoro šestnáct let, a přesto si dokázal královnu představit zcela jasně, jako by minula teprve hodina. Jela na bílém koníkovi a vedle krále válečníka vypadala křehce a jaksi nepatřičně, jako led na růži. Družiníci si vyprávěli, že si jejich pán zašel popovídat s Maedhlynem do mlhami zahaleného severního údolí a zmizel na osm dní. Když se vrátil, vous mu povyroستl o rovných šest palců a vedle sebe měl tuto skvělou ženu se zlatými vlasy a očima šedýma jako mlha na severním jezírku. Zprvu si mnozí lidé z Caerlynské tvrze mysleli, že je to čarodějka, protože dokonce i tady se vyprávělo o Mlžné zemi, místě tajuplných kouzel a čar. Ale jak mýjely měsíce, královna všechny okouzila svou laskavou a mírnou povahou. Zprávu o jejím těhotenství lidé přivítali s radostí a okamžitě začali oslavovat. Gwalchmai nikdy nezapomene na nevázaný banket v tvrzi, ani na divoké noční radovánky, které pak následovaly.

Jenomže o osm měsíců později byla Alaida, Mlžná děvka, mrtvá a její maličký synek na pokraji smrti, protože odmítal mléko. Povolali kouzelníka Maedhlyna a on, díky svým kouzlům, malého Thura zachránil. Chlapec však nikdy nebyl příliš silný. Kde družiníci doufali v mladého muže, jenž by byl obrazem krále, zůstalo jim vážné dítě, které se děsilo všech mužských cvičení. A přesto v něm zůstalo dost z jemnosti jeho matky, aby to změnilo opovržení ve smutek. Thuro byl oblíben, ale lidé, kteří ho uviděli, jenom vrtěli hlavou a dumali nad tím, co mohlo být.

To všechno táhlo Gwalchmaiovi hlavou, když se lovecká družina, vedená lordem Eldaredem a jeho dvěma syny, Caelem a Moretem, vydávala na cestu.

Král se z Alaidiny smrti nikdy nevzpamatoval. Zřídka kdy se smál a ožil jenom když lovil buď zvěř, nebo lidi. Pro obě své záliby měl v těchto krvavých dobách mnoho příležitostí, protože Sasové a Jutové pořádali nájezdy na jih a Norové na svých dračích lodích vplouvali po řekách až hluboko do území Východní marky. K tomu ještě přistupovalo množství nájezdů menších klanů a kmenů, které nikdy neuznaly právo britsko-římských vojvodů vládnout nad starobylým územím Belgů, Icenů a Kantiů.

Gwalchmai docela dobře chápal jejich hledisko, byv sám čistokrevným Kantiou, narozeným co by kamenem dohodil od Strašidelných útesů.

Nyní se podíval, jak šlechtici klušou k zalesněným pahorkům, a pak se vrátil do svého obydlí za dlouhými stájemí.

Očima přelétl deicesterské muže, kteří lenořili u pivnice, a zneklidněl.

Mezi oddělenými skupinkami, které se zde shromáždily, žádná láska nepanovala, i když příměří bylo poctivě dodržováno - tu a tam zlomený nos či vymknuté zápěstí, ale družiníci se většinou drželi zpátky. Jenže dnes Gwalchmai ve vzduchu a v jasných očích vojáků cítil napětí.

Zatoulal se do síně. Byli tu pouze dva z králových mužů, Victorinus a Caradoc. Hráli dráčky a Říman prohrával, i když to nesl statečně.

"Zachraň mě, Gwale," požádal Victorinus. "Zachraň mě před mou hloupostí."

"Není takového člověka, který by tohle dokázal!" Gwalchmai došel ke svému polnímu lůžku a stočeným přikrývkám. Ze stočených pokrývek vytáhl gladius a pochvu a připjal si meč k pasu.

"Čekáš nějaké potíže?" zeptal se Caradoc, vysoký, štíhlý a dlouhonohý příslušník kmene Belgů.

"Kde jsou ostatní?" opáčil Gwalchmai, vyhýbaje se odpovědi.

"Většina z nich šla do vsi. Pořádají tam nějakou slavnost."

"Kdy to oznámili?"

"Dnes ráno," vložil se do hovoru Victorinus. "Co se děje?"

"Zatím nic," řekl Gwalchmai, "a při Mithrovi doufám, že se ani nic dít nebude. Ale něco visí ve vzduchu."

"Já nic necítím," namítl Victorinus.

"To proto, že jsi Říman," ozval se Caradoc, došel ke svým pokrývkám a vytáhl meč.

"S párkem pověřivých domorodců se hádat nebudu, ale uvědomte si tohle: jestli se budeme kolem procházet ozbrojeni až po zuby, mohli bychom vyvolat nepříjemnosti. Mohli by nás obvinít, že narušujeme ducha příměří."

Gwalchmai zaklel a posadil se. "Máš pravdu, příteli. Co tedy navrhuješ?"

Victorina, byť byl mladší než jeho společníci, si ostatní členové královské gardy velice vážili. Byl odhodlaný, chrabrý a myslelo mu to. Jeho tvrdá římská výchova se ukázala být dokonalým protikladem vzpurným, výbušným povahám Britů, kteří králi sloužili.

"Nejsem si úplně jistý, Gwale. Nechápej mě špatně, protože já si tvých schopností vážím. Máš nos na léčky a dobrý odhad na lidi. Pokud říkáš, že se něco děje, tak se vsadím, že tomu tak je. Myslím, že bychom měli meče schovat pod tuniky a projít se po tvrzi. Možná že to jenom mezi deicesterskými muži pořád ještě přetrvává špatná nálada kvůli tomu, jak je Caradoc včera v noci obral při soutěži v házení nožem."

"To nemyslím," řekl Caradoc. "Ve skutečnosti jsem měl pocit, že to berou až příliš dobře. V té chvíli mě to zmátlo, protože to bylo takové divné. Dokonce jsem spal s rukou na dýce."

"Nenechávejme se unést, přátelé," prohlásil Victorinus. "Za hodinu se tu sejdeme. Pokud tu hrozí nějaké nebezpečí, měli bychom si toho všimnout."

"A co když něco najdeme?" zeptal se Caradoc.

"Tak nic nedělejte. Pokud to půjde, odejděte odtamtud. Spolkněte svou pýchu."

"To nemůžeš po nikom žádat," namítal Belg.

"To je možná pravda, můj vrtošivý příteli. Ale pokud má k něčemu dojít, ať to začnou muži z Deicesteru. Krále moc nepotěší, jestli porušíte příměří. Nechá vás stáhnout z kůže."

Gwalchmai přistoupil k oknu a otevřel dřevěné okenice.

"Myslím, že se skrýváním zbraní si nemusíme lámat hlavu," poznamenal tiše. "Všichni chlapi z Deicesteru jsou ozbrojení."

Victorinus zvedl své pokrývky. "Vezměte si věci a pojděte za mnou. Rychle."

"Asi tucet jich jde sem a v rukou mají meče," řekl Gwalchmai a uskočil od okna. Sebral své věci a následoval své dva společníky k hrubě přitesaným dveřím vedoucím ke stájím. Když vyšli ven, všichni tři muži tasili zbraně a řádně za sebou zavřeli dveře. Rychle nasedlali koně a vyjeli na dvůr.

"Tááhle jsou!" křikl kdosi a vojáci vyběhli, aby jezdcům odřízli cestu. Victorinus pobídl koně do cvalu a plnou silou vrazil do sbíhajících se válečníků, kteří se rozlétli a popadali na dláždění. Pak trojice procválala branou ven do zasněžených kopců.

Neujeli ani míli, když narazili na těla svých druhů, ležící v dolíku u zamrzlého potoka. Družiníci byli ozbrojeni pouze noži, ale nejméně jedenáct ze sedmnácti bylo zabito šípů. Ostatek byl rozsekán meči či sekerami.

Tři muži seděli mlčky na koních. Sesedat nemělo smysl. Hleděli do mrtvých tváří těch, kteří bývali jejich přáteli, nebo přinejmenším druhů ve válce. Vedle pokrouceného dubu leželo tělo Attika provazochodce. Kolem něj byl sníh potřísněn krví a bylo zřejmé, že jemu jedinému ze všech družiníků se podařilo zasadit útočníkům ránu.

"Přinejmenším tři muži," ozval se Caradoc, jako by ostatním četl myšlenky. "Ale Atticus byl taky tvrdý čubčí syn. Co uděláme teď, Victorine?"

Mladý Říman chvíli mlčel a prohlížel obzor. "Král," poznamenal tiše.

"A chlapec!" připojil Gwalchmai. "Sladká Junono! Musíme je najít - a varovat."

"Jsou mrtví," řekl Victorinus, sundal si bronzovou přilbu a zadíval se na svůj pokřivený odraz. "Proto družiníky odlákali stranou a povraždili, a proto krále pozvali na lov na jelena. Byl to královský jelen, co lovili. Musíme se dostat zpátky do Caerlynu a varovat Aquilu."

"Ne!" křičel Caradoc. "Ta zrada nemůže zůstat nepotrestaná."

Victorinus viděl bolest v Belgových očích. "A co chceš dělat, Caradoku? Vrátit se do Deicesteru a přelézt hradby, abys našel Eldareda?"

"Proč ne?"

"Protože by to k ničemu nebylo - zemřel bys, než by ses dostal na dva kroky od Eldareda. Mysli dopředu, člověče."

Aquila krále nečeká zpátky dřív než na jaře a nebude připravený. To první, co uvidí ze severu přicházet, bude deicesterské vojsko a všichni spojenci, které se Eldaredovi podaří získat. Obsadí Eboracum a zrádce zvítězí."

"Musíme ale najít tělo krále," podotkl Gwalchmai. "Nemůžeme ho tu nechat vránám. To přece nejde."

"A co když ještě není mrtvý?" dodal Caradoc. "Nikdy bych si neodpustil, kdybych ho tu nechal."

"Vím, jak se cítíš, a taky je mi to líto. Ale prosím, odlož stranou city a důvěřuj římské logice. Ano, mohli bychom krále pohřbít - ale co Eboracum? Myslíš, že nám králův stín poděkuje za to, že jsme jeho tělo kladli před osud jeho lidu?"

"A co když není mrtvý?" naléhal Caradoc.

"Víš, že je," odvětil Victorinus smutně.

2.Kapitola

THURO SE ZTRATIL. STALO SE TO BRZY poté, co jezdcí vyjeli z hradu, když psi zachytili stopu a vyrazili do hustého lesa s lovci těsně za patami. Thuro nijak netoužil cválat lesem s nimi, takže přitáhl klisně otěže a následoval lovce lehkým klusem. Jenže někde cestou Špatně zabočil a teď už honicí psy vůbec neslyšel. Zimní slunce stálo vysoko na obloze a Thuro byl promrzlý skrz naskrz... a měl hlad. Stromy tu nerostly tak hustě a země zvolna stoupala. Vítr ustal a Thuro zastavil u zamrzlého potůčku. Sesedl, rozbil led, sklonil hlavu a dychtivě pil studenou vodu. Jeho otec se na něj bude velice zlobit - neřekne sice ani slovo, ale bude se tvářit znechuceně a od chlapce se odvrátí. Thuro smetl sníh z plochého kamene a posadil se, aby zvážil všechny možnosti, které mu zbývaly. Mohl vyjet naslepo a doufat, že na lovce někde cestou narazí, nebo mohl sledovat vlastní stopy zpátky k hradu. S takovými možnostmi nebylo těžké se rozhodnout. Nasedl na klisnu a obrátil ji zpátky k jihu.

Na stezku lehce vyběhl velký jelen a zastavil se, aby si mohl prohlédnout jezdce. Thuro jen přitáhl klisně otěže a opřel se o sedlovou hrušku. "Dobré ráno, pane lesů, také ses ztratil?" Jelen se opovržlivě odvrátil a pokračoval v ladném běhu přes stezku mezi stromy. "Připomínáš mi mého otce," volal za ním Thuro.

"Mluvíš často se zvířaty?" Thuro se obrátil v sedle a uviděl mladičkou dívku oblečenou jako zálesák do zelené vlněné halenky s kapuci, kožených kamaší a po kolena vysokých bot z měkké kůže s třásněmi z ovčiny. Vlasy v barvách podzimu - světle hnědé, s nádechem zlata a červené - měla přistřížené hodně nakrátko. Její obličej byl úchvatný, krásná nebyla ani v nejmenším, ale...

Thuro se uklonil. "Ty tu někde žiješ?" zeptal se.

"Snad. Ty ale určitě ne. Jak je to dlouho, co ses ztratil?"

"Jak víš, že jsem se ztratil?" oponoval Thuro.

Dívka odstoupila od stromu rostoucího u cesty a Thuro viděl, že má nádherný luk z tmavé rohoviny. "Možná ses neztratil," odušila s úsměvem. "Možná ti tvoje vlastní stopy připadají tak zajímavé, že ses rozhodl si je prohlédnout znovu."

"Vzdávám se," přiznal Thuro. "Hledám Deicesterský hrad."

"Máš tam přátele?"

"Je tam můj otec. Jsme tam hosty."

"Naštěstí já být hostem té ohavné rodiny nemusím," oznámila mu dívka. "Jeď dál touhle cestou, až narazíš na bleskem rozštípnutý dub, pak se dej doprava a jeď podle potoka. Ušetří ti to čas."

"Děkuji. Jak se jmenuješ?"

"Jména jsou pro přátele, ty princátka, člověk je nerozdává cizincům."

"Cizinci se mohou stát přáteli. Ve skutečnosti byli všichni přátelé po jistou dobu cizinci."

"To je vskutku pravda," připustila dívka. "Ale řečeno hrubě, já nehodlám navazovat přátelství s žádným z Eldaredových hostů."

"Mrzí mne, že to vidíš takto. Je velická škoda, že když člověk přebývá na hradě v chladu a průvanu, nějak to pozmění jeho duši. Pokud to za něco stojí, tak já se jmenuji Thuro."

"Hezky mluvíš, Thuro," usmála se dívka, "a máš dobré oko na koně. Pojď, zvu tě na oběd."

Thuro po příčinách náhlé změny její nálady nepátral. Sesedl a odváděl koně z cesty za dívkou, která ho vedla lesem po křivolaké stezce do malé jeskyně pod pískovcovým převisem. Tady pod měděným kotlíkem, podepřeným dvěma kameny, hořel nízký oheň. Thuro přivázal klisnu k nedalekému keři a přešel k ohni, kde se k němu dívka připojila. Přihodila do vody trochu ovesných vloček a z malého váčku u pasu i špetku soli. "Nasbírej trochu dřeva," vyzvala Thura, "ať si to jídlo zasloužíš." Thuro udělal, co mu nařídila, a vedle stezky nasbíral silné větve, které pak donesl k ohni.

"Hodláš snad zapálit signální oheň?" zeptala se dívka, když se Thuro vrátil.

"Tomu nerozumím," řekl Thuro.

"Tohle je oheň na vaření. Má jenom ohřát vločky a vodu a na hodinku zahřát i nás. Dřevo, které na to potřebuješ, musí být suché a ne silnější než palec. Copak jsi nikdy nevařil na ohni?"

"Ne, lituji, ale tohoto potěšení se mi zatím ještě nedostalo."

"Kolik ti je?"

"Příští podzim se stanu mužem," opáčil poněkud škrobeně Thuro. "A tobě?"

"Tolik, co tobě, Thuro. Patnáct."

"Měl bych sehnat nějaké vhodné dřevo," řekl Thuro.

"Taky si rovnou sežeň talíř."

"Talíř?"

"Jak jinak chceš tu kaši jíst?"

Thuro rozzlobeně vyšel z jeskyně - zřídka se hněval a příliš se mu to nelíbilo. Jak sledoval lesní dívku, začal si živě uvědomovat, jak ladně kráčí a přitom se puvabně pohupuje v bocích. On měl proti tomu pocit, že není schopen klást jednu nohu před druhou, aniž by přitom nezakopl. Najednou měl nohy dvakrát větší než obvykle. Zatoužil udělat něco, čím by na ni udělal dojem, a poprvé ve svém mladém životě si přál, aby se aspoň trochu podobal otci. Zahnal tyto myšlenky a jal se sbírat dříví na oheň. Zároveň našel i kulatý plochý kámen, který by mu mohl posloužit jako talíř.

"Máš hlad?" zeptala se dívka.

"Ani ne." Lesní dívka klacíkem zkušeně sundala kotlík z plamenů a zamíchala hustým mléčně bílým obsahem. Thuro jí podal placatý kámen a ona se zahihňala.

"Na," řekla a nabídla mu svůj dřevěný talíř. "Vezmi si tohle."

"Ten kámen bude stačit."

"Mrzí mě to, Thuro, není ode mě správné, že se ti směju. Není to tvoje chyba, že jsi princátka. Měl sis s sebou přivést svého sluhu."

"Já nejsem princátka, já jsem princ, syn Maxima, nejvyššího krále. A kdybys ty seděla v caerlynském sále, cítila by ses bezpochyby stejně hloupě při hovoru o Plútarchově knize Život Lykurgův."

Dívce se zajiskřilo v očích a Thuro si uvědomil, že má oči ve stejných odstínech hnědi jako vlasy - světle hnědé se zlatavými tečkami.

"To máš nejspíš pravdu, princu Thuro," řekla s posměšnou úklonou, "protože mně se Lykurgos nikdy nelíbil a souhlasím s tím, že ho Plútarchos přirovnává k Numovi. Jakže to napsal? Ctnost činí někoho tak váženým, že si i trůn zaslouží, jiného tak velkým, že je nad ním."

Thuro jí poklonou vrátil, ale mínil ji vážně. "Odpusť mi mou nadutost," řekl jí. "Nejsem zvyklý cítit se tak hloupě."

"Nejspíš se cítíš lip, když lovíš jeleny a cvičíš s mečem a kopím."

"Ne, ani v tom nejsem příliš dobrý. Můj otec si nade mnou zoufá. Doufal jsem, že na tebe udělám dojem svými vědomostmi, protože o ničem jiném se bavit neumím."

Dívka odvrátila zrak a nandala chladnoucí kaši na dřevěný talíř, který pak vnutila Thurovi. "Já se jmenuji Laitha. Vítej u mého krbu, princu Thuro." Thuro v jejím výrazu hledal stopu výsměchu, ale žádný nenašel.

Thuro přijal krmí a mlčky jedl. Laitha odložila kotlík a opřela se o stěnu jeskyně, přičemž mladého muže stále pozorovala. Byl takovým jemným způsobem hezký a oči měl šedé jako kouř z hořícího dřeva, smutné a úžasně nevinné. Nicméně přes všechnu tu jemnost Laitha v jeho rysech nenašla ani stopy po změkčilosti. Pohled měl přímý, neuhýbal očima, a kolem úst neměl jedinou nedůtklivou vrásku. A to, jak se otevřeně přiznal ke svým tělesným nedostatkům, mu v Laithiných očích získalo přízeň, protože dívka už za svůj život viděla dost velkohubých chvastounů, kteří se neustále

předstihovali v dokazování své síly a mužnosti.

"Proč ti to nejde?" zeptala se Thura. "Copak nemáš dobrého učitele šermu?"

"Mne šermování nebaví. Hned se při něm unavím a pak onemocním."

"Jak onemocníš?"

Thuro pokrčil rameny. "Řekli mi, že jsem při narození skoro umřel, a od té doby jsem slabý na prsa. Nesmím se moc namáhat, jinak se mi udělá mdlo, začne mi bušit v hlavě a občas přestanu i vidět."

"Co na to tvůj otec?"

"Je velice trpělivý a velice smutný. Bojím se, že nejsem takový syn, po jakém toužil. Ale na tom nezáleží. On je silný jako býk a odvážný jako drak. Bude vládnout ještě mnoho let - a třeba se znovu ožení a stane se otcem vhodného dědice."

"Co se stalo s tvou matkou?"

"Zemřela dva dny potom, co jsem se narodil. Narodil jsem se o měsíc dřív a Maedhlyn - náš kouzelník - byl zrovna pryč, protože ho král někam poslal."

"A tvůj otec se nikdy znovu neoženil? To je na krále dost zvláštní."

"Nikdy jsem s ním o tom nemluvil... ale Maedhlyn říká, že má matka byla jako studená voda na jeho duši, a od té doby, co odešla, zůstal jenom oheň. Kolem Maxima a jeho žalu stojí zeď. Nikdo tam nesmí vstoupit. Na mě se nemůže ani podívat, protože se matce hodně podobám. A za celou dobu, co se pamatuji, se mne nikdy nedotkl - nikdy mě nevzal za ruku, nepoplácal mě po rameni, ani mě nepohladil po vlasech. Maedhlyn říká, že když mi byly čtyři roky, dostal jsem hroznou horečku a můj duch se ztratil ve tmách Prázdnoty. Říká, že tenkrát za mnou můj otec přišel, vzal mě do náručí a jeho duch pak hledal mého v té temnotě. Našel mě a přivedl mě domů. Ale já si na nic z toho nepamatuji, a to mne velice mrzí. Hrozně rád bych si na tu chvíli vzpomněl."

"Musíš tě velice milovat," zašeptala Laitha.

"Ani nevím." Thuro k ní vzhledl a usmál se. "Děkuji za kaši. Už musím jít."

"Doprovodím tě k brodu nad Deicesterem," nabídla mu Laitha.

Thuro přijal a počkal, dokud neočistila kotlík, talíř a lžici. Vše pak strčila do plátěného vaku, který si hodila na záda, zvedla luk a toulec a vykročila vedle něj. Začal hustě padat sníh a Thuro byl rád, že jde s ním. Beze stop, které by mohl sledovat, by se určitě v několika minutách ztratil.

Ještě ani nedošli ke stezce, když zaslechli koně běžící cvalet. V první chvíli, když Thuro jezdce zaslechl, zajásal - brzy se vrátí do hradu a do tepla. Ale pak si uvědomil, že by to znamenalo rozloučit se s Laithou, a tak z náhlého popudu odbočil z cesty a zavedl klisnu hlouběji mezi stromy, za stěnu křovin pod stezkou.

Laitha se k němu beze slova připojila. Blížila se čtveřice mužů ozbrojených meči a kopími. Kousek za místem, kde stáli Thuro s Laithou, se zastavili a připojili se k nim tři další jezdci, kteří přijeli z opačné strany.

"Nějaké stopy?" Ta slova se k Thurovi nesla po větru jako šepot a on se cítil zahanben, že se tu skrývá. Ti muži byli venku v zimě, protože hledali jeho - nebylo od něj správné způsobovat jim další potíže. Právě chtěl vykročit ze své skrýše, když promluvil další muž.

"Ne, nic. Je to neuvěřitelné. Otce jsme zabili ve chvíli, ale s klukem, kterému ještě teče mlíko po bradě, máme tolik potíží."

"Mluvíš nesmysly, Galine. Otec zabil šest mužů - a to měl šíp v prsou. Ten kluk nás jenom stojí čas."

"No, chtěl bych ho nechat zaplatit za to, že s ním marním čas. Usmažím si jeho oči na špičce dýky."

Thuro stál nehybně jako socha ještě dávno poté, kdy jezdci odjeli.

"Myslím, že by ses do Deicesteru vracet neměl," špitla Laitha a laskavě mu položila ruku na rameno.

Thuro stál nehybně dál a zíral na prázdnou stezku. Myšlenky mu vířily a přeskakovaly od strachu k lítosti, od paniky k žalu. Jeho otec byl zavražděn a Thurov svět už nikdy nebude stejný. Dnes ráno mu bylo bídně a byla mu zima, připadal si úplně sám na neveselém hradě. Ale teď věděl, že nebyl sám, že ho jako plášť halila obří síla nejvyššího krále Aurelia Maxima, a společnost mužů jako byli Gwalchmai a Victorinus ho chránila před chmurnou skutečností. Laitha měla pravdu. Byl jenom rozmazené princátko, které ani neumělo zapálit oheň na vaření. Teď se svět opět ocitl ve víru událostí. Eldared, jak se Maedhlyn správně obával, byl zrádce a královrah. Mladý princ se nyní stal lovnou zvěří, která nemá naději lovcům uniknout. K čemu mu nyní budou jeho vědomosti? Plútarchos, Aristoteles a Seutonium slabému chlapci v nebezpečném světě nepomohou.

"Thuro?"

Thuro se pomalu obrátil a v Laithiných očích spatřil účast. "Myslím, že bude moudřejší, když teď odejdeš," řekl. "V mé společnosti ti hrozí nebezpečí."

"Co budeš dělat?"

Thuro pokrčil rameny. "Najdu tělo svého otce a pohřbím ho. Pak se nejspíš pokusím dostat zpátky do Caerlynu."

"Ty jsi teď král, Thuro. Co uděláš, až se tam vrátíš?"

"Abdikuji. Já se k vládnutí jiným lidem nehodím. Generál mého otce, Lucius Aquila, je zároveň jeho bratrancem z druhého kolena. On bude vládnout moudře - jestli zůstane naživu."

"Proč by neměl?"

"Eldared má tolik vojáků, kolik by odpovídalo pěti legiím, a čtyři sta jezdců. V Caerlynu jsou jenom dvě legie. Zbytek vojska mého otce tvoří pomocné sbory, a ti muži se na zimu vracívají domů. Vraždou mého otce začne válka, kterou si nikdo nemůže dovolit. S tím saským vpádem na jihu je Eldaredova ctižádost šilenstvím. Jenže Briganti Římany vždycky nenáviděli, ještě dávno předtím, než Hadrián vybudoval ten val, aby je rozzlobil."

"Mě učili, že Hadrián ten val postavil, protože se jich bál," namítla Laitha.

"Kdyby to byla pravda, bylo by v něm jenom několik bran vedoucích na sever. Ty brány jsou vlastně výpadové brány pro nájezdy hluboko na území Brigantů." Thuro se otřásl a uvědomil si, že sníh se ze zlověstně tmavých mraků sype stále hustěji. "Kde je nejbližší vesnice?" zeptal se.

"Kousek od města Deicesteru leží Daris, je to asi osm mil na jihovýchod. Ale Eldared za tebou vyšle své muže. Proč se mnou nejdeš k nám? Tam budeš v bezpečí."

"Já nebudu v bezpečí nikde. A nechci do nebezpečí uvrhnout ještě tebe, Laitho."

"Ty to nechápeš. Já žiju se svým ochráncem, a on nikomu nedovolí, aby mi ublížil."

Thuro se usmál. "Právě jsem ti řekl, že Eldared má pět legií vojáků. Taky je to člověk, který zabil! nejvyššího krále. Tvůj ochránce nemůže být tak mocný, jako moji nepřátelé."

"Jestli tady budeme stát a dohadovat se, zmrznu. No tak, pusť koně a pojď za mnou. Věř mi, Thuro, protože já jsem tvoje jediná naděje na přežití."

"Ale proč mám pouštět koně?"

"Tam, kam tě povedu, on jít nemůže. A co je ještě důležitější, ti chlapi, co jdou po tobě, hledají chlapce na koni, na stezkách, kterými půjdeme, hledat nebudou. Tak pojď."

Thuro přehodil klisně otěže přes hlavu a přivázal je k sedlové hrušce. Pak sledoval mrštnou lesní dívku hlouběji do lesa, až nakonec dorazili k úpatí kopce v podhůří severních hor. Thura zábyly nohy a boty měl promočené skrz naskrz. V půlce cesty do kopce se zastavil - a sesul se do sněhu. Obličej měl bílý a namáhavě lapal po dechu. Laitha ušla ještě asi dvacet kroků, než se otočila a uviděla ho tam ležet. Ladně se k němu rozběhla a poklekla vedle něj. "Co se děje?"

"Je mi to líto - ale už nemůžu dál. Musím si chvíli odpočinout."

"Tady ne, Thuro, tady jsme na otevřeném prostranství. Pojď dál, ještě kousek." Pomohla mu na nohy a Thuro se dopotácel ještě tak deset kroků. Pak se mu podlomila kolena. Když se Laitha sklonila, aby mu pomohla, zahlédla asi dvě stě kroků zpátky po stezce nějaký pohyb. Z lesa se vynořila trojice jezdců. Muži poutníky zahlédli a pobídli koně do cvalu.

"Tvoji nepřátelé už jsou za námi, Thuro!" křikla Laitha, shodila vak s ramenou a rychle napnula tětivu na rohovinový luk. Thuro se překulil na kolena a snažil se postavit, ale síly ho opustily. Díval se, jak jezdci tasili meče, a všiml si vítězoslavného záblesku v jejich očích. Slyšel zlobu v jejich křiku. Přelétl pohledem na Laithu, která klidně stála s napjatým lukem, tětivu nataženou až k lici. Čas jako by se zpomalil a Thuro s nezaujatým okouzlením přihlížel, když Laitha pomalu vydechla, a ve chvíli, než se znovu nadechla, vypustila šíp. Vedoucího jezdce střela zasáhla mezi klíční kosti a vyhodila ho ze sedla.

Ale zbývající jezdci byli příliš blízko, než aby ji umožnili další dokonalé zamíření, takže Laitha další šíp vypustila příliš rychle. Šíp se odrazil od přílby druhého jezdce a srazil mu hlavu dozadu. Muž málem ztratil rovnováhu, když jeho kůň prudce uhnul doprava, ale poslední muž se vrhl ze sedla a narazil do lesní dívky, která se marně snažila vytáhnout z toulce další šíp. Laitha hrábla po loveckém tesáku, jež měla u pasu, ale muž ji udeřil pěstí do brady a ona se v bezvědomí zhroutila do sněhu. Druhý jezdec, který již získal zpět kontrolu nad svým zvířetem, sesedl a s napraženým mečem se blížil k Thurovi.

"No, princátko, doufám, že se ti lov líbil?"

Thuro neřikal nic. Pomalu se zvedl a podíval se najatému vrahovi do očí.

"Ty nebudeš žebrot o život? Jaké zklamání! Myslel jsem, že mi aspoň ty nabídneš královskou odměnu."

"Já se tě nebojím," prohlásil vyrovnaně Thuro. "Ty jako muž za moc nestojíš. Tak pojď, vrahu dětí, ať si zasloužíš svou odměnu!"

Muž se napjal a pozvedl meč, ale pak mu pohled zalétl někam za Thura. "Kdo jsi?" zeptal se a Thuro otočil hlavu. - Za ním se, zdánlivě odkud, vynořil muž v bílém medvědí plášti. Měl černé vlasy, na spáncích prokvetlé stříbrem, hranatou, hladce oholenou bradu a šedé oči. Oblečen byl do tmavé kožené haleny a zelených vlněných nohavic. V ruce držel stříbrnou hůl se dvěma ebenovými kroužky - jeden byl na horním konci, druhý asi v polovině délky hole.

"Ptal jsem se, kdo jsi," zopakoval najatý vrah svou otázku.

"Slyšel jsem tě," odušil nově přichozí. Měl hluboký hlas, chladnější než zimní větry.

"Tedy mi odpověz."

"Já jsem Culain lach Feragh a ty jsi napadl mou chráněnkou."

Muž se podíval na bezvládnou dívku. "Je jenom omráčená - a zabila Pagida."

"Zvládla to dobře, a až se probudí, pochválím ji za to. Ty, chlapče," obrátil se tiše k Thurovi, "se postav za mne."

Thuro udělal, co mu Culain nařídil, a ten pokročil dopředu.

"Nerad zabím," vykládal Culain, "ale naneštěstí nemohu dovolit tobě ani tvému společníkovi, abyste odsud odešli živí, takže nemám na vybranou. Pojďte, braňte se."

Oba najatí vrahové tu chvíli jenom stáli a zírali na muže s holí. Pak se první z nich rozběhl dopředu a vyrazil válečný pokřik.

Culain sklouzl rukou dolů k ebenovému kroužku a holí otočil. Hůl se rozdělila a v Culainově pravici se objevila stříbrná čepel. Culain odrazil zuřivý sek, máchl rukou dopředu a tál vraha přes hrdlo. Čepel muži projela krkem jako máslem a jemu pomalu spadla hlava na zem. Tělo zůstalo na jediný strašlivý okamžik stát, pak se mu podlomilo pravé koleno a celé tělo se zhroutilo vedle příšerné hlavy. Thuro ztěžka polkl a odtrhl od mrtvolý oči.

Druhý vrah se rozběhl ke svému koni, pustil meč a vyhoupl se do sedla. Culain překročil mrtvé tělo a zvedl Laithin luk. Vybral šíp, natáhl tětivu a vypustil střelu s takovou dokonalostí a ledabylostí, že Thuro neměl nejmenší pochyby o tom, jak to dopadne, ještě dávno předtím, než se střela jezdci zaryla do zad. Culain pustil luk, přistoupil k Laitha a něžně ji zvedl.

Laitha po chvíli otevřela oči.

"Copak se nikdy nepoučíš, Gian?" zašeptal. "Další laň do tvé sbírky?"

"On je syn krále. Eldared ho chce zabít." Culain se obrátil a upřel pohled na prince. Thuro si v jeho pohledu všiml čehosi nového, jakéhosi citu, který nedokázal zařadit. Pak však Culainovy city zakryla maska.

"Vítej u mého krbu," řekl válečník prostě.

3.Kapitola

ELDARED, KRÁL BRIGANTŮ, PÁN SEVERNÍHO valu, mlčky seděl a naslouchal zprávám svých náhončích. Po boku mu seděli jeho synové, Gael a Moret, a byli si dobře vědomi toho, že přes zřejmou vyrovnanost se nálada jejich otce s každým okamžikem zhoršuje.

Eldared měl padesát jedna roků a byl to ostřílený intrikán. Před dvaceti lety změnil strany a podpořil mladého Římana Aurelia Maxima, když se ucházel o trůn, čímž zradil svého vlastního bratra Cascioka. Od té doby jeho moc vzrostla a podpora Aurelia Maxima mu vynesla značné jmění, ale jeho ctižádost se neomezovala pouze na ovládnutí vysočiny. V posledních pěti letech neustále vzrůstal počet bojovných kmenů z vysočiny, které ho podporovaly, a také upevnil svou mocenskou základnu mezi Brity na jihu. Jediné, co potřeboval, aby získal trůn, byla smrt Aurelia a toho jeho slabého synka. Poté by provedl nečekaný nájezd na Eboracum a zaujal by neotřesitelnou pozici.

Jenže teď se jeho úžasně prostý plán rozpadl vněc díky prosté lidské chybě. Tři družiníci unikli a ten kluk, Thuro, byl někde v horách. Eldared navenek zachovával klid a v jeho zastíněných očích se neobjevil ani náznak děsu, který cítil uvnitř. Ten chlapec nebyl sám o sobě velkým problémem, protože byl podle všeho podlézavý a slabý.

Nicméně kdyby se mu podařilo vrátit se zpátky do Caerlynu, Lucius Aquila, což byl velice vychytralý generál, by ho použil jako loutku, aby si zajistil podporu proti Eldaredovi. Navíc kdyby některý z těch, kteří přežili, dokázali Aquilu varovat, tak by se nájezd na Eboracum stal dvojnásob riskantním.

Eldared propustil lovce a obrátil se na svého staršího syna Caela, válečníka s jestřábím pohledem, který nedávno oslavil pětadvacáté narozeniny.

"Nějaké návrhy?" vyzval ho král a Cael se usmál.

"K tomu, abys poznal, co je zřejmé, mě nepotřebuješ, otče."

"Ne. Potřebuji, abys mi předvedl, že chápeš, co je zřejmé." Cael se uklonil. "V této chvíli je chlapec méně důležitý. Schoval se někde hluboko na našem území, takže to s ním můžeme vyřídit v klidu. Nejdřív musíme najít ty tři, kteří unikli. Hlavně toho Římana, Victorina. To je muž, kterého si Aurelius vybral jako příštího vrchního velitele, a já jsem přesvědčen, že to byl on, kdo zabránil ostatním vrátit se pro královo tělo."

"Dobře a správně, chlapče. Ale co navrhuješ, abychom udělali?"

"Soustředíme naše síly na jihozápadě. Victorinus překročí val u Norcesteru a my mu tak odřízneme cestu na východ a na jih do Eboraka."

"Proč by jezdil delší cestou?" zeptal se Moret. "To ho jenom uvede do většího nebezpečí."

Cael se nad bratrovou otázkou zatvářil pohrdlivě, ale když odpovídal, mluvil dokonale neutrálním hlasem. "Victorinus není žádný hlupák, bratře. Ví, že na jihovýchod pošleme muže, a tímto manévrem získává čas. Budeme muset použít Goroien."

Moret si odkašlal a nervózně si poposedl. Eldared neřikal nic.

"Jakou máme jinou možnost, otče?" pokračoval Cael.

"Možnost?" vyštěkl Moret. "Další mrtvé brigantské dítě pro tu ohavnou ženštinu!"

"A kolik Brigantů zahyne pod hradbami Eboraka, pokud čarodějkou nepoužijeme!" opáčil Cael. "Kdybych si myslel, že nám to zaručí vítězství, nechal bych Goroien obětovat stovku nemluvnat."

"Moret má pravdu," ozval se tiše Eldared. "V této smrtící hře jsem rád tím, kdo má otěže pevně v ruce. Ta její mlžná kouzla mohou být požehnáním, ale za jakou cenu? Myslím, že ona hraje svou vlastní hru." Opřel se v židli a bradu si podepřel sepjatými prsty. "Dáme našim honcům ještě dva dny, aby ty družiníky dostihli. Pokud ani pak neuspějí, povolám Goroien. A co se týče toho kluka... Myslím, že někde leží mrtvý v závějích. Raději ale pošlu Alantrika na vysočinu."

"Nebude se mu to líbit," podotkl Moret. "Poslat králova rytíře za uprchlým klukem?"

"Co se mu líbí, nebo ne, to mu mohu přikázat jenom já - nebo vy," odušil Eldared. "Na jaře bude mít Alantric spoustu příležitostí, aby předvedl své umění v zacházení s mečem."

"A co ten meč?" zeptal se Moret.

Eldaredovi se zablýsklo v očích a tvář mu potemněla. "O něm už nikdy nemluv! Nikdy."

Victorinus seděl u úzkého okna pivnice a hleděl na zbytky Antoniova valu, který byl vybudován severně od Hadriánova ohromného opevnění a táhl se čtyřicet mil od pobřeží k pobřeží. Kamenné základy valu byly překryty drnem, a jak tak na ně mladý Říman hleděl, trosky mu živě připomněly upadající Římskou říši. Před třemi sty lety by v této oblasti hlídkovaly tři legie a na každé římské míli by stála pevnost. Teď v téměř opuštěném kraji jenom skučel vítr, pouze na hodně používaných obchodních cestách stály takové odlehle vesnice, jako byl Norcester. Victorinus upíjel pivo a kradmo se díval přes šenk k místu, kde spolu seděli Gwalchmai s Caradokem, přímo za šesti brigantskými domorodci. Trojice byla na cestě již devět dní. Podařilo se jim zakoupit zásoby a vyměnit si šaty s jedním řeckým kupcem, který putoval na jih. Victorinus byl nyní oblečen jako nákupec v dlouhém vlněném rouše a kožesinové vestě.

Na ramenou měl kožený měch, v němž byl stylus, pergamen a dopis od jistého Publia Aristarcha, který ho oslovoval jako Varia Seneku, nákupčího z Eboraka.

Hostinský, postarší římsko-britský bojovník na odpočinku, si k Victorinovi přisedl na lavici.

"Jak rychle mi můžeš dodat zboží, které si u tebe objednáám?" zeptal se.

"Bude tu druhý týden zjara," odpověděl Victorinus, který si živě uvědomoval nedaleko sedící Briganty. "Samozřejmě to také záleží na tom, co konkrétně potřebuješ," pokračoval. "V Galii měli špatný rok na víno a zásob je málo."

"Potřebuji mnohem víc sůl než galské víno," odpověděl hostinský. "Tady v kopcích je dobrý lov, ale bez soli není možné maso uchovat. Tak mi řekni, co si tvůj kupec účtuje za sůl."

Victorinus se zhluboka nadechl. Nebyl zásobovací důstojník, a tak neměl o takových věcech ani ponětí.

"Kolik platíš teď?" zeptal se.

"Šest sesterciů za libru. Pět, když si vezmu celý náklad a pak ho rozprodávám lidem tady."

"Ceny stoupily," řekl Victorinus, "a já se obávám, že takovou cenu nemohu nabídnout."

"Tak co nabízíš?"

"Šest a půl. Ale kdybys mohl posbírat žádosti z okolních vesnic, zařídím ti výhodu při placení. Jeden pytlík z deseti bude tvůj."

"Nechápu, jak můžete mít žaludek na to, žádat takové ceny. Vždyť přece nejsme ve válce. Obchodní cesty jsou v poslední době zcela bezpečné."

"Tvůj způsob myšlení je poněkud zápecnický, příteli. Většina obchodních cest vedoucích přes území Brigantů je možná otevřená, ale na jihu je válka, a to nám snížilo zisky."

Od stolu se zvedl vysoký brigantský válečník s hlubokou jizvou na tváři a přistoupil k Victorinovi.

"Ještě jsem tě tu neviděl," prohodil.

"Existuje snad nějaký důvod, proč bys měl?" opáčil Victorinus. "Jezdíváš často do Eboraka?"

"Vypadáš spíš jako voják, než jako nákupčí."

"Takhle si vysloužím větší plat, příteli, a je to mnohem méně nebezpečné."

"Cestuješ sám?"

"Jak vidíš. Ale nemám s sebou mnoho peněz a nákupčího by přece nikdo nepřepadl. Mnohem raději by si počkali, až splním své povinnosti, a pak cestou zpátky přepadli povozy."

Muž kývl, ale pronikavé modré oči z mladého Římana nespouštěl. Nakonec se k němu obrátil zády a připojil se ke svým druhům. Victorinus se vrátil k rozhovoru s hostinským, přičemž Briganty poočku ostražitě sledoval. Zjizvený bojovník se zadíval na Caradoka a Gwalchmaie.

"Odkud jste?" zeptal se.

"Z jihu," odpověděl Caradoc.

"Takže Belgové, co?"

Caradoc kývl.

"Myslel jsem, že cítím rybinu!" Ostatní Briganti se zachechtali a Caradoc zrudl jako rak, nicméně před válečníkem sklopil zrak. "Když jsem měl ženu z kmene Belgů," pokračoval Jizva. "Stála za měďák. Vypadala jako ty. Třeba to byla tvoje máma."

Gwalchmai se natáhl přes stůl a popadl Caradoka za ruku právě ve chvíli, kdy bojovník sáhl pro meč. "Klidně to mohla být jeho matka," řekl tiše. "Pokud si vzpomínám, ona si potrpěla na zvířata."

Brigant se zvedl z lavice. "Není moudré někoho urážet tak daleko od domova."

"To ta moje výchova," odušil Gwalchmai a ladně se zvedl. "Vždy mě učili, že štěkajícího psa je třeba umlčet."

Železné čepele vylétly se zasyčením z pochev. Gwalchmai se přehoupl přes stůl doprava a vytasil gladius. Caradoc s napřaženým mečem přešel doleva.

"Šest proti dvěma," zakřenil se Gwalchmai. "To je pro Briganty typické!"

"Účelem války je zvítězit," odušil Jizva. Leskly se mu oči a potemněl v obličeji. Caradoc sáhl k opasku a zvedl ruku s těžkou dýkou. Právě když se Briganti chystali zaútočit, Caradoc švihl rukou dopředu a dýka Jizvovi vnikla do krku pod podbradním řemínkem přilby. Jizva zachroptěl a sesul se na zem ve chvíli, kdy Caradoc s Gwalchmaiem zaútočili na ostatní, sekající do všech stran.

Victorinus zaklel, vytáhl gladius skrytý v rouše a vyskočil, aby se k nim připojil. Vrazil čepel hluboko do zad jednoho mohutného válečníka. Krčma byla plná neladných zvuků bitvy - železo zvonilo o železo a naráželo do masa. Souboj v několika vteřinách skončil. Victorinus zlikvidoval dva muže, stejně jako Gwalchmai. Caradoc skoncoval se svým protivníkem a zhroutil se na podlahu. Victorinus vedle něj poklekl a s lítostí se zadíval na meč, který Belgovi trčel z břicha.

"Myslím, že mě dostal," poznamenal Caradoc a zaskřípal zuby, aby nevykřikl bolesti.

"Obávám se, že ano," připustil jemně Victorinus.

"Raději byste mě tu měli nechat. Mám o čem přemýšlet."

Victorinus kývl. "Byl jsi dobrým druhem," řekl.

"Ty taky - na Římana!"

Připojil se k nim Gwalchmai. "Můžu něco udělat?"

"Mohl bys dohlédnout na mou ženu, Gwale. Je zase samodruhá. Mohl bys..." Caradokovi se z očí vytratila jiskra a on zachrčel.

Gwalchmai zaklel. "Myslíš, že uhodli, kdo jsme?" zeptal se.

"Možná," odpověděl Victorinus, "ale spíš to byl normální britský sklon k mezikmenovým rozmrškám. Pojd', raději bychom měli zmizet."

"Jak daleko je to k Hadriánově valu?"

"Moc daleko - leda by se na nás usmál Bůh."

Cael se zasmál nad bratrovým neklidem, když kráčeli přes nádvoří vydlážděné kočičími hlavami k čeledníku. "Neměl ses zmiňovat o tom meči," vykládal vyššímu muži.

"Jen do toho - užij si, Caeli. Ale já vím, co jsem viděl. Když ten meč hodil přes led, zvedla se z vody ruka a stáhla ho dolů."

"Ano, bratře. Byla to mužská ruka?"

"To, že si ze mě utahuješ, mi nevadí. Tu ruku viděli ještě další dva muži, když ne ty."

"Já jsem měl moc práce s tím, abych dokončil úder do římského vazu," odsekl Cael.

"Ten úder, pokud jsem si všiml, přišel zezadu. Dokonce i bez meče jsi neměl dost odvahy, abys ho podřízl zepředu."

"Ty mluvíš o odvaze?" odfrkl si Cael a zastavil se před dubovými dveřmi do obydlí čeládky. "Kde jsi byl ty? Ty jsi ani nebojoval."

"Považoval jsem osmnáct na jednoho za dost dobrý poměr dokonce i pro tebe, Caeli."

"Ty ubohá hlavo skopová! Beč si, co se ti zachce. Já jsem neslyšel, že by ses postavil proti, když otec dal ve známost svůj plán."

"Jenže ten nečestný čin již byl dokonán. Za takovou vraždu se ti uznání nedostane. A u všech bohů, on zemřel dobře. To musíš připustit dokonce i ty."

"Takže si myslíš, že měl na vybranou? I krysa zahnaná do kouta bojuje o svůj život."

Cael zakončil rozhovor tím, že se od bratra odvrátil a vešel do matně osvětleného čeledníku, hledaje Alantrika. Moret se vrátil zpátky přes nádvoří do svých komnat, kde čekala jeho mladičká žena Alhyffa. Byla tmavovlasá, s očima jako nebe, a Moret ji s každým dnem miloval víc a víc. Nechtěl se oženit se saskou dívkou a s otcem se kvůli tomu hádal dlouho do noci. Ale stejně věděl, že se nakonec podvolí, což také udělal, a tak byly zásnuby v tajnosti dohodnuty. Na lodi se plavil pro svou nevěstu, celou cestu podél pobřeží do země, které se nyní říkalo Jižní Sasko.

V malé zátoce u Anderidského lesa se tam s ním setkal její otec a pak Moreta odvedl do poradní síně k nevěstě. Dokud ji neuvídel přicházet, stál tam s těžkým srdcem, ale pak... se všechno zastavilo. Jak mohlo barbarské zvíře, jako byl Hengist, zplodit takového potomka? Když se k němu přiblížila, hluboko se jí poklonil a porušil tím všechna pravidla. Pokud tím byla Alhyffa překvapena, nedala to na sobě znát. Moret ji zastavil, když před ním chtěla pokleknout.

"Přede mnou nebudeš muset nikdy klečet," pošeptal jí.

A svému slovu dostál - což Alhyffu značně překvapilo, zvláště poté, co se její otec tak opovržlivě vyjadřoval o té proradné rodině.

"Neboj se," řekl jí tehdy. "Za pár let přitáhnu k Deicesterské tvrzi s vojskem a pak ti najdeme vhodného manžela."

A přesto si teď Alhyffa nebyla jistá, jestli touží po tom, aby pro ni otec na sever jezdil. Její manžel sice nebyl nijak mocný, ale nebyl ani slabý, a byl laskavý a miloval ji a v ní vzbuzoval pocity, které se téměř podobaly lásce. Když vstoupil do komnaty, Alhyffa se dívala, jak se jeho výraz mění. Obvykle se tvářil smutně, ale při spatření své manželky se mu na tváři objevil výraz téměř mladického veselí. Popadl ji do náručí a zvedl ji vysoko do vzduchu.

Alhyffa ho objala kolem širokých ramen a zlehka ho políbila.

"Chyběla jsi mi," řekl Moret.

"Ty lháří! Nebyl jsi pryč ani hodinu."

"Je to pravda, přísahám."

"Jak to šlo s tvým otcem?"

Moret pokrčil rameny a pustil ji. Znovu se tvářil smutně a zadumaně. "Jeho touha po moci mi je cizí. A můj bratr je úplně stejný - ne-li horší. Víš, Aurelius Maximus nebyl zas tak špatný nejvyšší král."

"Můj otec o něm vždycky mluvil s úctou."

"A přesto přimhouřil oči nad jeho zavražděním?"

Alhyffa ho zavedla na lavičku pod oknem, kde se vedle něj usadila do světla, které sem oknem dopadalo. "Nejvyšší král by taky přimhouřil oči nad zavražděním Hengista, a přesto nepochybuji, že si mého otce také vážil. Takový král ještě nevládl, aby měl čisté ruce, víš. Ty jsi až příliš citlivý, Morete." Moret se zazubil a náhle vypadal hrozně mladě. Alhyffa vzala jeho obličej do dlaní a políbila ho na obě líce, přičemž mu prsty prohrábla dlouhé plavé vlasy. "Ty mi dáváš štěstí a já se modlím k Odinovi, aby ti za to oplatil stejnou mincí."

"Ty jsi dostatečná odměna pro každého muže."

"To říkáš teď, princí, ale co až moje krása povadne?"

"Na to se mě zeptej za dvacet let. Nebo za třicet. Nebo za sto!"

Alhyffa se zatvářila vážně. "Nechtěj, aby čas plynul příliš rychle, Morete, má lásko. Kdo ví, co má pro nás budoucnost přichystáno?"

"Ššš! Netvař se tak smutně. Budoucnost bude jenom šťastná, to ti slibuji."

Alhyffa si přitáhla jeho hlavu na prsa a nebesky modrýma očima se zahleděla do dálky, směrem k jihu. Zahlédla tři jezdce na koních, z nichž každý držel useknutou hlavu. Přiblížili se - mířili oblohou směrem k oknu, kde seděla - a nebe potemnělo a za jezdci létaly blesky. Alhyffa jim neviděla do obličeje a odmítala se podívat i na hlavy, které nesli. Uzavřela před nimi svoji mysl, nicméně zaslechla jejich trpký smích, když projížděli kolem. Byli to Odinovi poslové, havrani, kteří si z ní utahovali předtuchami pohromy.

Alhyffa svého otce nikdy nemilovala, a proto jí vždy bylo lhostejné, zda zvítězí, či bude poražen. Jenže teď bylo její nitro rozerváno. Moretova rodina uzavřela s Hengistem spojenectví, takže by měla Eldaredovi přát úspěch. Jenže jakmile se Eldared stane příliš mocným, Hengist se obrátí proti němu a zničí ho i všechny jeho blízké. Eldared nebyl

žádný hlupák, takže to musel vědět, a proto jistě plánoval něco podobného. A co bude pak s Hengistovou dcerou?
"Nemysli na zítřek, Morete. Užívej si dneška, protože to jediné nám ještě zbývá."

4.Kapitola

THURO SE PROBUDIL V ÚZKÉM POKOJÍKU SE stěnou z klád a jediným oknem, které vedlo do hor. V místnosti byla hrozná zima, takže se mladý princ zavrtal do pokrývek a přitáhl si je těsněji k rozespalému tělu. Nevzpomínal si, jak se dostal do postele, upamatoval se pouze na zdánlivě nekonečnou cestu do Culainova srubu, stulenému v lůně borového lesíku. Jednu chvíli se Thurovi podlomily nohy a Culain ho bez námahy zvedl a nesl jako dítě v náruči. Thuro se rozpomínal na to, že ho Culain strčil do širokého koženého křesla a jal se rozdělávat oheň v kamenném krbu. Pak se ještě pamatoval na to, jak hledí do plamenů. Někdy v té chvíli musel ztratit vědomí.

Rozhlédl se po místnosti a uviděl své šaty složené na úzké židli. Rychlý pohled pod pokrývky mu prozradil, že je zcela nahý. Zadoufal, že Laitha nebyla u toho, když ho Culain svlékal.

Otevřely se dveře a vstoupil Culain. Dlouhé tmavé vlasy měl svázané na šíji a na sobě měl silnou vlněnou košili s vysokým límečkem a kamaše z tmavé kůže přetažené přes boty horala z vydělané ovčiny.

"Je čas vstávat, princí! A dát se do práce!"

Došel k posteli a stáhl z ní pokrývky. "Oblíkní se a přijď za mnou vedle."

"Přeji ti dobré jitro," oznámil Thuro zádům odcházejícího válečníka, ale Culain neodpověděl. Princ slezl z postele, navlékl si zelené vlněné nohavice a smetanově bílou vlněnou košili na okrajích pošitou stužkami. Pak si natáhl boty a posadil se na lůžko. Jako ledová voda se přes něj převalily události předchozího dne. Jeho otec byl mrtev a on sám se nacházel v ohrožení života. Byl stovky mil od domova a přítel a byl vydán na milost a nemilost zachmuřenému cizinci, o němž nic nevěděl. "Teď by se mi hodila tvoje pomoc, Maedhlyne," zašeptal.

Zhluboka se nadechl a rychle se pomodlil k Bohyni země. Pak se vydal za Culainem do sednice. Válečník právě přikládal polena do krbu, a když Thuro vstoupil, ani se neohlédl.

"Venku najdeš velkou a malou sekeru. Nasekej dvacet polen, ať nejsou větší než tady ty. Tak do toho, chlapče."

"Nevím, proč bych ti měl sekát dříví," podotkl Thuro, kterému se nelíbil Culainův tón.

"Protože jsi spal v mé posteli, a nepochybuji o tom, že budeš taky jíst moje jídlo. Nebo je splácení dluhů pod tvou úroveň, princí?"

"Nasekám to dřevo a odejdu," prohlásil Thuro. "Tvoje chování se mi vůbec nelíbí."

Culain se zachechtal. "Klidně si jdi, jenom by mě zajímalo, v které závěži hodláš umřít. Jsi ten nejslabší kluk, jakého jsem kdy viděl. Pochybuji, že máš dost sil vůbec sejít dolů z hor, a zcela určitě nejsi dost chytrý, abys poznal, kudy se dát."

"Proč by tě mělo zajímat, co se mnou bude?"

"Na to ti odpovím, až budu připraven," odušil Culain, vstal a postavil se před mládence. Thuro necouvl, zpřímá se zvednutou bradou opětoval válečnickův pohled a neucouvl ani o píď.

Culain se usmál. "No, chlapče, možná se ti nedostává síly v rukou, ale na duchu ti tedy nechybí, díky Prameni. Teď nasekej to dřevo a tvůj odchod probereme u snídaně."

Thuro cítil, že získal menší vítězství, ale nebyl si jist, jaká by za něj měla být cena, ani jestli to vítězství vůbec stojí za psi štek. Vyšel tedy ze srubu a asi o osmdesát kroků dál objevil hromadu dřeva naskládanou u skupinky stromů.

Našel sekeru zaraženou do špalku a vypáčil ji. Pak postavil poleno na silný borový špalek a zvedl sekeru nad hlavu.

První ranou poleno minul a zarazil sekeru do sněhem pokryté hlíny. Vyprostil sekeru, rozkročil se a zkusil to znovu.

Tentokrát se sekera od polena odrazila a vylétla mu ze štíhlých prstů. Thuro ji sebral. Na třetí pokus se sekera do poloviny zasekla do polena a zůstala tam. Po delší době se ji Thurovi podařilo vytáhnout. Zamyslel se tedy nad tím, co musí udělat, aby úkol dokončil. Rozkročil se víc zešíroka a pravou nohu posunul trochu dopředu. Rozmáchl se sekerou

- a poleno se rozlétlo na dvě půlky. Chvilí pokračoval v práci, dokud nezačal lapat po dechu a tvář mu nezbělela únavou. Spočítal polena. Jedenáct. ... a Culain jich po něm chtěl dvacet! Nyní pomaleji pokračoval v práci. Začala ho pálit dlaň, a tak odložil sekeru, aby se podíval. Na dlani měl čtyři velké puchýře. Ohlédl se ke srubu, ale po Culainovi nebylo ani vidu, ani slechu. Znovu přepočítal polena. Osmnáct. Uchopil sekeru do poraněné ruky a dal se znovu do práce, až bylo rozseknuto všech dvacet polen, takže tu leželo čtyřicet polínek.

Když se vrátil do srubu, našel Culaina sedět v širokém koženém křesle s nohama položenýma na nízkém stolku. Válečník při jeho vstupu vzhlédl.

"Už jsem myslel, žeš tam venku usnul, princí."

"Neusnul jsem a nelíbí se mi tvůj tón, když používáš můj titul - od tebe to zní jako jméno pro psa. Já se jmenuji Thuro.

Jestli se ti nelíbí královské tituly, můžeš mne oslovovat tak."

"To vskutku mohu. Jaká to úžasná pocta! Co je s tím dřevem?"

"Všechno je nasekáno."

"Jenže aby k něčemu bylo, musí být tady, chlapče."

Thuro polkl svůj vztek a vrátil se k hromadě dřeva. Zvedl tři polínka a snadno je donesl do srubu a po třech stupíncích ke krbu. Tohle zopakoval ještě osmkrát, ale pak ho paže pálily jako oheň a sněhem se tak tak ploužil. Culain tam jenom tak seděl a nenabídl se, že mu pomůže. Ještě dvakrát Thuro doklopytal se dřevem do srubu, pak však zakopl a svalil se na zem. Culain se v křesle předklonil a poklepal hochu po zádech.

"Ještě sedm polínek, že, Thuro?"

Princ se překulil na kolena a hněv mu dodal sílu, aby se vypotácel ven do sněhu, kde zvedl čtyři polínka a pomalu je vlekl zpátky. Pravá ruka ho páčila a měl ji vlhkou, a když skládal polínka u krbu, všiml si, že mu z prasklých puchýřů teče

krev. Vrátil se k hromadě dříví a s nejvyšším úsilím odvěkl poslední kusy do srubu.

"Nikdy nenechávej sekeru na vzduchu," podotkl Culain. "Vždycky ji musíš zarazit do dřeva. Chrání to ostří."

Thuro kývl, protože na kousavou odpověď už neměl sílu. Znovu se vydal ven, sebral sekeru a zarazil ji do špalvu.

"Ještě něco?" zavolal. "Nebo je součástí té hry, že se nejdřív vrátím?"

"Pojď se najíst," křikl Culain v odpověď.

Rychle si rozdělili studené maso a sýr a Thuro svou malou porci chvatně spolykal. Na zapití měli tmavé pivo, které bylo tak hořké, až se princ zakuckal. Culain neřekl nic, ale Thuro hnusnou tekutinu vypil, aby předešel opovrhlivému ušklíbnutí.

"Jak se cítíš?" zeptal se Culain.

"Dobře."

"Co kdybys se ti podíval na tu ruku?"

Thuro už už chtěl odmítnout, ale když si uvědomil, že přesně to ten druhý očekává, vzpomněl si na Ptolemaiovu radu, jak ji zaznamenal Plútarchos: "Dokud jen reaguješ, drží tvůj osud v rukou nepřítel. Když ho přinutíš reagovat, držíš jeho krk ve svých rukou." Thuro se usmál. "To by bylo hezké."

Culain zvedl obočí. "Ukaž ruku." Thuro natáhl ruku a válečník mu přímo do rány nasypal ze solničky sůl. Pálilo to jako ohnivé jehličky. "To by mělo stačit," utrousil Culain. "Teď bych chtěl, abys pro mě něco udělal."

"Nic ti nedlužím. Snídani jsem si odpracoval."

"To odpracoval, ale já bych chtěl, abys doručil zprávu Laitze. Předpokládám, že nehodláš odejít, dokud se s ní nerozloučíš?"

"Nuže dobrá. Kde je?"

"Postavili jsme spolu srub, výš v horách. Ona má ráda samotu. Jdi za ní a řekni jí, že bych byl rád, kdyby mi dnes večer dělala společnost."

"To je všechno?"

"Ano."

"Tedy se s tebou loučím, Culaine lach Feragh - ať už ten titul znamená cokoli - a děkuji ti za tvou ohromnou pohostinnost."

"Myslím, že bys měl s odchodem ještě počkat - aspoň dokud se nedozvíš, kde máš Laithu hledat."

"V tom případě by od tebe bylo laskavé, kdybys mi to prozradil."

Culain mu prostými slovy poradil, kudy se dát, a Thuro bez dalšího slova odešel. Ráno bylo jasné a svěží, bylo bezvětří a Thuro se přes hodinu ploužil pustou zimní krajinou, než narazil na stezku, o níž mu vykládal Culain, označenou padlým stromem. Zabočil doprava a pokračoval v cestě vzhůru. Často se zastavoval, aby si odpočinul. Už se pomalu smrákalo, než vyčerpaný princ dorazil k Laithině malému srubu. Laitha mu pomohla dovnitř a on se sesul před ohněm planoucím v krbu a chvíli mu trvalo, než nabral dech.

"Myslel jsem, že tam umřu," řekl Thuro nakonec.

Laitha usedla vedle něj. "Vylez z těch mokrých šatů a trochu se ohřej."

"To by se neslušelo," namítl Thuro doufaje, že Laitha bude proti. Nebyla.

"Udělám ti něco k jídlu. Co takhle kousek chleba a sýr?"

"To by bylo skvělé. Takový hlad jsem neměl... ani nepamatuji."

"Sem je to dost daleko. Proč jsi sem chodil?" Laitha mu nabídla tmavý chléb a hroudu bílého sýra.

"Culain mě požádal, abych ti donesl zprávu. Říkal, že chce, abys dneska přišla na večeři."

"To je zvláštní."

"Ten muž je zvláštní. Je to ten nejneuctivější člověk, jakého jsem kdy potkal."

"No, myslím, že bys měl nabrat sílu a trochu se zahřát, než vyrazíme."

"Já už zpátky nejdu. Rozloučil jsem se s ním," řekl jí Thuro.

"Musíš se vrátit. Tohle je jediná cesta z hor, a než dorazíme do jeho srubu, bude už dávno po setmění. Budeš tam muset přespát ještě jednou."

"Copak nemohu zůstat tady? S tebou?"

"Jak jsi říkal, princ Thuro, to by se neslušelo."

"On to věděl," řekl Thuro. "Věděl, že tu budu muset zůstat. Jakou to se mnou hraje odpornou hru?"

"Myslím, že v tom moc vidíš," odsekla Laitha. "Mluvíš o mém příteli - je to ten nejlepší přítel, jakého si jen člověk může přát. Culain třeba nemá rád rozmazlená malá princátka. Ale zachránil ti život, jako před deseti lety zachránil mne - a hodně přitom riskoval. Požádal tě snad, abys mu za to zaplatil, Thuro?"

Thuro bezmyšlenkovitě natáhl ruku a dotkl se její dlaně. Laitha ucukla, jako by ji bodl. "Odpusť," omlouval se hned.

"Nechtěl jsem se tě dotknout. Na sever od valu jsi teď jediný přítel, který mi zbyl. Ale dokonce i ty jsi říkala, že je zvláštní, že mě semposlal. Proč to?"

"Na tom nezáleží. Měli bychom vyrazit."

"Jenže na tom záleží, Laitho. Dovol, zkusím hádat. Překvapilo tě to, protože jsi k němu chtěla stejně jít. Je to pravda?"

"Možná. Třeba na to zapomněl."

"On mi nepřipadá jako zapomnětlivý člověk. Věděl, že se budu muset vrátit do jeho srubu."

"Až ho uvidíš, tak se ho zeptej," oponovala. Navlékla si kabátec z ovčiny a otevřela dveře srubu. Venku hustě padal sníh a nebezpečně se zvedal vítr. Laitha s kletbou, kterou Thuro naposledy slyšel od jednoho vojáka, práskla dveřmi.

"Teď odejít nemůžeme," prohlásila. "Budeš tu muset zůstat přes noc." Thurovi se značně zvedla nálada.

V té chvíli se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Culain. Zůstal stát na prahu a smetal si z ramen sníh.

"Tohle není dobrá noc na cestování, princí," poznamenal. "Stačí, abys ráno udělal pár věcí, a brzy své dluhy splatíš."

Victorinus s Gwalchmaiem jeli už čtyři dny a poslední dva už byli bez jídla. Římana zajímal stav jejich zásob víc než možnost, že je chytí, protože koně potřebovali oves, a bez koní neměli naději, že se z území Brigantů dostanou. "Co bych teď dal za dobrý luk," pronesl Gwalchmai, když na úbočí nízkého pahorku zahlédli několik kusů vysoké. Victorinus neodpověděl. Byl unavený a hranatou bradu měl zarostlou, což ho nesmírně dráždilo. Byl to muž, který byl rád čistý, a teď, když se škrábal na zarostlé tváři a nadával, že nemá břitvu, rozčilovalo ho i to, že je cítit vlastním potem. "Začínáš vypadat jako člověk," ozval se Gwalchmai. "Ještě pár měsíců a budeš si moct ty vousy zaplétat - pak budeš moct chodit mezi slušnými lidmi."

Victorinus se zakřenil a trochu špatné nálady z něj spadla. "Už nemáme žádné peníze, Gwale, ale nějak musíme získat krmení pro koně."

"Tak to bych navrhoval, abychom zamířili do hor," řekl Gwalchmai, "a pokusili se najít vesnici nebo usedlost. Můžeme vyměnit nějaké Caradokovy věci. Za jeho meč bychom měli dostat slušnou cenu." Victorinus kývl, ale ten nápad se mu moc nelíbil. Nejsmutnější věcí na britských kmenech bylo to, že se nedokázaly smísit bez krveprolévání. Představa, jak Gwalchmai vjíždí do osady Brigantů či Trinovantů, ho naplňovala obavami.

Té noci se utábořili za větrem na lesní holině obklopené kopci. Hustě padal sníh, ale oba muži i jejich koně zalezli do přístřešku pod sněhem obtíženými sosnami a ohýnek jim vyhnal mráz z těla.

Následujícího dne našli malou osadu, stálo tu asi tucet chýš, a ostražitě vjeli dovnitř. Gwalchmai se tvářil bezstarostně a Victorinus znovu žasl nad optimismem, který byl mezi britskými kmeny tolik rozšířen. Britové byli dokonale neschopní poučit se z minulých chyb a každý den vítali jako novou příležitost zopakovat chyby právě uplynulých čtyřiaadvaceti hodin.

"Snaž se nikoho neurazit," připomínal mu Victorinus.

"Neměj strach, Římane. Dneska je dobrý den."

Vstříc jim vyšel vesnický náčelník, postarší válečník se spletenými bílými vlasy a na čele modře vytetovanou pavučinou.

"Zdravím tě, otče," řekl Gwalchmai, když se za náčelníkem shromáždila skupinka lidí.

"Já nejsem tvůj otec, ty kryso z jihu," odpověděl muž, a jak se zazubil, bylo vidět, že má pouze jeden zub v horní čelisti.

"Nebud' si tak úplně jistý, otče. Vypadáš přesně jako chlap, který v mládí rozšiřoval své semeno široko daleko, a moje matka byla ženská, která takové muže přitahovala."

Lidé kolem se začali pochechtávat a stařec s bystrými modrými očima pokročil kupředu. "Teď, když se o tom zmiňuješ, tak je tu jistá rodinná podoba. Mám za to, že jsi svému starému otci přinesl nějaký dárek."

"To jsem opravdu přinesl," řekl Gwalchmai, sesedl a podal staříkovi Caradokův nejlepši nůž. Byla to zbraň s oválnou čepelí a vyřezávaným kostěným jílcem.

"Je ze země za vodou," poznamenal starý válečník, když zbraň potěžkal. "Dobré železo - a jemné ostří."

"Je hezké být doma," prohodil Gwalchmai. "Mohli bychom si tu přes noc odpočinout a nakrmit koně?"

"Ale jistě, můj synu." Stařec zavolal dva mládence a ti odvedli koně do ohrady východně od osady. "Pojďte za mnou."

Chýše byla vybavená jen nejnutnějším nábytkem, ale byl to vítaný úkryt před větrem. Byla tu skládací postel a několik rohoží a v železném ohřívadle hořelo dřevěné uhlí. Když vstoupili, uklonila se jim postarší žena a donesla jim poháry tmavého piva, chléb a sýr. Trojice mužů se usadila u ohřívadla a stařec se představil jako Golaric, kdysi rytíř starého krále Cascioka.

"To byl dobrý král - uměl to s mečem i s kopím. Zavraždil ho jeho bratr a ten prokletý Říman Aurelius." Golaric upřel jasné oči na Victorina. "Nestává se často, aby bratři nákupci zavítali do mé malé dědiny."

"Já nejsem nákupčí," přiznal se Victorinus.

"Já vím. Možná nemám žádné zuby, ale hlavu mám jinak v pořádku. Ty jsi Victorinus, ten centurion. A ty, můj zaběhlý synu, jsi Gwalchmai, Kantia a králův honič. Zprávy putují s výjimečnou rychlostí."

"My jsme pronásledovaní lidé, otče," řekl Gwalchmai.

"To opravdu jste. Je pravda, že je ten hnusný Říman mrtvý?"

"Ano," pravil Victorinus, "a já nestrpím, aby ho tak někdo oslovoval - ať už je mrtvý, nebo živý."

"Jsme trochu vznětliví, což?" podotkl Golaric, když si všiml, jak Victorinovi zabloudila ruka ke gladiu.

"Znáš tyhle Římány, otče. Neumějí se ovládat," prohodil Gwalchmai. "Proč nám to říkáš tak otevřeně?"

"Protože mě to baví."

Gwalchmai se usmál. "Vím něco o dějinách Brigantů. Cascioc byl Eldaredův starší bratr. Byl zavražděn ve své posteli. Mezi kmeny staré Kaledonské konfederace málem vznikla válka. Jakou roli jsi v tom hrál ty, otče?"

"Jak jsem říkal, byl jsem královým rytířem. Za těch časů jsem měl pevnou ruku a měl jsem jít za Eldaredem a podříznout mu krk, ale neudělal jsem to. Král byl mrtev a já složil krvavou přísahu, že budu krále chránit i za cenu vlastního života. Jenže králem je teď Eldared, tak jsem odešel ze služby. A on teď nabízí slušnou cenu ve zlatě za muže, kteří ho ohrožují. Mne jeho zlato nezajímá, zajímá mě pouze jeho pád."

"To ti nemůžu slíbit," ozval se Victorinus. "Jediné, co ti můžu říct, je, že určitě uspěje, jestli nedorazíme do Eboraka."

Eldared se chvástal, že k němu na zavolání přijde patnáct tisíc mužů. Lucius Aquila má v Eboraku jen čtyři tisíce mužů. Kdyby ho překvapili, byl by na hlavu poražen."

"Mně je jedno, jestli v Eboraku přežije nějaký Říman, ale pochopil jsem, kam jsi tím mířil. Vaše koně dneska nakrmíme a napojíme, ale zítra musíte odjet. Dám vám jídlo na cestu - není toho moc, protože jsme chudá vesnice. Mějte se však na pozoru, protože na jih a na východ odtud vás hledají lovci. Musíte vyjet nejdřív na západ, a pak teprve na jih."

"Budeme opatrní, otče," řekl Gwalchmai.

"A ty mi přestaň říkat 'otče'. Nikdy v životě jsem s kantijskou ženou nespál - všechny byly vousaté."

Gwalchmai se zarehtal. "Má pravdu," otočil se k Victorinovi. "To je jeden z důvodů, proč jsem se přidal ke královu vojsku."

"Nesmíte zapomínat ještě na jednu věc," pokračoval Golaric. "Ti lovci zřejmě nemají starosti s tím, jestli vás chytí.

Povídá se, že k tomu, aby vás vystopovali, používají mlžná kouzla. Jestli je to pravda, tak vás lituju."

Gwalchmaiovi zmizela z obličeje všechna barva. "Co to znamená?" chtěl vědět Victorinus.

"Smrt," odvětil šeptem Gwalchmai.

Celý dlouhý den jeli oba muži spolu a Victorinovi stále více vadilo mlčení. Krajina tu byla otevřená, vítr kousavě studený, ale Římanovi se hlavou honil hlavně děs, který zahlédl v Gwalchmaiových očích. Znal Gwalchmaie již čtyři roky, od chvíle, kdy jako osmnáctiletý jinoch dorazil rovnou z Říma do Camuloduna. Za tu dobu si Gwalchmaie začal vážit pro jeho věčně slunnou náladu a bezstarostnou odvalu, ale teď jel Kantia jako posedlý - nevidoucí oči upíral před sebe a v jeho chování se již předem zrcadlila porážka. Utábořili se na závětrné straně skalnatého útesu a Victorinus připravil oheň.

"Co se to s tebou děje, člověče?" zeptal se, když Gwalchmai delší dobu jenom seděl a zíral do plamenů.

"Buď rád, že tomu nerozumíš," zavrčel Gwalchmai.

"Poznám strach, když ho vidím."

"Je to horší než strach. Je to jako předtucha smrti. Musím se připravit na cestu."

Victorinus nevěděl, co odpovědět, a tak se Gwalchmaiovi vysmál do očí. "Je tohle Gwalchmai, koho tu vidím před sebou? Je tohle králův honič? Spíš to vypadá jako králik, když na něj dopadne světlo louče, co čeká, až přiletí šíp. Co se to s tebou děje, člověče?"

"Ty tomu nerozumíš," zopakoval Gwalchmai. "Je to v samotných kostech téhle země... v bozích lesů a jezer. Tahle země kdysi bývala domovem bohů a oni po ní stále ještě chodí v mlze. Neutahuj si ze mě, Římáne, protože já vím, o čem mluvím. Viděl jsem šupinaté draky v povětří. Viděl jsem atroli stopu. Slyšel jsem sípavý dech mrtvého muže. Tomu se nedá uniknout. Jestli jdou po naší stopě bohové, nemůžeme se nikde schovat."

"Mluvíš jako stará bába. Co vidím, po tom můžu seknout. A co můžu seknout, můžu taky zabít. Nic víc se k tomu nedá říct. Bohové, no vážně! Rozhlídni se kolem sebe! Kde tu vidíš nějakého atrola? Kde tu jsou draci? Kde je ten mrtvý, který ještě chodí?"

"Uvidíš je, Victorine. Než tě dostihnou, uvidíš je."

Měsíc zakryl mrak a nad táborem přelétla sova. "Tady je ten tvůj drak, Gwalchmai. Právě loví myši!"

"Můj táta jednou pohněval kouzelníka," vykládal tiše Gwalchmai, "a on si zavolal čarodějkou. Mýho tátu našli na kopci - tedy spíš jeho dolní půlku. Horní byla odtržená a na zádech jsem viděl stopy tesáků."

"Možná máš pravdu," připustil Victorinus, "a démoni opravdu chodí světem. Ale jestli je to pravda, muž se jim musí postavit. Tady zabíjí strach, Gwale." V dálce zavyl vlk a ten zvuk se strašidelně nesl mýtinou. Victorinus se otrásl a v duchu zaklel. Přehodil si kolem ramen pokrývku, prohrábl oheň a přiložil další klacíky.

"Vezmu si na pár hodin hlídku," oznámil. "Ty se trochu prospíš."

Gwalchmai se poslušně zabalil do pokrývek a uložil se vedle ohně. Victorinus zatím vytáhl gladius z pochvy a posadil se zády ke stromu. Noc byla chladná a k ránu se obvykle ochladilo ještě víc. Říman ještě přiložil, až zbylo jen pár posledních nalámaných větví, pak vstal, protáhl si záda a vydal se do tmy, aby nasbíral další suché dříví. Odložil gladius a zastavil se, aby zvedl delší, větrem odlomenou větev, když ho poplašil jakýsi tichý, šeplavý zvuk. Protože ho rozhovor s Gwalchmaiem přece jen rozrušil, pustil Victorinus dřevo, zvedl meč a vrhl se doprava. Così se dotklo jeho zad a on se překulil, přičemž švihl gladiem do tmy, která hrozila, že ho přemůže. Čepel narazila na cosi tvrdého a následoval příšerný skřek. Victorinus se znovu odvalil stranou, protože se nad ním vztyčil temný stín, a s válečným pokřikem se vrhl na svého protivníka. Vrazil mu meč do těla, ale vzápětí ho rána z boku do hlavy srazila na žhavé uhlíky. Mraky se roztrhly a Victorinus se zvedl - a ztuhl... Před sebou měl tvora, který měl skoro devět stop na výšku a byl pokrytý dlouhou hnědou srstí. Oči měl rudé a leskly se mu jako čerstvě prolitá krev. Tesáky měl dlouhé jako dýky a ošklivě zakřivené. To stvoření mělo nepřírozně dlouhé ruce, které mu visely skoro až k zemi, a na prackách mu vyrůstaly vždy čtyři lesklé, pilovité drápy.

Victorinovi kolem nohou zavlhla mlha, a když sklopil zrak, zvedla se vzhůru. - Tvor vyrazil k útoku. Říman si rychle otřel zpocenou ruku, v níž držel meč, a sevřel kůži ovinutý jílec. Na takovou obludu to nebyla vhodná zbraň, byl by potřeboval spíš oštěp.

"Tak pojď a chcípni!" zvolal. "Ochutnej římské železo!"

Stvoření se zastavilo - a promluvílo. Victorina to tak překvapilo, že gladius málem pustil.

"Nemůžeš bojovat proti svému osudu, Victorine," řeklo to syčivým hlasem. "Nadešel okamžik tvé smrti. Přestaň se bránit. Odpočívej a poznej klid. Odpočívej a poznej radost. Odpočívej..." Ten hlas měl hypnotický účinek, a když bestie zaútočila, Victorinus zamrkal a snažil se vzpamatovat z malátnosti, kterou v něm ten hlas vyvolal.

"Ne!" odsekl a ucouvl.

Náhle ticho porušil nezemský skřek. Mlha zavlhla a Victorinus za obludou zahlédl Gwalchmaie, jak zvedá zkrvavený meč k druhé ráně. Říman vyrazil kupředu, aby vrazil meč do chlupatého hrdla. Bestie po něm sekla drápy a roztrhla mu předeek šatů, přičemž ho škrábala na prsou. Gwalchmai znovu máchl mečem zezadu a tvor se zhroutil. Mlha zhoustla - a zmizela.

Bestie byla pryč.

Victorinus klopýtal zpátky do tábora a mečem shrnoval žhnoucí uhlíky k sobě. Pak rozfoukal plamínky. Gwalchmai se k němu připojil, ale dokud oheň znovu nehořel, ani jeden muž nepromluvil.

"Odpusť," promluvil Říman první. "Posmíval jsem se ti z nevědomosti."

"Není co odpouštět. Měl jsi pravdu - muž musí o svůj život bojovat, i když si myslí, že už je ztracený. Dneska jsi mě něčemu naučil, Římane. To ti nikdy nezapomenu."

"Tohle je očividně den na učení. Co to bylo?"

"Atrol a docela malý. Měli jsme štěstí, Victorine. Tuhle dobou už vědí, že neuspěli, a příští démon neumře tak snadno."

"Možná ne - ale umře."

Gwalchmai se zazubil a poplácal Victorina po rameni. "Věřím ti."

"Jeden z nás musí," utrousil Říman.

"Myslím, že bychom odsud měli rychle odjet," navrhl Gwalchmai. "Teď mají náš pach a budeme je mít za patami."

Na potvrzení jeho slov se od severu ozvalo příšerné vytí. Od východu a západu zazněla odpověď.

"Vlci?" zeptal se Victorinus a bál se, co uslyší.

"Atrolové. Jedeme."

5.Kapitola

THURO SE DÍVAL NA VÁŽNĚ SE TVÁŘÍCÍHO Culaina a poprvé v jeho mladém životě se v něm vzedmula nenávist. Jeho otec byl mrtev, jeho vlastní život v troskách, a teď byl vydán na milost a nemilost tomuhle divnému horalovi.

Zvedl se ze země před krbem.

"Opracuji si svůj dluh za dnešní noc," řekl, "i přes tvůj uskok. Ale pak odejdu."

"Bojím se, že to nepůjde, princí," odušil Culain, svlékl si kožený kabátec a přistoupil k ohni. "Ráno budou spodní údolí zcela odříznuta a sněhu bude přes deset stop. Bojím se, že budeš muset naši společnost snášet aspoň dva měsíce."

"Ty lžeš!"

"To málokdy," opáčil tiše Culain, poklekl a natáhl ruce k ohni. "A zcela jistě ne při této příležitosti. Přesto musíš vidět i tu dobrou stránku, Thuro. Nemusíš se se mnou potkávat často - pár prostých úkolů - a jinak se můžeš držet v Laithině společnosti. A navíc, ty sice nemůžeš odejít, ale tvoji nepřátelé zase nemůžou za tebou. Na jaře se dostaneš domů mnohem bezpečněji. Dokonce by ses tu mohl něčemu přiučit."

"Ty mě nemůžeš naučit ničemu. Není tu nic, čemu bych se od tebe mohl přiučit."

Culain pokrčil rameny. "Jak ráčíš. Jsem unavený. Už nejsem tak mladý, jako kdysi. Můžu v tvém srubu složit své staré kosti, Gian?"

"Jistě," odpověděla Laitha. Thuro si všiml výrazu v jejích očích a zatoužil po tom, aby i on dokázal vzbudit takovou reakci. Láska ke Culainovi z Laithy přímo vyzařovala a Thura ohromilo, že si toho nevšiml předtím. Cítil se jako vetřelec a srdce mu pokleslo. Proč by lesní dívka neměla milovat tohoto muže činu - vysokého, tvrdého jako dub, dospělého a silného? Thuro odvrátil zrak od lásky v jejích očích a zatoulal se k protějším oknu. Okenice byly pevně zavřené před nevlídným počasím a Thuro si okatě prohlížel dřevo, přičemž si všiml toho, jak okenice dokonale zapadají do rámu. Oknem vůbec netáhlo. Než se obrátil zpátky, Culain odešel do zadní místnosti a Laitha s ním. Thuro se vrátil k ohni. Slyšel je spolu tiše rozmlouvat, ale slova nerozpoznal.

Laitha se po chvíli vrátila a zapálila svíčky. "Spí," řekla.

"Odpusť, Laitho. Nechtěl jsem rušit."

Laitha na něj tázavě upřela velké hnědé oči. "Jak rušit?"

Thuro ztěžka polkl, byv si vědom, že kráčí po nebezpečné stezce. "No, tebe a Culaina. Zdá se, že jste spolu šťastní, a nejspíš nepotřebujete... další společnost. Odejdu hned, jak to půjde."

Laitha kývla. "Mýlil ses, Thuro. Je spousta věcí, které se tu můžeš naučit - pokud svůj čas dobře využiješ. Culain je dobrý člověk, nejlepší, jakého jsem kdy poznala. On vůbec není zlý - ať už si ty o něm myslíš cokoliv. A k tomu, co dělá, má vždycky dobrý důvod, který nemá nic společného se sobectvím."

"Já ho neznám tak dobře jako ty," odušil Thuro tím nejledabylejším tónem, na jaký se zmohl.

"To opravdu neznáš. Ale mohl bys ho poznat, jenom kdybys začal dřív myslet, než něco uděláš."

"Nechápu, co tím myslíš. Myšlení je snad ta jediná síla, kterou mám. Za celý můj život mě hlava nikdy nezahlavila, na rozdíl od nohou a plíc."

Laitha se usmála a položila mu ruku na rameno a Thuro měl pocit, že mu tělem projel blesk. "Tedy přemýšlej, Thuro. Proč jsi tady?"

"Jak na to můžu odpovědět?"

"Nejdřív musíš přezkoumat to, co máš před sebou, a pak tvořit závěry. Ber to jako hádanku."

To bylo něco, co Thurovi sedělo. Již to slovo hádanka mu připomnělo domov. Vzpomněl si na večery strávené s Maedhlynem ve studovně s dubovým obložením. Jeho myšlenky bez námahy přeskočily novým směrem. Culain ho požádal, aby šel navštívit Laithu a doručil jí zprávu, ale pak přišel sám, takže pro Thurovu cestu už nebyl důvod. Proč? Vzpomínal na dlouhou namáhavou cestu nahoru ke srubu a uvědomil si, že horal musel vyrazit brzy po něm. Vzhlédl a viděl, že ho Laitha napjatě pozoruje. Usmál se, ale ona se dál tvářila vážně.

"Už jsi přišel na odpověď?" zeptala se.

"Možná. Dával na mě pozor - pro případ, že bych se zhroutil do sněhu."

Teď se usmála ona a Thuro si všiml, jak z ní opadá napětí. "Pořád v něm ještě vidíš lidožravého obra?"

"Pořád je tu fakt, že k tomu, abych sem chodil, nebyl důvod."

"Tak se zamysli i nad tím," vyzvala ho Laitha, ladně se zvedla a přešla k podlouhlé truhlici u stěny. Vyndala z ní dvě pokrývky a podala je Thurovi. "Vyspiš se tady u ohně. Uvidíme se ráno."

"Kde budeš spát ty?" chtěl vědět Thuro.

"S Culainem."

"Aha. Ano, ovšem."

"Ano, ovšem," zopakovala Laitha a v očích se jí zablesklo. Thuro zrudl a odvrátil zrak.

"Nechtěl jsem tě urazit. Vážně."

"Tvoje slova nejsou tak urážlivá jako to, jak se díváš."

Thuro kývl a rozhodil rukama. "Prostě žárlím. Odpuť."

"Proč bych ti měla odpouštět? Jaký jsi spáchal zločin? Vidíš a nechápeš. Děláš závěry podle těch nejchatrnějších důkazů. Nenech se svést, Thuro, je to jako s tvou silou. Pravdou je, že tělo nemá tak silné jako mysl. Jenže co nám to prozrazuje? Máš tak slabé tělo, že jsi chybně nafoukl sílu svého intelektu. Máš necvičenou mysl a jsi nesnesitelně nafoukaný. Přeji ti dobrou noc."

Thuro tam dlouho jen tak seděl a pozoroval hořící polena, občas přiložil a uvažoval nad tím, co Laitha říkala. Měl poznat, že ho Culain sledoval, ve chvíli, kdy vysoký válečník vstoupil do srubu - právě jako měl poznat, proč mu řekl, aby sem přišel. Pravda, byl s ním lapen v horách po zbytek zimy, ale Culain tím nemohl nic získat. Na tom mohl vydělat pouze Thuro, jenž teď byl v bezpečí před svými nepřáteli. Thuro si přetáhl přes ramena pokrývky a uložil se ke spánku. Cítil se hloupý, mladý a nejistý. Nejdřív Laitha a pak Culain mu zachránili život. Thuro jim oplatil nadutostí a nedostatkem vděčnosti.

Spal spánkem beze snů a probudil se brzy. Oheň téměř vyhasl, zbyl jenom popel a v něm tu a tam rezavý uhlík. Thuro popel opatrně odhrnul, aby kolem uhlíků mohl proudit vzduch, a přiložil poslední polena. Pak vstal a vyšel ze srubu. Venku přestalo sněžit a vzduch byl svěží a mrazivý. Thuro našel naskládané dříví a zvedl sekeru s dlouhým topůrkem. Hned první ranou poleno přesekl a pocítil přívál pýchy. Zakřenil se a zhluboka nasál ledový vzduch. Puchýře na dlani měl zaschlé, ale pořád to bolelo. Thuro si rostoucí bolesti nevnímal a sekal dřevo, až bylo dvacet polen rozděleno na šestačtyřicet polínek. Thuro je posbíral a posadil se na špalek otíraje si z obličeje pot. Už mu nebyla zima a cítil se živý. Paže a ramena ho bolely od tělesné námahy, takže chvíli počkal, než nabral dech. Potom zvedl tři polínka a odnesl je ke krbu. Po několika cestách se mu, jako i včera, začala točit hlava, tudíž zpomalil a častěji odpočíval. Takto úkol dokončil, aniž by se zhroutil, a když byl dřevník u krbu plný, měl směšnou radost z vykonané práce. Vrátil se k hromadě dřeva venku a zarazil sekeru do špalku. Dlaň mu opět krvácela a Thuro tam seděl a hrdě se díval na tuhnoucí krev, jako by to byla jizva z boje.

Na větev nad Thurovou hlavou slétl ptáček s peřím jasných barev. Hrud' měl rudohnědou a hlavičku černou, jako by měl čepičku. Na zádech měl peříčka šedá, jako by nosil pláštík, a konce křídek a ocásku černá s bílým proužkem - jako symbol pila prima, prvního centuriona.

Thuro takové ptáčky vidával v lesích kolem Eboraka, ale nikdy neměl čas se zastavit a obdivovat jejich krásu. Ptáček tichounce zapípal, načež zmizel mezi stromy.

"To byla pyrrhula, hýl," ozval se Culain a Thuro nadskočil. Muž se přiblížil tiše jako svítání. "Na vysočině je mnoho překrásných ptáků. Podívej támhle!" Thuro sledoval, kam Culain ukazuje, a co viděl, ho málem rozesmálo. Seděl tam malý oranžový ptáček s bílou brádkou a černými kníry a vypadal úplně jako čaroděj. "To je panurus biarmicus, vousatá sýkorka," vykládal Culain. "Už jich zbylo velice málo."

"Vypadá jako jeden můj přítel. Přál bych si, aby to viděl."

"Jestli mluvíš o Maedhlynovi - tak on to už viděl."

"Ty znáš Maedhlyna?"

"Znám Maedhlyna od dob, kdy svět byl ještě mladý. Vyrůstali jsme spolu v Balacridě, než byla potopena Atlantida. A ptal ses na můj titul - Culain lach Feragh. To znamená Culain Nesmrtelný." Usmál se. "Ale to už není pravda. Teď jsem jenom Culain člověk a jsem o to spokojenější. Každý bílý vlas přivítám jako dárek."

"Ty jsi z Mlžné země?"

"Maedhlyn, já a ještě pár dalších jsme tu zemi vytvořili. Nebylo to snadné, a dokonce si nejsem jist, jestli to stálo za to. Co myslíš?"

"Jak na to mohu odpovědět? Nikdy jsem tam nebyl. Je hezká?"

"Hezky hloupá, chlapče! Umíš si vůbec představit nesmrtelnost? Co může být na světě nového, aby to vyvolalo tvůj zájem? Po čem můžeš toužit, čeho nelze okamžitě dosáhnout? Jakou můžeš mít radost z nekonečné proměny ročních období? Mnohem lepší je být smrtelníkem a stárnout spolu se světem kolem sebe."

"Ale určitě je tam láska," domáhal se Thuro.

"Láska je všude. Ale po pár stoletích, nebo tisíciletích, plamen vášně připomíná jenom rezavé uhlíky v dávno vyhaslém popelu."

"Je Laitha nesmrtelná?"

"Ne, ona není z Mlh. Zaujala tě, Thuro? Nebo se nudíš, když tak trčíš tady v lese?"

"Nenudím se. A ano, ona je překrásná."

"Na to jsem se neptal."

"Tak to nemohu odpovědět. Stejně bych si nedovolil dvořit se tvou dámě - i kdyby mě přijala."

Culainovi se zajiskřilo v očích a na rtech se mu objevil široký úsměv. "Hezky řečeno! Nicméně ona není mou paní. Ona je mou chráněnkou."

"Ale spí s tebou!"

"To ano. To jsi v Eboraku žil v takovém ústraní? Na co ten Maedhlyn myslel?"

"Jenže ona tě miluje," řekl Thuro. "To nemůžeš popřít."

"To doufám, protože jsem jí byl otcem - jak nejlépe jsem dovedl."

Poprvé za svou krátkou známost s Mlžným válečníkem se Thuro cítil zvláštním způsobem mu nadřazený. Protože věděl, že Laitha Culaina miluje jako muže. To poznal z toho, jak se dívala, jak nakláněla hlavu. A přesto to Culain neviděl. A to z něj dělalo prostého smrtelníka a Thuro k němu pocítil náklonnost.

"Jak starý vlastně jsi?" zeptal se, aby změnil téma.

"Odpověď by tě ohromila, takže ti to neřeknu. Ale povím ti, že tento ostrov a jeho obyvatele pozorují již po sedm set let. Jednou jsem byl dokonce králem."

"Kterého kmene?"

"Všech kmenů. Copak jsi neslyšel o Cunobelinovi?"

"O tom králi Trinovantů? Ano. To jsi byl ty?"

"Vládl jsem přes čtyřicet let. Vykládali mi, že jsem se stal legendou. Pomohl jsem vybudovat Camulodunum. Seutonius o mně napsal, že se ze mne stal Brittanorum Rex - král celé Británie - největší ze všech belgických králů. Á, ale že jsem byl tenkrát samolibý a hrozně jsem miloval lichotky!"

"Některé kmeny věří, že se vrátíš, až bude země v ohrožení. Tohle si vyprávějí kolem táborových ohňů. Myslel jsem, že je to jenom hezká báchorka, ale mohla by to být pravda. Mohl by ses vrátit. Mohl by ses opět stát králem."

Culain si všiml naděje zářící v chlapcových očích. "Už nejsem král, Thuro. A nijak netoužím vládnout. Ale ty bys mohl být králem."

Thuro zavrtěl hlavou. "Já nejsem jako můj otec."

"Ne, je v tobě hodně z matky."

"Tys ji znal?"

"Ano, byl jsem tam, když ji Maedhlyn přivedl do domu tvého otce. Alaida se kvůli němu vzdala úplně všeho, včetně života. Tohle není téma, na které se rád bavím, ale máš na to právo. Alaida byla moje dcera, jediné dítě, které jsem za celý svůj dlouhý život zplodil. Bylo jí devatenáct, když opustila Feragh, dvacet, když zemřela. Dvacet! Tehdy jsem málem Maedhlyna zabil. Skoro jsem to udělal. Ale on byl tak zkroušený, a já jsem si uvědomil, že pro něj bude mnohem větším trestem, když ho nechám být."

"Takže jsi můj děd?" zeptal se Thuro, zkoušeje, jak to slovo zní, a poprvé si všiml, že Culainovy kouřově šedé oči jsou jako jeho vlastní.

"Ano," pravil Culain.

"Proč jsi za mnou nikdy nepřišel? To jsi mne tak nenáviděl, že jsem zabil svou matku?"

"Myslím, že tak to bylo, Thuro. Vysoké stáří vždycky nezaručuje vysokou moudrost - jak Maedhlyn dobře ví! Mohl jsem Alaidu zachránit, ale nedovolil jsem jí, aby si z Feraghu vzala ten kámen."

"Tam jsou kameny kouzelné?"

"Ne všechny, ale existuje jeden zvláštní kámen, kterému říkáme Sipstrassi, a ten je zdrojem všech kouzel a čar. Co si člověk vysní, to dokáže vytvořit. Lidé s největší představitostí se stávají vizionáři. Své jinak nudné životy oživují svými sny."

"Maedhlyn je jedním z nich," poznamenal Thuro. "Viděl jsem ho, jak vyčaroval okřídlené koně velké jako můj prst a celá vojska, s kterými jsme bojovali na otcově stole. - Ukázal mi Marathón a Thermopyly, Plataje a Filipi. Viděl jsem velkého Julia bojovat do úmoru v Británii u Caswallonu. Vyslechl jsem Antoniovu pohřební řeč..."

"Ano, tyhle věci jsem taky viděl," přerušil ho Culain, "ale mluvil jsem o Alaidě."

"Mrzí mne to," omlouval se Thuro zkroušeně.

"To nemusí. Pro chlapce kouzla obvykle znamenají vzrušení. Ona měla vlastní kámen, ale já ji ho nedovolil odnést z Feraghu. Myslel jsem si, nevím proč, že až mě bude potřebovat, zavolá. Věděl jsem, že bych ji uslyšel, ať bych byl kdekoliv. Ale ona nezavolala. Rozhodla se zemřít. Tolik byla pyšná."

"A ty si dáváš její smrt za vinu?"

"Komu jinému? Ale to je minulost a ty jsi přítomnost. Co mám dělat s tebou?"

"Pomoci mi dostat se zpátky do Eboraka?"

"Takhle ne, Thuro. Jsi jenom z polovice mužem. Musíme z tebe udělat silného chlapíka. Jako slaboučký princ nepřežiješ ani den."

"Použiješ kouzlo kamene, abys ze mne toho siláka udělal?"

"Ne. Pozemské kouzlo," odtušil Culain. "Podíváme se do tvého nitra a uvidíme, co objevíme."

"Já se na válečníka stejně nehodím."

"Jsi můj vnuk a syn Aurelia a Alaidy. Myslím, že zjistíme, že tvá krev je v pořádku. Už víme, že umíš máchat sekerou. Jaká další překvapení máš pro nás schovaná?"

Thuro pokrčil rameny. "Nerad bych tě zklamal, jako jsem zklamal svého otce."

"Lekce první, Thuro. Odted' můžeš zklamat pouze sám sebe. Ale musíš souhlasit s tím, že strpíš, co ti řeknu, a poslechněš mne na slovo. Uděláš to?"

"Udělám."

"Tedy se připrav zemřít," řekl Culain a v jeho očích nebylo ani stopy po veselí.

Thuro ztuhl, když Culain vstal a vytáhl z pochvy u pasu gladius. Čepel měla osmáct palců na délku, dvojité ostří a jilec ovinutý kůží. Culain obrátil zbraň a podal ji Thurovi. Thurovi se špička převažovala dolů a zbraň mu v ruce připadala nepatřičná.

"Než tě naučím, jak žít, musíš se naučit zemřít - jaké to je být poražen," vykládal Culain. "Jdi na volné prostranství a počkej." Thuro udělal, co mu Culain nařídil, a ten z kapsy vytáhl malý zlatavý kámen, který sevřel v dlani. Vzduch před

Thurem se zhmotnil a před princem náhle stál římský válečník v bronzovém prsním pancíři a kožené helmici. Vypadal mladý, ale oči měl staré. Válečník se přikrčil do bojového postavení s napraženým mečem a Thuro nejistě ustupoval. Válečník vykročil a upřel na Thura zrak. Jeho čepel vylétla vpřed. Thuro se pudově kryl, ale protivníkův gladius se přetočil přes jeho meč a zarazil se chlapci do prsou. Bolest prince málem přemohla a síly ho opustily. Podlomila se mu kolena, a když mu Říman vytáhl meč z těla, Thuro se s výkřikem zhroutil na zem.

O chvíli později se Thuro vynořil z temnoty a ucítil na tvářích sníh. Zvedl se na kolena a sáhl si na ránu. Žádná tam nebyla. Culain ho silnou rukou zvedl na nohy a Thurovi se zatočila hlava. Culain ho posadil na špalek na štípání dřeva. "Ten muž, s nímž jsi bojoval, byl římský legionář, který sloužil pod Agricolou. Bylo mu sedmnáct, a pak se z něj stal skvělý gladiátor. Ty ses s ním setkal, ještě když byl na začátku své kariéry. Naučil ses něco?"

"Zjistil jsem, že nejsem žádný šermíř," připustil lítostivě Thuro.

"Chci, abys začal používat mozek a přestal se pořád zabývat svými city. Než tě to Maedhlyn naučil, taky jsi o Plútarchovi nic nevěděl. Žádní rození šermíři neexistují. Je to získaná schopnost, jako všechny ostatní. Vyžaduje pouze dobré reflexy a kuráž. Ty máš obojí. Věř tomu! Teď pojď za mnou, chtěl bych, aby ses na něco podíval."

Thuro podal gladius Culainovi, který nad ním mávl rukou. "Vždycky ho nos s sebou. Musíš si zvyknout na jeho váhu a na to, jaké to je, mít ho po boku. A musí být ostrý."

Mlžný válečník prošel kolem srubu a kráčel dolů ze svahu do údolí. Thuro ho následoval a od hladu ho bolel žaludek. Cesta zpátky do Culainova srubu jim netrvala ani hodinu, a když tam dorazili, byl Thuro promrzlý na kost. Ve srubu byla zima a v krbu nebylo žádné dříví.

"Připravím snídani," řekl Culain. "Ty..."

"Já vím. Nasekej dřevo."

Culain se usmál a nechal chlapce vedle naskládaného dříví. Thuro bolavými rukama zvedl sekeru a dal se do práce. Podařilo se mu rozštípat jenom šest polen a odnést kousky ke krbu. Culain mu ani nevynadal, jen mu podal dřevěnou misku s horkou ovesnou kaší oslazenou medem. Jídlo to bylo přímo božské.

Po jídle Culain uklidil nádobí a vrátil se s mísou po okraj naplněnou čistou vodou. Postavil mísu před Thura a počkal, až se voda ustálí.

"Podívej se do vody, Thuro." Když se princ předklonil, Culain zvedl nad mísu nazlátlý kámen a zavřel oči.

Zprvu Thuro viděl pouze svůj odraz a dřevěné stropní trámy. Ale po chvíli se voda zamlžila a Thuro zjistil, že z velké výšky shlíží na břeh zamrzlého jezera. Postávala tam skupinka jezdců. Scéna se rozšiřovala, jako by se Thuro řítíl směrem k jezdcům, a princ poznal svého otce. Zabilelo ho na prsou, stáhlo se mu hrdlo a do očí mu vhrkly slzy, takže viděl rozmazaně. Zamrkal, aby slzy zahnal. U jezera zatím vystoupil zpoza skály jakýsi muž s nataženým dlouhým lukem. Šíp se Thurovu otci zarazil do zad a jeho kůň se vzepjal, když se mu na krk svalila taková tíha, ale král se udržel. Ostatní jezdci se vrhli dopředu a král tasil meč a prvního jezdce srazil ze sedla. Druhý šíp zasáhl králova koně do krku a zvíře padlo. Král seskočil a rozběhl se na břeh jezera. Obrátil se zády k vodě. Jezdci - bylo jich sedmnáct - sesedli. Thuro vzadu poznal Eldareda a jednoho z jeho synů. Skupinka mužů se rozběhla dopředu a král, s bradkou potřísněnou krví, vykročil, aby se s nimi střetl. Máchal obouručním mečem a divoce sekal kolem sebe. Zabíjáci se zklamaně stáhli dozadu. Pět jich leželo na zemi a dva další se stáhli ze šarvátky s hlubokými ranami na paži a rameni. Král klopýtl a předklonil se. Z úst se mu řinula krev. Thuro chtěl odvrátit zrak, ale nemohl od té scény odtrhnout oči. Jeden ze zabíjáků se rozběhl, aby po králi z boku hodil dýku. Umírající vladař odrazil dýku mečem a muži málem srazil hlavu. Pak se král otočil, vypotácel se na led a z posledních sil hodil meč daleko na jezero. Vrahové se seběhli kolem padlého krále a Thuro viděl, že smrtící ránu mu zasadil Cael. A v té strašlivé chvíli si Thuro všiml, že Aureliovi v očích zaplálo cosi, co se skoro podobalo triumfu. Meč visel ve vzduchu, jílcem dolů, těsně nad místem, kde byl led na jezere proražen. Z vody se natáhla štíhlá ruka a stáhla meč dolů.

Scéna se roztrhala a rozmazala a na hladině v míse se objevil Thurův užaslý obličej. Thuro se zaklonil a uviděl, že ho Culain napjatě pozoruje.

"To, co jsi viděl, byla smrt muže," řekl Culain tiše a s úctou, jako by skládal největší poklonu. "Byla to věc, kterou jsi měl vidět."

"Jsem rád, že jsem to viděl. Viděl jsi jeho oči na konci? Špatně jsem to pochopil, nebo se mu v nich zračila radost?"

"Přemýšlel jsem o tom, ale odpověď nám dá jenom čas. Viděl jsi ten meč?"

"Ano. Co to mělo znamenat?"

"Prostě to, že ho Eldared nemá. A bez něj se nemůže stát nejvyšším králem. To je Cunobelinův meč. Můj meč!"

"Jistě. Můj otec jej vytáhl z kamene v Camulodunu. Byl první, komu se to podařilo."

Culain se uchechtl. "To chtělo málo zručnosti. Aurelius měl s sebou Maedhlyna, který ho vedl, a byl to Maedhlyn, kdo tu kamennou zápletku vůbec vymyslel. Důvod, proč ten meč nikdo nemohl vytáhnout, byl takový, že meč byl vždycky o vlasek napřed v čase. Vytáhnout ho? Žádný člověk se ho nemohl ani dotknout. Byl součástí báje o Cunobelinovi, báje, kterou jsme s Maedhlynem založili před čtyřmi sty lety."

"Ale proč?" chtěl vědět Thuro.

"Byla to marnivost. Za těch časů, jak jsem ti už vyprávěl, jsem byl pěkně namyšlený. Byla to legrace, Thuro, být králem. Maedhlyn mi pomohl elegantně zestárnout. Pořád jsem měl sílu jako pětadvacetiletý muž, ale v těle, které bylo plné nádherných vrásek. Jenže pak mě to začalo nudit a Maedhlyn zinscenoval moji smrt - ale ještě předtím jsem dramaticky vrazil meč do balvanu a vytvořil legendu o svém návratu. Kdo mohl tehdy vědět, po čem bych mohl zatoužit?"

Naneštěstí to po mém odchodu nešlo příliš dobře. Mladý muž jménem Caratacos se rozhodl, že rozzlobí Římany, a ti vzali ostrov útokem. Tehdy jsem tu nebyl. S Maedhlynem jsme prošli Mlhami do jiného věku. On se zamiloval do řecké kultury a stal se z něj putující filozof. Jenže nedokázal odolat nutkání, pořád se do něčeho pletl, takže vycvičil jednoho mládence a udělal z něj císaře - a dobyl většinu světa."

"Co jsi dělal ty?"

"Já jsem se vrátil domů a dělal jsem, co jsem mohl, pro Brity. Cítil jsem za jejich úděl jistou zodpovědnost. Nešel jsem ale do zbraně, dokud nezemřel Prasutagos. Po jeho smrti Římané zbičovali jeho ženu Boudiccu a znásilnili jeho dcery. To já zvedl Iceny pod Boudicciným praporem, a pak jsme hnali neporazitelnou římskou armádu celou cestu až do Londinia, které jsme vypálili. Jenže kmeny se nikdy nedokázaly naučit disciplíně a u Atherstonu nás rozdrtil Paullinus, ta liška mazaná. Odvedl jsem Boudiccu a její dcery do Feraghu a tam poměrně spokojeně žily ještě dlouhá léta."

"A vytáhl jsi znovu do boje?" zeptal se Thuro.

"Až jindy, Thuro. Jak se cítíš?"

"Jsem unavený."

"Dobrá." Culain si stáhl kožešinou lemovaný kabátec a podal ho chlapci. "Tohle by tě mělo udržet v teple. Chci, aby ses vrátil do Laithina srubu, odpočinul si v její milé společnosti a pak se vrátil sem."

"Nemohl bych si chvíli odpočinout?"

"Už běž," řekl Culain. "A jestli to půjde, až dorazíš na dohled jejího srubu, utíkej. Chci, abys do těch hůlek, co máš místo nohou, nabral trochu síly."

6.Kapitola

PRASAMACCOS BYL PYŠNÝ NA SVOU POVĚST nejlepšího lovce ve Třech údolích. Pracoval tvrdě na střelbě z luku, ale věděl, že to je jeho trpělivost, čím vyniká nad ostatní střelce. Bez ohledu na počasí, mohl být letní žár i zimní mráz, dokázal tiše sedět celé hodiny na čekaně, než nechal v pravou chvíli šíp vylétnout. Prasamaccos nejídal tuhé maso, protože jeho kořist padla na místě se střelou v srdci. Jediný jelen, kterého kdy zabil, nemusel běžet míle a míle s krví bublající mu v plicích, takže jeho tělesné šťávy prostoupily svalovinou a maso se pak téměř nedalo ukousnout.

Luk dostal od náčelníka svého klanu Moreta, syna Eldaredova. Byla to římská zbraň z tmavé rohoviny a Prasamaccos si jí velice cenil. Šípy měl rovné jako sluneční paprsky a každé husí pírko na opeření šípu sám pečlivě přistříhl. Na turnaji o loňském Astartinu dne dokázal, že dav zalapal po dechu, když poslední ranou rozštípl vlastní šíp, kterým zasáhl střed terče. Byla to sice jen šťastná náhoda, a přesto dále roznesla slávu jeho úžasného oka.

Teď seděl skryt v křoví na úbočí kopce a potřeboval všechnu svou trpělivost. Stádečko vysoké se pomalu, ale jistě propracovávalo k němu. Prasamaccos se tu skrýval již dvě hodiny a už mu pomalu tuhla krev v žilách i přesto, že měl k štíhlému tělu těsně přitážen plášť z beránka. Muž to nebyl nijak vysoký, obličej měl hubený a hranatý a modré oči měl příliš blízko u sebe. Měl špičatou bradu ještě zdůrazněnou rozčuchanou plavou bradkou. Tak, jak se teď krčil, nemohl nikdo poznat znetvoření, které ho oddělovalo od jeho druhů, které tomuto nejlepšímu z lovců znemožnilo najít si nevěstu.

Stádo bylo skoro na dostřel a Prasamaccos si za cíl vybral tučnou laň. Nekonečně pomalu vytáhl z jelenicového toulce dlouhý šíp a nasadil ho na tětívu.

V té chvíli vedoucí jelen zvedl hlavu a stádečko se rozběhlo do všech stran. Prasamaccos si povzdechl a vstal. Kulhal dolů po stráni, díky pokřivené noze poskakoval smutně komickým způsobem. Když byl ještě batole, dostal se do cesty cválajícím koním, kteří mu rozdrtili levou nohu. Teď ji měl asi o osm palců kratší než pravou a nárt pokřivený a vbočený dovnitř. Jezdci se blížili a Prasamaccos vyčkával. Byli to dva muži a měli zpěněné koně. Prasamacca si nevšímal a procválali kolem. Sám lovec, Prasamaccos poznal, že jsou pronásledováni, a tak se zadíval směrem, kterým přijeli. Sněhem se přískoky blížily tři obrovské bestie a Prasamaccos zamrkal. Medvědi? Žádný medvěd by se nedokázal pohybovat tak rychle. Prasamaccovi se rozšířily oči. Zvedl ruku k ústům a pronikavě hvízdal. Z lesa vyběhla rezavá kobyłka. Prasamaccos se vytáhl do sedla a plácl ji po zadku. Kobyłka, která od obvykle laskavého pána nebyla na takové zacházení zvyklá, se rozběhla. Prasamaccos ji navedl za oněmi jezdci a unavené koně rychle dohonil.

"Zahněte doleva!" volal na ně. "Je tam prstenec kamenů a vysoký dutý oltář."

Aniž by se díval, zda ho následují, pobízel kobyłku sněhem zapadanou stráni na hřeben, kde na samém vrcholku kopce trčely černé kameny jako zlomené zuby. Prasamaccos se vyškrábal na kopec, přehodil si toulce dopředu a nasadil šíp na tětívu.

Oba jezdci, s koňmi téměř mrtvými vyčerpáním, dorazili do kruhu jen o pár vteřin před bestii. Prasamaccos napjal luk a vypustil šíp. Střela dolétla k první bestii, která se vztyčila nad utíkajícím Britem se spletenými plavými vousy. Šíp ji zasáhl do pravého oka a ona se s pronikavým skřekem, který byl téměř lidský, zhroutila. Oba muži se doškrábali k Prasamaccovi a vytasili meče.

Kolem kruhu se zvedla mlha, zavířila mezi kameny a za menhiry vytvořila šedou hradbu. Dva zbývající atrolové zmizeli z dohledu a trojice mužů zůstala uprostřed kamenného kruhu stát v přízračném tichu.

"Co je to za potvory?" zeptal se Prasamaccos.

"Atrolové," odpověděl Gwalchmai.

"Myslel jsem si, že to budou oni, ale čekal jsem je větší," poznamenal lučistník. Victorinus se jen pochmurně usmál. Mlha kolem kamenů nyní byla zcela neproniknutelná, uprostřed však nikoliv. Victorinus vzhledl. Obloha nebyla vidět, pouze nad kameny se vznášel hustý šedý příkrov.

"Proč nezaútočí?" zeptal se Říman. Gwalchmai pokrčil rameny. Zpoza kamenů se ozval šepavý, syčivý hlas.

"Vyjdi ven, Gwalchmai! Vyjdi ven! Je tu tvůj otec." Na okraji mlhy se objevila jakási postava. Byl to vousatý muž s modrým tetováním na obou lících. "Pojď ke mně, chlapče můj!" Gwalchmai se zvedl, ale Victorinus ho popadl za loket.

Gwalchmaiovi se leskly oči. Victorinus ho vši silou uhodil do tváře, ale Brit nereagoval. Pak se ten hlas ozval znovu. "Victorine... tvá matka čeká." A vedle muže se objevila štíhlá žena v bílém rouše.

Victorinovi ze rtů uniklo zmučené zaúpění. Říman pustil Gwalchmaie, který slézal dolů z oltáře. Prasamaccos, který ničemu z toho nerozuměl, se zvedl a vyslal do hlavy Gwalchmaiova otce šíp. V mžiku se scéna úplně změnila. Obraz muže zmizel a místo něj tu stál strašlivý atrol, který se snažil vytrhnout si šíp z tváře. Gwalchmai ztuhl na místě, protože kouzlo bylo zlomeno. Obraz Victorinovy matky se ztratil v mlze.

"Dobrá práce, lučištníku!" pravil Victorinus. "Pojď zpátky, Gwale!"

Když se Brit obracel, aby Římana poslechl, mlha se počistila a na okraji kamenů stál tucet velkých vlků vysokých skoro jako horský koník.

"Mithrova matko!" vyjekl Prasamaccos.

Gwalchmai se rozběhl ke kamenům ve chvíli, kdy se vlci vrhli do kruhu. Vyskočil a chytil se Victorinovy natažené ruky. Říman ho popadl a vytáhl ho nahoru těsně před vedoucím vlkem, jehož čelisti cvakly jen několik palců od Gwalchmaiovy nohy.

Prasamaccos šelmu střelil do krku a vlk se zhroutil. Druhý vlk vyskočil na oltář a snažil se chňapnout kořist, ale Victorinus ho surově nakopl a zvíře spadlo na zem. Vlci už byli všude kolem nich, vrčeli a chňapali po nich. Tři muži se stáhli doprostřed oltáře. Prasamaccos do pobíhajících šelem vyslal ještě dvě střely, ale ostatní si raněných druhů nevšímali. Prasamaccovi zbyly pouze tři šípy a on už nechtěl ztratit další.

"Nerad bych mluvil jako poraženec," ozval se Gwalchmai, "ale v této chvíli bych docela ocenil nějaký římský návrh." Jeden z vlků vyskočil a dostal se přes hradbu kamenů kolem mužů. Gwalchmai do něj vrazil meč ve chvíli, kdy ho Prasamaccos střelil.

Země se najednou zachvěla a kameny se posunuly. Gwalchmai málem spadl, ale získal rovnováhu včas, aby uviděl, jak Victorinus klouže dolů z jejich útočiště. Brit se vrhl přes oltář, popadl Římana za šaty a vytáhl ho do bezpečí. Vlci začali také couvat, protože chvění pokračovalo. Do kruhu udeřil blesk a jeden ohromný vlk se postavil na zadní. Tělo měl úplně průsvitné a byly mu vidět všechny kosti. Jak blesk dopadl, zvíře se zhroutilo na zem a kruhem se začal šířit zápach spáleného masa. Do vlků udeřil další blesk a tři vlci zemřeli. Ostatní utekli za kameny do relativního útočiště v mlze.

Z nazlátlé záře vedle oltáře vystoupil jakýsi muž. Byl vysoký a tělnatý a na krátce přistřiženou bílou bradku mu spadaly dlouhé černé kníry. Na sobě měl prosté roucho z purpurového sametu.

"Navrhoval bych vám, abyste se ke mně připojili," pravil, "protože se obávám, že jsem svá kouzla téměř vyčerpal."

Victorinus seskočil z oltáře s Gwalchmaiem v patách. "Honem, brána se zavírá." Jenže Prasamaccos se se zničenou nohou nemohl hýbat tak rychle a zlatá koule se začala zmenšovat. Gwalchmai prošel za čarodějem, ale Victorinus se rozběhl zpátky na pomoc lučištníkovi. Prasamaccos, ztěžka dýchaje, se vrhl do světla. Victorinus zaváhal. Záře už nebyla větší než okno a rychle se zmenšovala. Vlci se vřítli do kruhu. Ze zlaté záře se vynořila ruka a protáhla Římana skrz. Pocit ledového žáru byl krátký, pak Victorinus otevřel oči a uviděl Gwalchmaie, který ho stále ještě držel za šaty... jenomže teď stáli v Caerlynském lese a dívali se na Eboracum.

"To načasování bylo dokonalé, lorde Maedhlyne," řekl Victorinus.

"Dlouhá praxe," utrousil ledabyle kouzelník. "Musíte podat zprávu Aquilovi, i když on už ví, že Aurelius je mrtev."

"Jak?" zeptal se Gwalchmai. "Někdo snad unikl?"

"Víš to, protože jsem mu to řekl," odsekl Maedhlyn. "Proto jsem taky kouzelník a ne sýrař, ty nevědomý pitomče."

Gwalchmai vzplál hněvem. "Když jsi takový kouzelník, tak jak to, že je král mrtvý? Proč jsi ho svými silami nezachránil?"

"S tebou si nebudu vyměňovat názory, smrtelníče," zasyčel Maedhlyn tyčící se nad Britem. "Král je mrtev, protože mne neposlouchal, ale chlapec je naživu, protože jsem ho vyvedl do bezpečí. A kde jsi byl ty, králův honiči?"

Gwalchmaiovi spadla brada. "Thuro?"

"Je naživu, a to nikoliv díky tobě. Teď se ztrať do kasáren." Gwalchmai odklopýtal pryč a ke kouzelníkovi přistoupil Victorinus.

"Děkuji ti, můj pane, za pomoc. Ale Gwalchmaiovi jsi neměl spílat. To já ho vyvedl z Deicesteru. Mysleli jsme, že je chlapec mrtvý."

Maedhlyn mávl rukou, jako by zaháněl mouchu. "Mýlit se, mít pravdu! Co na tom záleží? Ten t'ulpas měl ještě štěstí, že jsem ho neproměnil ve strom."

"Kdybys to byl udělal, můj pane," podotkl Victorinus se škrobeným úsměvem, "byl bych ti podřízl krk." Uklonil se a následoval Gwalchmaie ke kasárnám.

"A jaká je v tomhle tvoje úloha?" zeptal se Maedhlyn Prasamacca.

"Lovil jsem vysokou. Tohle pro mě nebyl dobrý den."

Prasamaccos dokulhal na kasárenský dvůr, ale rychlejší muži se mu již ztratili z dohledu. Seběhl se kolem něj houfec dětí, které se mu začaly pošklebovat, ale on na to byl zvyklý a nevšímal si jich. Budovy tu byly velkolepé, ale dokonce i Prasamaccos poznal, kde byly staré římské stavby opraveny či přestavěny. Kameníci už nebyli tak zruční jako zastara. Cesty a uličky byly úzké a Prasamaccos prošel přes kasárenský dvůr na Kupeckou ulici a cestou se zastavoval, aby se podíval do otevřených krámků a prohlédl si látky, nádobí a ve velkém rohovém stavení dokonce i zbraně. Když si prohlížel zakřivený lovecký luk, přistoupil k němu tlustý muž v kožené zástěře.

"Dobrá zbraň," poznamenal ten muž se širokým úsměvem. "Ale ne tak dobrá jako ta, co máš ty. Hledáš obchod?"

"Ne."

"Mám luky, které dostřelí o padesát kroků dál než ten tvůj. Jsou z dobrého silného tisového dřeva, hezky vyvrážděné."

"Vamera není na prodej," prohlásil Prasamaccos, "ale hodily by se mi nějaké šípy."

"Jeden za pět denárů."

Prasamaccos kývl. Už tomu byly dva roky, co naposled viděl mince, a ani tenkrát nebyly jeho. Usmál se na muže a odešel z krámu. Den byl jasný a ve městě nebyl žádný sníh, i když bylo vidět, že zdobí okolní kopce. Prasamaccos si připomněl své trampoty. Byl lovcem bez koně a jenom se dvěma šípy v zemi, která nebyla jeho. Neměl peníze ani naději na nějakou podporu. A měl hlad. Povzdechl si a napadlo ho, kterého z bohů teď asi rozhněval. Celý život mu lidé říkali, že ho bohové nemají rádi. Říkali, že zranění nohy je toho důkazem. Jediná dívka, kterou kdy miloval, zahynula na červený mor. Ne že by jí Prasamaccos někdy o své lásce pověděl, ale i tak, jakmile si svoji náklonnost uvědomil, dívka zemřela. Prasamaccos obrátil světle modré oči k nebesům. Necítil k bohům zášť. Jak by taky mohl? Nebylo na něm zpovídat je, co mají rádi a co ne. Cítil však, že by bylo hezké, kdyby aspoň věděl, který z nich si ho tak málo považuje.

"Co se ti to stalo s nohou?" zeptal se malý, asi šestiletý plavovlasý hošík.

"Foukl mi na ni drak," řekl Prasamaccos.

"Bolelo to?"

"A jak. Ještě pořád to bolívá, když je vlhko."

"Zabil jsi toho draka?"

"Jedinou střelou ze svého kouzelného luku."

"Nejsou snad draci porostlí zlatými šupinami?"

"Ty toho o dracích hodně víš."

"Můj otec jich zabil stovky. Říká, že je můžeš zasáhnout jenom za těma dlouhýma ušima. Je tam měkké místo, které vede k mozku."

"To je přesné," řekl Prasamaccos. "Tak jsem taky zabil toho svého."

"Svým kouzelným lukem."

"Ano. Chtěl by sis na něj sáhnout?" Chlapci se zajiskřilo v očích a on natáhl ručku, aby pohladil černou lesklou zbraň.

"Přenáší se to kouzlo?"

"Jistě. Až příště uvidíš draka, objeví se ti v ruce Vamera se zlatým šípem."

Hoch se bez rozloučení rozběhl pryč a volal přitom jméno svého otce. Toužil mu co nejdřív vypovědět o svém dobrodružství. Prasamaccos se cítil o něco lépe. Odkulhal zpátky na kasárenský dvůr a tam se vydal za vůni vařeného masa k rozlehlé budově ze zlatavého pískovce. Uvnitř byla jídelna s řadami stolů a lavic a na protějším konci byl velký krb, kde se na rožni otáčel vůl. Prasamaccos si nevšímal pohledů přítomných mužů. Pomalu došel k řadě mužů, kteří čekali na jídlo, a zvedl velký dřevěný talíř. Řada postupovala a každý muž dostal dva silné plátky masa a velkou naběračku růžičkové kapusty a mrkve. Prasamaccos postoupil až k muži, který jídlo rozdával. Ten byl pomešší a silně se potil. Chvilí si Prasamacca prohlížel, aniž by mu podal jídlo.

"Co tu děláš, zmetku?"

"Čekám na jídlo."

"Tohle je jídelna pomocných sborů. Ty nejsi voják."

"Lord Maedhlyn říkal, že se tu můžu najíst," zalhal bez uzardění Prasamaccos. "Ale jestli chceš, zajdu za ním a řeknu mu, žeš mě odmítl. Jak se jmenuješ?"

Muž mu hodil dva plátky masa na talíř. "Další!" prohlásil. "Tak si postupujte."

Prasamaccos se rozhlížel po prázdném stole, který by byl poblíž. Bylo důležité, aby neusedl příliš blízko k ostatním mužům, protože všichni, kteří ho viděli, poznali, že je odvržen bohý, a nikdo nechtěl, aby na něj přešlo zrovna takové štěstí. Prasamaccos si našel stůl u okna a posadil se. Vytáhl z pochvy lovecký nůž s tenkou čepelí, nakrájel si maso a pomalu jedl. Chutnalo dobře, ale bylo hodně tučné. Prasamaccos si říhl a zaklonil se. Poprvé od té události s atroly byl spokojen. Nyní již neměl problémy s jídlem. Čarovné Maedhlynovo jméno zřejmě vyvolávalo mocné kouzlo. K Prasamaccovi si přisedl podsaditý, mocně stavěný muž s hranatou bradkou. Prasamaccos vzhledl do jeho tmavohnědých očí. "Jestli jsem to dobře pochopil, tak ti vznešený kouzelník řekl, aby ses tu najedl," řekl ten muž.

"Ano."

"Zajímalo by mě proč," pokračoval ten muž a svou nedůvěru ani neskrýval.

"Právě jsem se vrátil ze severu s Gwalchmaiem a s... s tím druhým chlapíkem."

"Byli jste s králem?"

"Ne. Potkal jsem Gwalchmaie a přišel jsem s nimi."

"Kde je teď?"

"Podává zprávu." Prasamaccos se nedokázal upamatovat na jméno náčelníka klanu, které Maedhlyn použil.

"Co je na severu nového?" vyptával se ten chlap. "Je pravda, že je král mrtvý?"

Prasamaccos si vzpomněl na divokou radost ve své vlastní brigantské vesnici, když tam tato zpráva dorazila. "Ano," odpověděl. "Obávám se, že je."

"Zdá se, že ti to moc nevadí."

Prasamaccos se předklonil. "Já toho chlapa neznal. Gwalchmai jeho ztrátu pocítuje hodně."

"To by měl," pravil ten muž a uvolnil se. "Byl královým honičem. Jak se to stalo?"

"Neznám úplně všechny podrobnosti. Musíš se zeptat Gwalchmaie a..."

"Koho?"

"Nemám na jména paměť - vysoký chlap, tmavovlasý, s klenutým nosem."

"Victorinus?"

"To je ono," řekl Prasamaccos, který si právě připomněl šeptavé volání atrolů.

"Co se stalo s ostatními?"

"Jakými ostatními?"

"S královny družiníky."

"To nevím. Gwalchmai ti zodpoví všechny otázky."

"To určitě udělá, můj brigantský příteli, a dokud nedorazí, považuj se za mého hosta." Muž vstal a zavolal na dva vojáky. "Vezměte toho chlapa do vazby."

Prasamaccos si povzdechl. Bohové se dneska určitě dobře bavili.

Dva vojáci doprovodili Prasamacca přes dvůr a kráčeli vedle něj tak, aby na něj snadno dosáhli. Jeden nesl jeho luk a toulec, druhý přebíral Prasamaccův lovecký nůž. Odvedli ho do malé místnůstky se zamřížovanými dveřmi bez oken. Byl tam jen úzký kavalec. Prasamaccos slyšel, jak zapadla závora, pak si lehl na lůžko. Byla tam jen jedna pokrývka, kterou se zakryl. O jídlo měl postaráno a teď mu dali i postel. Prasamaccos zavřel oči a v mžiku usnul.

Zdály se mu hezké sny. Zabil v nich mlžného démona - on, "Prasamaccos Mrzák". Ve snu se mu noha uzdravila a pečovala o něj nádherná děvčata.

Když ho probudili, nepotěšilo ho to.

"Příteli, prosím, přijmi mou upřímnou omluvu," říkal Victorinus a Prasamaccos se posadil a protíral si oči. "Musel jsem podat zprávu a úplně jsem na tebe zapomněl."

"Nakrmili mě a dali mi místo na spaní."

"Ano, to vidím. Chtěl bych tě však pozvat k sobě domů."

Prasamaccos vstal. "Můžu dostat zpátky svůj luk?" Victorinus se zařehotal. "Můžeš mít luk a tolik šípů, kolik uneseš."

Taky dobrého koně z mých stájí. Jakého si vybereš."

Prasamaccos moudře kývl. Možná ještě pořád spí a tohle je přece jen sen.

7.Kapitola

JIŽ TŘI TÝDNY THURO POSLOUCHAL Culainova nařízení. Běhal horskými stezkami, sekal a piloval, nosil a pracoval, a nespočetněkrát byl "zabit" zástupem šermířů, které Mlžný válečník vyvolal. Největší okamžik zažil, když nakonec porazil toho mladého Římana. Během tří předchozích zápasů si všiml, že jeho protivník se špatně ohýbá v pase, takže pokročil, klesl na kolena a vrazil gladius muži do slabin. Voják okamžitě zmizel. Culaina to velice potěšilo, ale připojil i varování.

"Vyhrál jsi a můžeš se radovat ze svého vítězství. Ale ten výpad byl nebezpečný. Kdyby ho předvídal, byl by tě snadno zabil bodnutím do krku."

"Jenže to nepředvídal."

"Pravda. Řekni mi ale, jaký je princip boje s mečem?"

"Zabít protivníka."

"Ne. Nenechat se zabít svým protivníkem. Dobrý šermíř se jen zřídkakdy odkrývá. Občas je to nezbytné, zvláště když natrefíš na zkušenějšího nepřítele, ale takovému riziku je obvykle třeba se vyhnout."

Poté Culain povolal makedonského válečníka z Alexandrova vojska. Tento muž, zachmuřený, s tmavou bradkou, způsobil Thurovi velké potíže. Chlapec se pokusil zvítězit stejným výpadem, jaký použil na Římana, ale tentokrát zakusil hrůzný pocit, když mu přízračný meč vnikl do krku. Zahanbeně se vyhýbal Culainovým očím, ale Mlžný válečník mu nevyhuboval.

"Někteří lidé se prostě musí věci naučit tím tvrdším způsobem," bylo vše, co k tomu Culain řekl.

Jednou ráno se dostavila Laitha, aby se na něj podívala, ale Thuro se nedokázal pohybovat tak plynule a několikrát klopýtl o své vlastní, očividně zvětšené, nohy. Culain potřásl hlavou a smějící se Laithu poslal pryč.

Thuro se nakonec Makedonce zbavil výpadem, který ho Culain naučil. Odrazil máchnutím zleva, otočil se na patě a vrazil muži do obličeje loket, načež ho dorazil tím, že mu přejel ostřím přes hrdlo.

"Pověz mi, bolí je to?"

"Je?"

"Ty vojáky, které vykouzlíš."

"Oni neexistují, Thuro. Nejsou to duchové, jsou to muži, které jsem znával. Vytvářím je ze svých vzpomínek. Jestli chceš, tak to jsou obrazy."

"Jsou to velice dobří šermíři."

"Byli to velice špatní šermíři - proto jsou teď tak užiteční. Ale brzy budeš připraven utkat se s vhodnými válečníky."

Když Thuro zrovna nepracoval, Culain s ním chodíval po lesích a ukazoval mu zvířecí stopy. Thuro brzy rozeznal stopu lišky s pěti drápkami, i rozeklaná kopýtká utíkajícího daňka, zanechávajícího lehké a půvabné otisky. Některá zvířata zanechávala dosti matoucí důkazy své přítomnosti. Jeden takový našli u zamrzlého potoka. Čtyři otisky těsně u sebe do čtverce, o dvě stopy dál další čtyři... a tak dál.

"To je skákající vydra," vysvětloval Culain. "Odrazí se silnými zadními nohama a dopadne na přední tlapky. Zadními nohama dopadne těsně za přední a odrazí se k dalšímu skoku, takže zůstanou čtyři stopy takhle blízko u sebe. Očividně byla vylekaná."

Jindy Thuro chodíval s Laithou, která se zajímala o stromy a květiny, bylinky a houby. Ve svém srubu měla náčrtky, bohatě vybarvené, všech možných druhů rostlin. Thura to fascinovalo.

"Máš rád houby?" zeptala se Laitha jednoho jarního rána.

"Ano, opečené na másle."

"Připadá ti tahle chutná?" Ukázala mu překrásně vyvedený obrázek houby se čtyřmi kloboučky, které vyrůstaly z kmene stromu. Kloboučky měly barvu slunečního světla v plném létě.

"Ano, vypadají lahodně."

"Tak to by sis měl zapamatovat, jak vypadají. Jsou to sírové střapatky a po jídle z nich bys skončil ve velkých bolestech, a možná by tě to i zabilo. A co tahle?" Tato houba vypadala dosti ohavně a měla našedlou barvu mrtvol.

"Je jedlá?"

"Ano, a velice výživná. Taky skvěle chutná."

"Která je nejvíc nebezpečná?" vyzvídala Thuro.

"Tebe by měly zajímat ty nejvýživnější, ale když už se ptáš, tak nejspíš tahleta," odpověděla Laitha a vytáhla malůvku půvabné bílé a žlutozelené houby. "Tuhle obvykle najdeš pod dubem," řekla Laitha, "a říká se jí smrtící čepička. Hádej proč?"

"Nikdy nejsi v horách osamělá?"

"Proč bych měla?" opáčila Laitha a odložila své obrázky. "Mám Culaina, je to můj přítel, a zvířata, ptáky a stromy, které studuju a maluju."

"Ale nechybí ti někdy lidé, zástupy, jarmarky, hostiny?"

"Já nikdy mezi tolika lidmi nebyla - ani na hostině. A to pomyšlení mě nevzrušuje. Ty tady nejsi šťastný, Thuro?"

Thuro se zadíval do jejích očí se zlatými tečkami. "To ne, nejsem osamělý - aspoň s tebou ne." Uvědomoval si, že mluví příliš napjatým hlasem, a temně se zarděl. Laitha ho vzala za ruku.

"Já jsem něco, co nikdy nemůžeš mít," řekla. Thuro kývl a pokusil se o úsměv.

"Miluješ Culaina."

"Ano. Celý život."

"A přesto ho nemůžeš mít, jako já nemohu mít tebe."

Laitha zavrtěla hlavou. "To ještě není rozhodnuto. On ve mně pořád vidí dítě, které vychoval. Dám mu čas, aby si uvědomil, že už jsem žena."

Thuro zavřel ústa, aby nevyslovil to, co bylo zřejmé. Jestli si toho Culain nevšiml doteď, nevšimne si toho nikdy. Navíc to byl muž, který znal život od úsvitu dějin. S kolika ženami se za tu dobu setkal? S kolika se oženil? Jaké krásky s ním za celá ta staletí lehávaly?

"Jak tě našel?" zeptal se Thuro, aby změnil bolestné téma.

"Moji rodiče byli Trinovanté a měli vesnici asi šest mil odsud na jih. Jednoho dne na ni uspořádali nájezd Briganté. Já si toho moc nepamatuju, protože mi bylo teprve pět, ale pořád vidím hořící došky a slyším křik umírajících. Utíkala jsem do kopců a pronásledovali mě dva jezdci. Pak tam byl Culain se svou stříbrnou lanceou. Oba jezdce zabil a odvedl mě vysoko do hor. Později jsme se vrátili, ale všichni byli mrtví. Tak si mě nechal u sebe. Vychoval mě a naučil mě všechno, co vím."

"To ani není překvapivé, že ho miluješ. Přeji ti úspěch... a štěstí."

Každé ráno Culain Thura provedl dvouhodinovým tvrdým výcvikem. Thuro běhal, zvedal kameny, nebo ho Culain nechal viset za ruce z větve stromu a zvedat se, až se bradou dotkl větve. Nejdřív se Thuro dokázal zvednout jenom třikrát, než se mu začaly třást ruce a již ho neudržely. Ale teď, když vesna malovala svými oslnivými barvami po horských úbočích, podařilo se mu zvednout se třicetkrát. Dokázal běžet i hodinu beze stop únavy a zabil dvanáct přízračných protivníků, které pro něj Culain vytvořil. S tím posledním měl dost potíže. - Byl to Peršan z Xerxovy armády a bojoval s dýkou a šavlí. Čtyřikrát Thura porazil, než jinoch konečně zvítězil. Podařilo se mu to, když se dvakrát o zlomeček odkryl a napravil to později. Potřetí vylákal Peršana k výpadu, ustoupil stranou a ťal protivníka gladiem do krku. Culain ho poplácal po zádech a neřekl nic. Thuro se silně potil, protože boj trval déle než deset minut.

"Teď myslím," pravil Culain, "že jsi připraven na rozumné šermíře."

Po Thurově levici se cosi pohnulo a do ramene se mu zasekl meč, takže měl levičku úplně ochromenou. Thuro se vrhl dolů z padlého kmene, na němž seděl, a překulil se na nohy. Muž před ním byl plavovlasý obr vysoký přes šest stop s bronzovou přilbou ozdobenou býčími rohy. Měl dlouhý meč a kroužkovou kazajku.

Thuro odrazil jeho náhlý výpad, ale protivník do něj vrazil ramenem a odhodil ho do trávy. Thuro se překulil, když mu dlouhý meč zamířil na hlavu, a když byl nepřítel vyveden z rovnováhy, podařilo se mu postavit se na nohy a vyrazit do bleskového protiútoku. Měl ale unavenou paži, a tak byl zatlačen zpět. Třikrát se mu skoro podařilo prorazit, ale jeho protivník - s dlouhým mečem a delšíma rukama - ho vždycky odrazil. Mládenci stékal do očí pot a ruka s mečem ho bolela. Válečník provedl výpad, Thuro ho odrazil, otočil se na patě a vrazil muži loket do obličeje. Válečník se zapotácel dozadu a Thuro, který se stále ještě otáčel, mu vrazil meč do prsou. Jak nepřítel zmizel, mladý princ klesl na kolena a namáhavě lapal po dechu. Po několika minutách se podíval do očí Culainovi.

"To nebylo čestné!"

"Život není čestný. Myslíš, že si tvoji nepřátelé sednou a počkají, než se vzpomatuješ? Nauč se uspořádat svou sílu. Kdybych teď vytvořil dalšího válečníka, nevydržel bys ani pět úderů srdce."

"Síla každého člověka má své meze," poznamenal Thuro.

"To vskutku má - a je dobré si to pamatovat. Jednoho dne třeba povedeš vojsko do bitvy. Budeš plný touhy tasit meč a bojovat po boku svých mužů. Budeš to považovat za hrdinství, ale tvůj nepřítel se zaraďuje, protože je to pěkná hloupost. Celý den se na tebe budou upírat oči všech nepřátel a ty budeš slábnout. Všechny útoky budou namířeny na tebe. Takže to měj neustále na paměti, princí. Síla každého člověka má své meze."

"A to muži, které vedeš, nepotřebují vědět, že budeš bojovat po jejich boku? Copak jim to nezvedne morálku?"

vyptával se Thuro.

"Jistě."

"Tak jaká je odpověď na tvou hádanku? Mám bojovat, nebo ne?"

"To můžeš rozhodnout jenom ty. Používej svou hlavu. V každé bitvě přijde okamžik, kdy se může všechno obrátit. Slabší muži z toho viní bohy, ale má to spíš co dělat se srdcem válečníků. Musíš se naučit takový okamžik rozpoznat. Tehdy vjedeš do bitvy, k hořkému zklamání nepřátel."

"Jak se dá takový okamžik poznat?"

"Většina mužů ho pozná jenom zpětně. Skutečně velký generál ho pozná hned. Jenže to tě naučit nemůžu, Thuro. To je schopnost, kterou buď máš, nebo ne."

"A ty ji máš?"

"Myslel jsem si, že ano, ale když mě tenkrát Paullinus u Atherstonu vylákal k útoku na sebe, moje nadání mě nechalo na holičkách. Vycítil jsem tu chvíli a zaútočil a moji chabří Britové se kolem mě jenom hroutili. Byli jsme v přesile dvacet na jednoho. Paullinus byl moc nepříjemný chlap, ale mazaný generál."

Často, když zrovna nebyl s Culainem nebo Laithou, se Thuro zatoulal do kopců a radoval se ze svěžího jara na horách. Všude bylo plno různých barev: lesní sasanky s bílými okvětními lístky lehce zabarvenými do purpurova, zlaté orseje, namodralé fialky, sněhobílé šfavele a vysoké, nádherné purpurové vstavače s černě tečkovanými listy a okvětními lístky připomínajícími křídlaté helmice.

Jednou brzy zrána, když Thuro dokončil své úkoly, vydal se sám do údolí pod Culainovým srubem. Ramena měl mnohem širší a do šatů, které nosil před pouhými dvěma měsíci, už se nevešel. Ted' měl na sobě prostou halenu z jelenice a vlněné kamaše přetažené přes vysoké boty z ovčiny.

Seděl u potoka a pozoroval ryby klouzající pod vodou. Pak na stezce zaslechl koně. Tehdy vstal a spatřil osamělého jezdce. Muž ho také zahlédl a sesedl. Byl vysoký a štíhlý, s narudlými vlasy po ramena a zelenýma očima. U pasu měl zavěšený dlouhý meč. Došel k Thurovi a zastavil se před ním s rukama v bok.

"No, byl to dlouhý lov," pravil, "a ty ses hodně změnil." Usmál se. Měl otevřenou hezkou tvář a Thuro na něm nenašel nic zlého.

"Já se jmenuji Alantric," oznámil nově příchozí, "jsem královým rytířem." - Posadil se na plochý kámen, utrl stéblo trávy a strčil si je do úst. "Špatné je, že mi, chlapče, nařídili, abych našel tvoje tělo a hlavu donesl králi." Muž si povzddechl. "Hrozně nerad zabírám děti."

"Tak se vrať a řekni, že jsi mě nenašel."

"To bych moc rád... vážně. Ale jsem muž, který dostojí svému slovu. Naneštěstí sloužím králi, který ani zdaleka není svatý. Víš, jak použít ten meč, chlapče?"

"To zjistíš," řekl Thuro a tep se mu zrychlil, jak mu do srdce vstoupil strach.

"Budu s tebou bojovat levou rukou. Případně mi to čestnější."

"Nechci žádné výhody," odsekl Thuro, a ještě než domluvil, už toho litoval.

"Hezky řečeno! Přece jen jsi synem svého otce. Až se s ním setkáš, pověz mu, že já jsem na jeho zabití neměl žádný podíl."

"Pověz mu to sám," řekl Thuro.

Alantric vstal, a jak tasil meč, Thurov gladius vylétl do vzduchu. Alantric vyšel na volné prostranství, otočil se a zaútočil. Thuro ukročil stranou, ránu vykryl, otočil gladius a škrábl Alantrika na předloktí. "Dobrá práce!" pochválil ho rytíř a odstoupil s planoucím zeleným očima. "Měl jsi dobrého učitele." Znovu vykročil, tentokrát opatrně. Thuro si všiml ladného půvabu, s nímž se jeho nepřítel pohyboval. Alantric byl dokonale vyrovnaný a nesmírně trpělivý. Na Culaina by tento muž udělal velký dojem. Thuro vůbec neútočil, jenom nepřítele odrážel a přitom studoval jeho techniku.

Alantric zaútočil, máchal mečem a sekal a lesem se rozléhal pronikavý třesk železa o železo. Brigant náhle naznačil sek, otočil zápěstím a bodl. Thura to překvapilo, takže úder spěšně vykryl a ucítil přitom, jak mu ostří jako břitva přejelo přes pravý biceps. Košilí mu začala prosakovat krev. Při druhém výpadu Alantric zopakoval svůj úspěch a zranil Thura na rameni kousek od krku. Mládenec ucouvl a Alantric se vrhl dopředu. Tentokrát Thuro výpad rozpoznal, zhoupil se v bocích a bodl gladiem Alantrika do boku. Jenže Brigant byl rychlý, takže uskočil dřív, než mu čepel pronikla do těla víc než na palec.

"Opravdu jsi měl dobrou školu," poznamenal. Zvedl meč ke rtům na pozdrav a znovu zaútočil. Thuro, nyní již zoufalý, zkusil výpad, kterému ho naučil Culain. Odrazil Alantrikovo bodnutí, otočil se na patě a ohnal se loktem - a zasáhl jenom vzduch! Vyveden z rovnováhy princ upadl do trávy. Rychle se překulil, ale Alantrikův meč se mu již opíral o hrdlo.

"Velmi chytrý tah, principi Thuro, ale než ses o něj pokusíš, napjal ses, a já jsem si ve tvých očích přečetl, co zamýšlíš."

"Aspoň jsem..." Za řeči Thuro podrazil Alantrikovi kopnutím nohy a překulil se do kleku. Brit se posadil a usmál se.

"Jsi plný překvapení," poznamenal vstávaje a vrátil meč do pochvy. "Myslím, že bych tě dokázal zabít, ale pravdou je, že po tom nijak netoužím. Ty stojíš za deset Eldaredů. Zdá se, že budu muset porušit své slovo."

"Ale vůbec ne," řekl Thuro, také zasouvaje gladius do pochvy. "Poslali tě, abys našel mé tělo. Když řekneš, že jsi ho nenašel, budeš mluvit čistou pravdu."

Alantric kývl. "Mohl bych ti sloužit, principi Thuro... jestli se někdy staneš králem."

"Budu si to pamatovat," ujistil ho Thuro, "jako si budu pamatovat tvou udatnost." Alantric se uklonil a vydal se ke svému koni.

"Pamatuj, principi Thuro, nikdy nedopusť, aby ti tvůj nepřítel četl v očích. Nad útokem nepřemýšlej - prostě ho proved!" Thuro mu vrátil úklonu a díval se za válečníkem, dokud se mu neztratil z očí.

Prasamaccos následoval Victorina do Alijských stájí, kde mladý Říman přikázal, aby Brigantovi nasedlali kaštanového

valacha se třemi bílými spěnkami. Prasamaccos, který opravdu nevěřil, že si bude moci vybrat zvíře podle svého, tudíž nebyl koněm příliš zklamán. Victorinus nasedl na vraného hřebce vysokého sedmnáct pěstí a spolu vyjeli po široké římské silnici z Caerlynu. Opustili Eboracum a asi hodinu pokračovali k západu, až dorazili do opevněného města Calcarie.

"Moje vila stojí za dalším kopcem," řekl Victorinus. "Tam si odpočineme a vykoupeme se."

Prasamaccos se poslušně usmál a uvažoval, co je, pro všechno na světě, ta vila. Nicméně sluníčko svítlo, noha ho skoro nebolela a zatím neměl hlad. Podle všeho museli bohové spát. Vila, jak se ukázalo, bylo římské jméno pro palác. Bílé zdi byly porostlé vínem, byla tu zahrada a terasy a pro jejich koně přiběhla hezká děvčata. Dívky byly nádherná stvoření - všechny měly zuby.

Prasamaccos se snažil vypadat důstojně a napodoboval vážný výraz, který viděl na Victorinově snědé tváři.

Naneštěstí nedokázal sklouznout ze sedla s Římanovým půvabem, ale i tak klidně slezl dolů a dělal, co mohl, aby kulhal co nejméně. Vůbec ho nepřekvapilo, že se nikdo nezasmál. Kdo by se také posmíval hostu tak důležitého náčelníka?

Vešli do domu a Prasamaccos se rozhlížel, kde tu mají oheň, ale žádný nespátřil. Na podlaze byla mozaika s loveckým výjevem vyvedeným v úchvatných červených, modrých, zlatých a zelených barvách. Z místnosti vedl oblouk, za nímž jim pomohli ze šatů a nabídli jim číše ohřátého vína. Ve srovnání s živou vodou, kterou destilovali na severu, bylo sice slabé, ale Prasamaccos i tak cítil, jak mu do žil proudí oheň.

V ještě další místnosti byl hluboký bazén a Prasamaccos Římana váhavě následoval do teplé vody. Pod hladinou byla kamenná sedátka a Brigant si opřel hlavu o okraj bazénu a zavřel oči. Tohle, napadlo ho, se ze všeho nejvíc podobá ráji. Asi po dvaceti minutách Říman vylezl z vody a Prasamaccos ho poslušně následoval. Seděli pak spolu na dlouhé mramorové lavici a mlčeli. Zpoza oblouku se vynořily dvě dívky, jedna černá jako noc, a přinesly misky s olejem. Pokud se lázeň podobala ráji, tak už Prasamaccovi na popis toho, co zakusil při tom, když mu jedna dívka jemně vtírala olej do kůže a pak ho seškrabovala kostěným nožem, nezbylo slov.

"Cítíš se na masáž?" zeptal se Victorinus, když dívky odešly.

"Jistě," řekl Prasamaccos a přemýšlel, jestli se to jí nebo se v tom plave.

Victorinus ho zavedl do postranní komnaty, kde proti sobě stály dva stoly. Říman, štíhlý a stále nahý, se natáhl na jeden stůl a Prasamaccos se uvelebil na druhém. Vstoupily další dvě dívky a začaly jim do kůže vtírat další oleje, ale tentokrát ho neseškrabovaly. Místo toho jim začaly hníst svaly na plecích a vyhlazovaly jim tak uzlíky napětí, které si Prasamaccos předtím ani neuvědomoval. Pomalu pokračovaly dolů a ramena mužům zatím zakryly nahřátou bílou látkou. Brigant vycítil, jak dívka znejistěla, když došla až k jeho zmrzačené noze. Jemně ho pohladila prsty, jako by to byla motýlí křídla, a pak začala, zkušenými pohyby uvolňovala bolest, kterou vždycky cítil hluboko v poškozených svalech. Byla nesmírně šikovná a Prasamaccos cítil, jak se propadá do požehnaného spánku. Nakonec dívky odstoupily a místo nich přišli dva sluhové s bílými tógami. - Prasamaccos se v tóze cítil poněkud směšně a trochu příliš oblečený. Následovala však další ve zřejmě nekonečné řadě komnat. Zde stála podél stolu naloženého ovocem, studeným masem a paštikami dvě lehátka. Prasamaccos počkal, až se Říman usadil a opřel se o loket, pak ho opět napodobil.

"Očividně jsi muž z urozeného rodu," poznamenal Victorinus. "Doufám, že se v mém domě budeš cítit jako doma."

"Jistě."

"To, jak jsi nám odvážně pomohl, zaslouží odměnu, i když si dokážu představit, jak tě muselo rozrušit, když jsme tě odvedli z domova a od rodiny."

Prasamaccos rozhodil rukama a doufal, že se z jeho tváře dají vyčíst ty správné pocity - ať už měly být jakékoliv.

"A také bezpochyby víš, že mezi kmeny, které jdou za Eldaredem, a našimi vojsky, dojde k válce. My samozřejmě zvítězíme, ale válka naruší naši bojeschopnost na jihu proti Sasům a Jutům. Co chci říci je, že bude těžké tě doprovodit domů. Jsi však vítán, pokud bys chtěl zůstat."

"Tady ve tvé vile?" zeptal se Prasamaccos.

"Ano - i když nepochybuji, že raději budeš riskovat a vydáš se na sever. Pokud ano, jak jsem říkal, musíš si vybrat koně z mé stáje a já ti dodám zásoby a peníze."

"Bydlí tu i Gwalchmai?"

"Ne. On je voják a bydlí v kasárnách v Caerlynu. Má tam, myslím, ženu."

"Aha, ženu. Ano."

"Jak je to ode mne hloupé!" vzkřikl Victorinus. "Kteroukoliv z otrokyň, která se ti zalíbí, si můžeš klidně vzít do postele. Doporučoval bych núbijskou, ta ti zaručí dobrý noční spánek. A teď tě musím opustit. Mám na hradě nějakou schůzku, ale vrátím se kolem půlnoci. Grefón ti ukáže tvůj pokoj."

Prasamaccos se díval za Římanem, dokud neodešel, a pak zhltal jídlo. Neměl hlad, ale zjistil, že promarnit příležitost najíst se se nikdy nevyplácí. Tiše k němu přistoupil sluha Grefón a odkašlal si. Pozoroval Briganta, jak se cpe, ale dával si pozor, aby se mu na tváři neobjevil žádný nevhodný výraz. Pokud se jeho pán rozhodl přivést si do vily tohoto divocha, očividně k tomu měl dobré důvody. Ten muž musí být u severních kmenů přinejmenším princem, a tak, přes svůj zřejmý nedostatek civilizovanosti, se k němu Grefón bude chovat, jako by byl senátorem. Grefón celý život sloužil rodině Quirinů, z toho sedm let sloužil Victorinovu slavnému otci v Římě. Vedl domácnost s železnou výkonností. Nebyl příliš vysoký, byl podsaditý a holohlavý - i když mu bylo teprve pětadvacet - měl kulaté oči, tmavé jako smola, a nikdy nemrkal. Pocházel z Thrákie a jako malý chlapec byl prodán do domácnosti Quirinů jako podomek.

Rychle mu to myslelo, a tak si ho povšíml Marcus Lintus, který ho uvedl do domu, aby si hrál s jeho synem Victorinem. Jak léta mýjela, Grefónova pověst vzrůstala. Byl neochvějně věrný, mnoho toho nenamluvil a měl dobré oko na organizaci. Bylo mu devatenáct, když začal vést celou domácnost. Když Marcus Lintus před čtyřmi roky zesnul, mladý Victorinus Grefóna požádal, zda by ho nedoprovázel do Británie. Grefón jet nechtěl a klidně mohl odmítnout, protože

po Markově smrti se stal svobodným mužem. Ale rodina Quirinů byla bohatá a Grefón u ní měl zajištěnou budoucnost, takže se s těžkým srdcem vypravil na dlouhou cestu Galii a přes moře do města Dubris, a pak na sever tou prokletou krajinou do vily u Calcarie. Vilu zařídil a dovedl ji k dokonalosti, zatímco Victorinus sloužil nejvyššímu králi v hodnosti prima pila, prvního centuriona Aureliových pomocných sborů, složených ze samé chátary. Grefón nechápal, proč urozeného Římana zajímá taková lůza.

Znovu si odkašlal, a tentokrát si ho ten divoch všiml.

Grefón se uklonil.

"Přeješ si něco, pane?" Ten chlap si hlasitě říhl.

"Ženu?"

"Ano, pane. Máš nějakou na mysli?"

Brit na Grefóna upřel světle modré oči.

"Ne. Vyber mi ji ty."

"Dobře, pane. Ukázu ti tvůj pokoj a někoho k tobě pošlu."

Grefón se pohyboval pomalu, protože si byl vědom hostovy chromé nohy, a odvedl ho po schodišti a úzkou chodbou k dubovým dveřím. Za nimi stálo v komnatě široké lůžko se sametovými závěsy. Bylo tu teplo, i když tu nehofel oheň.

Prasamaccos se posadil na postel a Grefón se mu uklonil a odešel. Rozhodl se, že ať je raději zatracen, než aby někomu takovému poslal Núbijanku. Křepče došel do kuchyně a zavolal si germánskou otrokyni Helgu.

Byla malá, s vlasy jako len a světle modrými očima, v nichž se nezračil žádný cit. Hovořila hrdelním hlasem a pořád ještě měla se zdejší jazykem potíže. Přestože byla dost dobrá na těžkou práci, nikomu se ještě nezalíbila natolik, aby si ji vzal do postele. Rozhodně nebyla dost dobrá, aby si ji všiml Victorinus.

Grefón jí vysvětlil její povinnosti a byl odměněn výrazem, který se téměř podobal strachu. Helga se nicméně uklonila a pomalu vykročila do vnitřní části domu. Grefón si nalil číši dobrého vína a pomalu upíjel. Zavřel oči a představoval si vinice nad Tiberou.

Helga s těžkým srdcem vylezla po schodech. Věděla, že tento den přijde, a děsila se ho. Od chvíle, kdy ji v její domovině polapili a znásilnili muži ze čtvrté legie, žila s tajným strachem z toho, že ji opět někdo znásilní. V této domácnosti se začala skoro cítit v bezpečí, protože muži si ji našťestí nevšímali. Ted' bude muset pobavit chromého divocha, muže, jemuž by jeho znetvoření u jejího kmene zajistilo smrt.

Helga otevřela dveře do ložnice a uviděla britského prince, jak klečí u otvoru, jímž do místnosti proudil horký vzduch, a nahlíží do tmavého vnitřku. Brit vzhlédl a usmál se, ale Helga neodpověděla. Došla k posteli a rozvázala si prosté zelené šaty. Měly barvu, která se naprosto nehodila k jejím očím.

Brit dokulhal k lůžku a posadil se.

"Jak se jmenuješ?"

"Helga."

Muž kývl. "Já jsem Prasamaccos." Jemně se dotkl její líce, pak vstal a snažil se dostat z tógy. Když byl konečně nahý, vklouzl pod pokrývky a vybidl ji, aby si k němu přilehla. Helga poslechla a lehla si na jeho ruku. Chvilí se nehýbali, pak Prasamaccos, kterého hrálo její tělo, usnul.

Helga se pomalu zvedla na lokti a zadívala se mu do tváře. Byl hubený, měl jemné kosti a vůbec nevypadal krutě. Pořád cítila, jak se jí něžně dotkl. Neměla ponětí, co by měla udělat teď. Nařídili jí, že ho má obšťastnit, aby se mu dobře odpočívalo. Ted' tedy odpočíval a ona by se měla vrátit do kuchyně. A přesto, pokud to udělá, budou se jí ptát, proč se vrátila tak rychle. Pomyslí si, že ji poslal pryč, a možná ji potrestají. Helga si opět lehla a zavřela oči.

Za úsvitu se probudila, protože na těle ucítila hebkou ruku. Neotevřela oči a srdce se jí prudce rozbušilo. Ruka pomaloučku klouzala z ramene přes oblé těžké ňadro. Brit palcem obkroužil bradavku a pak klouzal rukou dál, sleduje křivku boku. Helga otevřela oči a viděla, že Brit hledí na její tělo a vypadá naprosto u vytržení. Všiml si, že je vzhůru, temně se zarděl a přetáhl přes ni pokrývky. Pak si znovu lehl a víc se k ní přitiskl. Lehce ji políbil na čelo, pak na tvář a nakonec na rty. Helga téměř bez přemýšlení zvedla ruku a objala ho kolem ramen. Brit záupěl... a ona pochopila. V té chvíli pochopila vše, jako by před očima viděla Prasamaccovu duši.

Poprvé v životě Helga poznala, co to je mít moc. Mohla si vybrat. Mohla dát, nebo odmítnout. Ten muž vedle ní její volbu přijme. Ve vzpomínkách zalétla zpátky, k mužům, kteří ji zajali a které by klidně zabila. Byli úplně jiní než tenhle. Tento muž ji nechal si vybrat, a přitom dokonce ani netušil, že to udělal. Helga se mu znovu podívala do očí a viděla, že se mu lesknou slzami. Naklonila se k němu a políbila ho na obě oči. Pak ho přitáhla k sobě.

A tím, že se mu svobodně oddala, získala větší dar.

Vzpomínky na chtíč a krutost se rozplynuly a vrátily se do minulosti a už víc neměly moc ji pronásledovat.

Victorinus několik dní vstával brzy a vracel se pozdě, takže svého hosta, který většinu času trávil zamčený ve svém pokoji s dívkou z kuchyně, vídal jen zřídka. Říman měl vážnější starosti. V Calcarii byla ubytována pátá legie, kterou tvořily pomocné sbory, jejichž muži se mohli na jaře vrátit domů, aby dohlédli na své statky a rodiny. Ted', když byl Eldared s jeho Selgovy a Novanty připraven ke vpádu, a saský král Hengist se chystal zpustošit jih, nebylo možné toto nepravdělné vojsko na dva měsíce rozpustit. Napětí mezi muži bylo vysoké, mnozí z nich neviděli své ženy od loňského září a Victorinus se obával vzpoury.

Aquila ho požádal, aby pomohl podpořit morálku penězi a solí, ale to nestačilo a zběhů každý den přibývalo. Victorinus neměl moc na vybranou. Pokud muže pustí domů, Eboracum a okolní kraj bude bránit pouze jediná pravidelná legie - pět tisíc mužů. Proti sobě budou mít tak třicet tisíc mužů. Mohl by sice povolát legii z jihu, ale bohové věděli, jak generál Ambrosius zoufale potřeboval muže kolem měst Dubris a Londinium.

Třetí možnost byla naverbovat a vycvičit zcela novou domobranu, ale to by bylo stejné, jako poslat děti proti vlkům.

Briganti a jim poddané kmeny byli vyhlášení válečníci.

Victorinus propustil núbijskou otrokyni Oretii a slezl z postele. Oblékl se a vydal se do triclinia, kde našel Prasamacca, jak sedí u okna a hledí na měsíčním světlem zalité pahorky.

"Dobrá večer," řekl Victorinus. "Jak se ti daří?"

"Dobře, děkuju. Vypadáš unaveně."

"Mám hodně práce. Je Helga hodná?"

"Ano, velice."

Victorinus si nalil číši ředěného vína. Byla skoro půlnoc a jeho bolely oči z nedostatku spánku. Navíc věděl, že se opět nevyspí. Podráždilo ho, že tu Brit je i po šesti dnech. Pozval ho, jenom aby trochu napravil drsné jednání, kterého se mu dostalo, když byl uvězněn, jinak by ho byl ubytoval v kasárnách s Gwalchmaiem. Teď to vypadalo, že bude mít stálého hosta. Malé pevnostní město již ožilo řečmi týkajícími se Briganta - všichni ho považovali přinejmenším za prince. Grefón pro něj opatřil nové šaty a ty k tomu obrazu jenom dodaly: měkká smetanově bílá vlněná látka se stužkami našitými na lemech, kožené spodky zdobené stříbrnými kroužky a hezké jezdecké boty z té nejjemnější jelenice.

"Něco ti dělá starosti?" zeptal se Prasamaccos.

"Kéž by to byla jenom jedna věc."

"Jedna je vždycky větší než ostatní," poznamenal Brigant.

Victorinus pokrčil rameny a vysvětlil mu - i když nevěděl, proč to vlastně dělá - problémy s domobranou. Když mu Říman nastínil své možnosti, Prasamaccos jen mlčky seděl.

"Kolik peněz máš pro muže?" zeptal se.

"Není toho moc - tak měsíční žold navíc."

"Když některé muže pustíš domů, tak těch peněz zbude víc, ano?"

"Jistě."

"Tak jim oznam, kolik těch peněz je, a řekni jim, že můžou jít domů. Ale zároveň jim vysvětlí, že peníze dostanou ti, kteří se rozhodnou zůstat."

"K čemu to bude? Co když zůstane jenom jeden muž? Ten bude bohatý jako Krésus."

"Přesně," souhlasil Prasamaccos, i když neměl nejmenší ponětí, kdo to ten Krésus vlastně byl.

"Tomu nerozumím."

"Ne, protože jsi bohatý. Většina lidí sní o tom, že zbohatne. Já například jsem vždycky chtěl dva koně. Ale muži, kteří chtějí odejít domů, teď budou muset uvažovat o tom, kolik tím ztratí. Co když - jak říkáš - zůstane jenom jeden? Nebo deset?"

"Kolik myslíš, že jich zůstane?"

"Víc než polovina - pokud se aspoň trochu podobají Brigantům, které znám."

"Pokud udělám to, co navrhuješ, hodně tím riskuji, ale mám dojem, že je to moudrá rada. Zkusíme to. Kde jsi se naučil takové lstivosti?"

"To je dar Matky země osamělým lidem," odvětil Prasamaccos.

Jeho rada se ukázala být správná, protože tři tisíce mužů se rozhodlo zůstat, čímž si vysloužili dva měsíční žoldy navíc. Victorinovi to ulehčilo a navíc si vysloužil nadšenou pochvalu od Aquily.

O tři dny později dorazil do vily nečekaný host. Byl to Maedhlyn - celý uřícený, zaprášený a podrážděný jízdou. Hodinu poté, osvěžen horkou koupelí a několika číši svařeného vína, se na chvíli posadil s Victorinem, aby si promluvili. Pak si zavolali Prasamacca. Když Brigant spatřil důstojného kouzelníka, pokleslo mu srdce. Mlčky se posadil a odmítl víno, které mu Victorinus nabídl.

Maedhlyn usedl proti němu a upřel na něj jestřábí oči.

"Máme problém, Prasamaccu, a myslíme si, že bys ho mohl vyřešit ty. Na území Brigantů je lapen jeden mladý muž, je to dost daleko na sever od Antoniova valu v Kaledonských horách. Ten jinoch je pro nás velice důležitý a my ho chceme přivést domů. Nemůžeme však pro něj poslat své muže, protože oni ten kraj neznají. Ty ho ale znáš a můžeš se tam pohybovat, aniž bys vzbudil podezření."

Prasamaccos neřekl nic, ale teď sáhl pro víno a zhluboka si přihnul. Bohové dávají, bohové berou. Tentokrát však zašli moc daleko, když mu dovolili okusit radost, o které předtím věřil, že existuje jenom v bájích.

"Já," pravil Maedhlyn vmlouvavě, "tě mohu kouzlem dopravit do kruhu kamenů u Pinnata Castra. To je asi tři dny cesty od Deicesterského hradu. Budeš muset jedinečně najít toho chlapce, Thura, a vrátit se s ním do kruhu přesně za šest dní. Já tam budu - a pak se vždycky o půlnoci vrátím pro případ, že byste se opozdili. Co na to říkáš?"

"Já se na sever vracet nechci," řekl Prasamaccos tiše. Maedhlyn ztěžka polkl a zadíval se na Victorina. Říman si přisedl k Brigantovi.

"Prokázal bys nám tím velkou službu a dostalo by se ti za to velké odměny," řekl mu Victorinus.

"Já potřebuju měděný náramek vykládaný zlatem, malý domek a taky dost peněz, abych si koupil koně a opatřil jídlo a šaty pro ženu na celý rok. A k tomu chci, aby byla otrokyně Helga propuštěna a mohla se mnou žít v tom domku." Už jak mluvil, zmizela mu z tváře všechna barva, protože se polekal, že nasadil cenu příliš vysoko.

"To je všechno?" zeptal se Victorinus a Prasamaccos kývl. "Tak tedy domluveno. - Jakmile se vrátíš, zařídíme to."

"Ne," vzepřel se Brigant odhodlaně. "Zařídíte to zítra. Já nejsem hlupák a vím, že bych tuhle výpravu taky nemusel přežít. Země Kaledonů je divoká a cizinci tam nejsou vítáni. A ten kluk, Thuro, je navíc syn římského krále. Eldared ho chce mít mrtvého. Není správné, že po mně chcete, abych za vás udělal vaši práci, ale protože jste to udělali, tak musíte zaplatit... a musíte zaplatit hned."

"Souhlasíme," řekl rychle Maedhlyn. "Kdy chceš uspořádat svatbu?"

"Zítřka."

"Jako dlouholetý druid provedu obřad," prohlásil Maedhlyn. "Kousek po cestě je dub. Tam dojedeme při zrodu nového slunce. Měl bys to oznámit své paní."

Prasamaccos vstal, poklonil se a s důstojností, jakou jen kulhavý člověk zvládne, se vrátil do svého pokoje.

"Co to bylo s tou svatbou?" zeptal se Victorinus.

"Ten náramek je pro ni. Je to znak prstence věčnosti, vlastně to vyjadřuje nekonečný kruh života, který vzniká spojením láskou. Jak dojemné!"

8.Kapitola

ALANTRIC VĚDĚL, ŽE POKUD SE NĚKDO dozví o jeho setkání s princem, přijde o život, takže jediná osoba, které o tom vyprávěl, byla jeho žena Frycca, když mu sešivala ránu na paži. Frycca ho vroucně milovala a neudělala by nic, čím by mu ublížila, ale byla hrdá na jeho udatnost, a tak o tom promluvila se svou sestrou Marfiou a zapřísáhla ji tím nejpřísnějším mlčením. Marfia to však pověděla svému manželovi, a Briccys to sdělil jenom svému nejlepšímu příteli pod podmínkou, že bude o tom tajemství mlčet jako hrob.

Dva dny po svém návratu byl Alantric vyvečen ze své chýše třemi Eldaredovými čeledíny. Alantric si okamžitě uvědomil, že je s ním konec, a tak jenom křikl na manželku: "Tvoje žvanivost mě zabila, ženo!"

Když ho táhli ke koním, nevzpíral se, kráčel s hlavou skloněnou a úplně uvolněný. Strážci se uvolnili s ním a on najednou vytrhl pravici ze sevření a udeřil muže za ucho. Strážce se zapotácel, Alantric mu sebral meč a vrazil ho do srdce druhého vojáka. Třetí kvapně ustoupil a tasil meč. Alantric se vrhl k nejbližšímu koni, ale zvíře se postavilo na zadní. Už sem přibíhal deset dalších strážců a králův rytíř se širokým úsměvem zacouval k laťkovému plotu.

"Tak pojďte, bratři," zavolal. "Naučte se lekci, která vám vydrží po zbytek života!"

Dva muži se rychle rozběhli dopředu. Alantric lehce odrazil ránu a prvnímu muži protal hrdlo. Když mu meč druhého muže zajel do boku, Alantric zlostně zavrčel. Zkroutil se, čímž zachytil mužův meč mezi žebry, a vojáka zabil.

"Živého! Chyťte ho živého!" ječel Cael z ochozu na hradbách.

"Pojď dolů a udělej to sám, ty čubčí synu!" křikl Alantric, když k němu přibíhali další strážci. Alantrikova čepel tkala sít smrti a v šarvátce, která následovala, mu kdosi vbodl meč do zad a protrhl mu plíci. Alantric klesl na zem a byl odvečen do hradu. Zemřel ve chvíli, kdy Cael doběhl pod padací mříž.

"Vy pitomci!" hulákal na vojáky Cael. "Nechám vás zbičovat. Sežňte jeho ženu." Ale Frycca si v zoufalství podřízla hrdlo loveckým nožem svého manžela a teď ležela u krbu v kaluži krve.

Eldaredovi kati pracovali dlouho do noci na ostatních, kteří to tajemství znali, ale zjistili jenom jednu nepopiratelnou věc. Malý princ byl opravdu naživu a skrýval se na neznámém místě v Kaledonských horách.

Eldared si zavolal Caela. "Zajdi za Goroien a řekni jí, že potřebuji zloděje duší. Máme dole šest lidí, jejichž krev by ji měla potěšit, a tolik děcek, kolik bude potřebovat. Ale chci toho kluka!"

Cael neřekl nic. Ze všech temných mlžných bájí se roztřásl pouze při zmínce o zlodějích duších. Uklonil se a nechal zadumaného krále sedět samotného, zahleděného k pahorkům na jihu.

Thuro se probudil a pořád cítil bolest z rány, která ho zabila, bleskový obrat a bodnutí Řekovým krátkým mečem. Culain mu pomohl na nohy.

"Vedl sis dobře. Líp, než jsem kdy doufal. Ještě měsíc a v celé Británii se ti žádný šermíř nevyrovná."

"Prohrál jsem," namítl Thuro, když si vzpomněl na ledové oči svého mladého protivníka, a zachvěl se.

"Ovšemže jsi prohrál. To byl Achilleus, nejlepší válečník své generace, hotový démon s mečem či kopím. Úžasný bojovník."

"Co se s ním stalo?"

"Zemřel. Všichni lidé umírají."

"To už jsem si domyslel," řekl Thuro. "Chtěl jsem vědět jak."

"Zabil jsem ho," odvětil Culain. "Tehdy jsem vystupoval pod jiným jménem. Byl jsem Aineiás a Achilleus mi za bojů proti Tróji zabil přítele. Nejen to, on navíc tahal jeho tělo kolem celého města za svým válečným vozem. Ponižil muže, který byl velice chrabrý, a způsobil bolest jeho otci."

"O Tróji jsem slyšel. Dobyli ji pomocí dřevěného koně, v kterém se schovali muži."

"Nenechej se oklamat Homérem, protože on jenom žertoval. 'Dřevěný kůň' je hovorové slovo pro nějaký naprosto neužitečný předmět, nebo pro nějakou věc, co předstírá, že je, čím není. Byl to muž, kdo vstoupil do Tróje a předstíral, že chce zradit své pány, Řeky. Král Priamos tomu muži věřil. Já ne. Odešel jsem z města s těmi, kteří chtěli jít se mnou, a probodoval jsem se na pobřeží. Později jsme se doslechli, že ten muž, Odysseus, otevřel boční branku a vpustil řecké vojáky do města."

"Proč mu král uvěřil?"

"Priamos byl romantik, který v každém viděl jen to nejlepší. Proto vlastně dovolil, aby válka vůbec začala, protože viděl to nejlepší i v Heleně. Ta tvář, kvůli které vyplulo tisíc lodí, byla jenom žena spřádající pletichy, s odbarvenými vlasy. - Trójskou válku začal její manžel Meneláos a naplánovala ji Helena. Svedla Priamova syna Parida a přiměla ho, aby ji odvedl do města. Meneláos pak vyhledal pomoc dalších řeckých králů, aby ji dostal zpět."

"Proč však tolik potíží kvůli jedné ženě?"

"Oni to nedělali pro ženu ani pro čest. Trója kontrolovala obchodní cesty a vybírala clo od lodí plujících do Řecka. Ta válka začala - jako ostatně všechny války - kvůli zisku."

"Myslím, že se mi Homér líbí víc," prohlásil Thuro.

"Homéra čti pro radost, princí, ale neplet' ho do života."

"Proč jsi dneska tak nevrlý?" zeptal se Thuro. "Nejsi nemocný?"

Culainovi se zablesklo v očích. Válečník se vydal zpátky ke svému srubu. Thuro za ním hned nešel, ale potom si všiml, že se Mlžný válečník ohlíží přes rameno. Princ se zazubil. Vrátil gladius do pochvy a šel za Culainem, jehož našel sedět u stolu s číší silného alkoholu.

"To Gian," vysvětloval Culain. "Způsobil jsem jí velké nesnáze, a to jsem nechtěl, ale ona mě dost překvapila."

"Řekla ti, že tě miluje?"

"Nehraj si na chytrého, Thuro," vyštěkl Culain, ale vzápětí mávl rukou, jako by chtěl hněvivá slova zahnat. "Ano, máš pravdu. Byl jsem hloupý, že jsem si toho nevšiml. Ale ona se mylí. Ona nepoznala žádného jiného muže, tak ke mně vzhlíží. Měl jsem ji už dávno odvést do nějaké osady."

"Cos jí řekl?"

"Řekl jsem jí, že v ní vidím svou dceru a jinak ji milovat nemůžu."

"Proč?"

"Co je to za otázku? Co proč?"

"Proč by sis ji nemohl vzít za ženu?"

"To byla má druhá chyba, protože ona se zeptala na totéž. Já už jsem své srdce ztratil. Dokud má paní žije, žádnou jinou milovat nemůžu." Culain se usmál. "Ale ona mě nechce, protože jsem se rozhodl stát smrtelníkem, a já ji nemůžu milovat, dokud zůstává bohyní."

"A tohle jsi řekl Laitze?"

"Ano."

"To nebylo moc moudré," podotkl Thuro. "Myslím, že jsi měl zalhat. Já se v tom, jak zacházet se ženami, moc nevyznám, ale myslím, že by ti Laitha odpustila cokoli kromě toho, že miluješ nějakou jinou."

"Já můžu udělat hodně věcí, Thuro, ale ani já nemůžu vrátit čas. Nechtěl jsem Gian způsobit bolest, ale stalo se. Jdi za ní, pomoz jí to pochopit."

"To není snadný úkol, a pro mne je ještě těžší, protože já ji miluji a hned zítra bych se s ní oženil."

"Já vím - ona to ví taky. Takže ty jsi ten, kdo by za ní měl zajít."

Thuro vstal, ale Culain na něj kývl, ať se ještě posadí. "Než půjdeš, chci, aby ses na něco podíval. Je to něco, co bych ti chtěl dát." Zvedl miskou s vodou a postavil ji před prince. "Podívej se do vody a pochopíš." Culain z kapsy vytáhl zlatavý kámen a podržel ho nad miskou, dokud se voda nezakalila. Pak odešel ze srubu a zavřel za sebou dveře.

Thuro se díval do vody a zjistil, že se rozhlíží po svícemi osvětlené komnatě, kde kolem širokého lůžka, na němž leželo křehké dítě s vlasy tak světlými, až byly skoro bílé, mlčky postává několik mužů. Muž, v němž Thuro poznal Maedhlyna, se naklonil a položil dítěti ruku na hlavu.

"Jeho duch tu není," ozval se Maedhlynův hlas, jako by šeptal Thurovi přímo v hlavě. "Odešel do Prázdnoty. Už se nevrátí."

"Kde je ta Prázdnota?" ozval se jiný hlas. Když ho chlapec uslyšel, pocítil hluboký smutek. Byl to hlas Aurelia, jeho otce.

"To je místo mezi nebem a peklem. Odtamtud ho žádný člověk nedostane zpátky."

"Já to dokážu," prohlásil král.

"Ne, sire. To je místo, kde sídlí mlžní démoni a temnota. Pak byste byli ztraceni oba."

"Je to můj syn. Použij svá kouzla a čáry a pošli mě za ním. Nařizuji ti to!"

Maedhlyn si povzdychl. "Vezmi chlapce do náručí - a počkej."

Voda se opět zakalila a Thuro spatřil hocha, jak jako ve snách kráčí po tmavém úbočí hory. Oči měl úplně prázdné, nevidoucí. Kolem se plížili černí vlci s rudýma očima a z tlam jim kapaly sliny. Už už se blížili k chlapci, když vtom se tu objevila zářící postava se strašlivým mečem. Muž udeřil na vlky a ti se rozutekli. Pak muž vzal hocha do náručí a poklekl s ním u černého potoka, kde nerostly žádné květiny. Tehdy se dítě probudilo a přitisklo se muži k hrudi a on ho pohladil po vlasech a řekl mu, že je všechno v pořádku. Náhle se z mlhy vynořily tři strašlivé šelmy, ale králův meč zazářil jako oheň.

"Zpátky!" křikl král. "Nebo zemřete. Rozhodnutí je na vás."

Bestie se na něj podívaly, zvážily jeho sílu a vrátily se do mlh.

"Odvedu tě domů, Thuro," pravil král. "Budeš zase v pořádku." Pak ho otec políbil.

Vodu v misce rozvířily Thurovy slzy a scéna se rozvinila, ale právě když se ztrácela, mihl se Thurovi před očima tmavý stín.

Tiše vstoupil Culain. "Gian mi vyprávěla, jak lituješ, že si na to vůbec nevzpomínáš. Doufám, že ten dar stál za to."

Thuro si odkašlal a otřel si oči. "Teď máš u mne ten největší dluh ze všech. Šel do pekla, aby mne našel."

"Přes všechny své chyby to byl velice udatný muž. Podle všech zákonů mystérií tam měl zahynout s tebou, ale takoví muži jsou stvořeni k tomu, aby platnost takových zákonů vyzkoušeli. Buď na něj hrdý, Thuro."

"Mám ještě jednu otázku, Culaine. Jaký člověk by mohl mít šedý obličej a opálové oči?"

"Kde jsi takového člověka viděl?"

"Těsně předtím, než se to vidění ztratilo, jsem zahlédl muže v černém, jak běží s napřaženým mečem. Tvář měl šedou a oči zastřené jako slepec - jenomže on slepý nebyl."

"A ty jsi cítil, že se dívá na tebe?"

"Ano. Neměl jsem čas mít strach. Okamžitě to zmizelo."

"Strach bys tedy mít měl, protože ten muž byl zloděj duší, piják krve. Ti existují v Prázdnotě a nikdo neví, odkud se vzali. Ve Feraghu vzbuzovali velký zájem. Někteří tvrdí, že to jsou duše zabitých zloduchů, jiní, že pocházejí z rasy, která je nám podobná. Ať už je pravda jakákoliv, jsou velice nebezpeční, protože jsou nelidsky rychlí a úžasně silní. Živí se pouze krví, ničím jiným, a nevydrží přímé sluneční světlo, protože na slunci jim naskáčou puchýře a začne se jim loupat kůže a nakonec je to zabije."

"Proč jsem vůbec nějakého viděl?"

"To je pravda, proč? Vzpomeň si, díval ses do Prázdnoty, a to je jejich domov."

"Dají se zabít?"

"Jenom stříbrem, ale jenom velice málo mužů se jim může i tak postavit. Pohybují se jako stíny a zaútočí dřív, než se stačíš krýt. Jejich nože a meče neproseknu kůži, jenom tě otupí. Pak už ucítíš jenom jejich dlouhé duté zuby na hrdle, když ti pijí krev. Dej mi svůj gladius."

Thuro Culainovi podal zbraň jílcem napřed a Culain přejel zlatavým kamenem po obou ostřích čepele. Pak meč Thurovi vrátil. Princ si čepel prohlédl, ale žádnou změnu neviděl.

"Doufejme, že ty to nikdy nezažiješ," řekl Culain.

Thuro našel Laithu nahoře v horách. Seděla na plochem kameni a malovala nachové devěsíly. Oči měla zarudlé a kresba nebyla tak dokonalá jako obvykle.

"Smím se připojit?"

Laitha kývla a odložila pergamen i uhel stranou. Měla na sobě jenom lehkou zelenou vlněnou halenu a prsty i ruce měla promodralé zimou. Thuro si svlékl kazajku z ovčiny a přehodil ji jí přes ramena.

"Takže ti to řekl," poznamenala Laitha, aniž k němu vzhledla.

"Ano. Je tu zima - pojďme do srubu a zapálíme oheň."

"Musíš si myslet, že jsem hrozně hloupá."

"Jistěže ne. Jsi z nejchytřejších lidí, jaké jsem kdy poznal. Hloupě se tu chováš jedině Culain. A teď se vraťme." Laitha se slabě usmála a slezla z kamene. Slunce zapadalo v ohni a mezi skalisky šeptal lezavý vítr.

Když byli zpátky ve srubu a v krbu plápolal oheň, Laitha se posadila před plameny a objala si kolena. Thuro si sedl proti ní s číší zředěného vína, které si nalil ze soudku v zadní místnosti.

"Miluje jinou," řekla Laitha.

"Miloval ji dávno předtím, než ses narodila - a on není nestálý muž. Kdyby byl, sama bys ho nemilovala."

"Požádal tě, abys se mnou promluvil místo něj?"

"Ne," zalhal Thuro. "Jenom mi řekl, jak ho rozrušilo, že ti způsobil bolest."

"Byla to moje chyba. Měla jsem počkat ještě rok. Není to zase tak dlouho. Pořád jsem ještě hubená jako kluk. Příští rok budu mnohem ženštější. Možná si pak uvědomí své skutečné city."

"Možná ne," varoval ji Thuro tiše.

"Ona tady není - ať je to kdo je to. Já tady jsem. Jednoho dne za mnou přijde."

"Ty jsi krásná už teď," Laitho, ale já myslím, že ho podceňuješ. Co je rok pro člověka, který okusil věčnost?

On tě nikdy nebude milovat tak, jak po tom toužíš. Tvoje láska vás jenom oba zraní."

Laitha vzhledla a její pohled Thura zasáhl jako fyzický úder. "Myslíš, že nevím, proč tohle říkáš? Ty mě chceš pro sebe. Vidím to v těch tvých oddaných očích. No, ty mě mít nebudeš. Nikdy! Jestli nemůžu mít Culaina, nebudu mít žádného muže."

"V patnácti jsi na takové rozhodnutí dost mladá."

"Děkuju za radu, strýčku."

"Teď se opravdu chováš hloupě, Laitho. Já nejsem tvůj nepřítel, a tím, že mi ublížíš, nic nezískáš. Ano, já tě miluji. Dělá to snad ze mne zločince? Copak jsem ti někdy vnucoval sňatek?"

Laitha chvíli hleděla do plamenů, pak se usmála a vzala Thura za ruku. "Mrzí mě to, Thuro. Mě to tak bolí, že jsem prostě chtěla někoho ranit."

"Chtěl jsem ti za něco poděkovat," řekl princ. "Vyprávěla jsi Culainovi o tom, jak bych si chtěl vzpomenout na den, kdy mne můj otec držel v náručí, a on použil kouzlo Kamene, aby mi to ukázal." Pak jí pověděl, jak to bylo s celou vidinou, i to, jak se Culain kamenem dotkl jeho meče.

"Ukaž," vyzvala ho Laitha.

"Nic na něm není vidět." Vytáhl gladius a čepel se zaleskla jako zrcadlo.

"Změnil ho ve stříbro," podotkla Laitha.

Za oknem se mihl tmavý stín a Thuro se vrhl přes místnost, právě když se začaly otevírat dveře. Princ ramenem narazil do dřeva a dveře se s prasknutím zavřely. Thuro nahnátl závoru a zarazil ji na místo.

"Co se děje?" vyjekla Laitha a Thuro se otočil. Okenice byly zavřené na závoru kvůli zimě. Dveře do zadní místnosti se otevřely a ke krbu přiskočil tmavý stín. Laitha, která se už začala zvedat, se sesula na podlahu, jak se šedá čepel dotkla jejího těla. Thuro se vrhl doleva, překulil se a vstal. Stín se k němu přiblížil s nadpřirozenou rychlostí a Thuro jen instinktivně zvedl meč a proťal tmavý, vzdouvající se plášť. Ozval se nelidský výkřik a Thuro spatřil mrtvolně bílý obličej a opálové oči těsně předtím, než se stvoření ztratilo v kouři. Místnost naplnil puch, při němž se Thurovi obrátil žaludek, a on musel vrhnout. Klesl na kolena a doplazil se k místu, kde ležela Laitha. Oči měla otevřené, ale nehýbala se. Thuro se rozběhl do zadní místnosti právě ve chvíli, kdy se za oknem objevil další tmavý stín. Thuro bodl a zjevení prchlo do tmy. Thuro okenice s prasknutím zavřel a zastrčil závory.

Vrátil se za Laithou a zadíval se jí do očí. Laitha mrkla. "Jestli mě slyšíš, mrkni dvakrát." Laitha to udělala. "Teď mrkni

jednou pro ano a dvakrát pro ne. Můžeš aspoň trochu pohnout rukama nebo nohama?" Dvě mrknutí.

Okenice zapráštěly a rozštípnutým dřevem bylo vidět meč. Thuro, s gladiem planoucím modrým ohněm, se rozběhl k oknu a čekal. Ze zadní místnosti se ozvalo další zapráštění a pak se zvenku ozval další nelidský jek. Thuro se odvážil vyhlédnout rozbitým oknem ven.

Na mýtině stál Culain se stříbrnou lanceou v rukou. Nesmírně rychle se k němu blížily tři stínové postavy. Culain si klekl a rozmáchl se lanceou. Dva zahalení vrahové odpadli. Když se ke Culainovi přiblížili další čtyři, Thuro otevřel dveře srubu a vyběhl ven.

"Thuro, ne!" zařval Culain, ale bylo pozdě, protože jeden ze zlodějů duší se vrhl k princovi. Thuro odrazil jeho bodnutí a stříbrnou čepelí sekl nepřítele do krku. Stvoření zmizelo. Na cestě však byli dva další vrahové. Culain napadl ty dva, které měl proti sobě, odrazil jejich výpady a bodl jednoho z nich do břicha. Druhý zaútočil, ale Culain stiskl knoflík na své zbrani a do vzduchu vylétla stříbrná čepel, která se zloději duší vzápětí zarazila do prsou.

Thurovi se podařilo zabít prvního z vrahů, ale druhý mu mezi žebra vrazil studený nůž. Prince opustily síly a podlomily se mu nohy. Padl na záda a spatřil nad sebou šedý obličej s vyceněnými dutými tesáky, které se blížily k jeho hrdlu. Culain uběhl necelé tři kroky a hodil po zloději duší těžkou lanceu. Ta se tvorovi zabodla do zad a vynořila se mu z hrudi. Tvor zmizel a lancea spadla na zem vedle Thura.

Culain ochromeného prince zvedl a zanesl ho do srubu, kde se již Laitha začala hýbat. "Zapal oheň a zamkni dveře," nařídil jí Culain.

Došel pro její luk a vysypal na zem obsah toulce. Bylo tu dvacet šípů. Culain se každé hlavice dotkl kamenem Sipstrassi, ale nic se nestalo. Culain zvedl Thurov gladius. Opět to bylo jenom železo.

"Co to bylo?" chtěla vědět Laitha, která si masírovala prochlazené nohy.

"Zabijáci z Prázdnosti. Tady už nejsme v bezpečí. Pojď sem!" Když k němu Laitha přistoupila, Culain ji vzal za ruku. Na levém zápěstí měla měděný náramek. Culain se ho dotkl kamenem. "Pokud někdy zazáří stříbrem, poznáš, co to znamená?"

Laitha kývla. "Mrzí mě to, Culaine. Odpustíš mi?"

"Není co odpouštět, Gian Avur. Měl jsem ti o své paní povědět, ale neviděl jsem ji už přes čtyřicet let."

"Jak se jmenuje?"

"Má velice staré jméno, které znamená Světlo v životě. Říká si Goroien."

Culain byl vzhůru celou noc, ale zloději duší se již nevrátili. Thuro se k ránu probudil. Hlavu jako by měl plnou vlny a pohyboval se pomalu a neohrabaně. Culain ho odvedl ven a svěží vzduch z něj tu ospalost vyhnal.

"Oni se vrátí," řekl Culain. "Není jim konec. Jenom nečekali, že budeš ozbrojený stříbrem."

"Nemohu se jim rovnat. Jsou moc rychlí."

"Vykládal jsem ti, Thuro, o elarimas, o oprostění se. Je to něco, co budeš muset zvládnout. Na tohle zkušenost nestačí a nikdy nebudeš dost rychlý. Musíš osvobodit své instinkty a oprostit svou mysl."

"Zkoušel jsem to, Culaine. To nezvládnul."

"Mně to trvalo třicet let, Thuro, tak nečekej, že v tom budeš vynikat za pár hodin." Slunce vydávalo zlatou záři a události uplynulé noci Thurovi připadaly jako z jiné doby. Laitha pořád ještě spala. Mlžný válečník vypadal vyzábale a strhaně, stříbro na jeho spáncích zářilo jako sníh na vzdálených horských štítech a pod očima měl tmavé kruhy.

"Eldared si najal spojence z Feraghu," vysvětloval Culain. "Nikdo jiný by Prázdnostu otevřít nedokázal. Děkuji Prameni, že jsi to zahlédl ve svém vidění, ale kdo ví, co přijde příště? Atrolové, hadi, draci, démoni. Nebezpečí z Mlh je bezpočet. Dávám si to za vinu, protože to já byl první, kdo otevřel pohyblivé brány."

"A jak?" podivil se Thuro.

"Když jsem vedl Boudicciny Iceny proti Římanům, ti měli elitní devátou legii. Vypochodovali na jih z Eboraka, aby nás dostali do pasti mezi sebe a Paullina. Ale já vyslal Mlhu a oni napochodovali do ní, a tím také jednou provždy pryč z dějin."

"Bájná devátá legie," vydechl Thuro. "Nikdo neví, co se s nimi stalo."

"A ani se to nikdo nedoví. Já to taky nevím. Zemřeli někde tam daleko od svých přátel, od svých rodin, dokonce od své země."

"Pět tisíc mužů," řekl Thuro. "To je opravdu velká moc."

"Už bych něco takového nikdy neudělal... ale někdo ano."

"Kdo má takovou moc?"

"Maedhlyn. Já. Možná deset dalších. Ale to předpokládá nedostatek intelektu a představivosti na všech těch sto tisících světech, které Mlhy tvoří. Možná se někdo vydal po nové cestě."

"Co mohu udělat? Nemohu tady přece zůstat, dokud mě nenajdou, a navíc to ohrožuje tebe i Laithu."

"Musíš najít meč svého otce a svůj vlastní osud."

"Najít...? Ta přízračná ruka ho zanesla pod hladinu jezera. Tam přece jít nemůžu."

"Kdyby to opravdu bylo tak snadné. Ale ten meč není v jezeře - už jsem tam hledal. Ne, on je v Mlách, a my se tam musíme vydat, abychom ho našli."

"Říkal jsi, že v Mlách jsou tisíce světů. Jak poznáme, kde hledat?"

"Ty jsi s tím mečem spojen. Vydáme se prostě nějakou stezkou a uvidíme, kam nás to zavede."

"Odpusť, ale musím říci, že to nezní moc nadějně."

Culain se uchechtl. "Budu s tebou, Thuro. I když máš jistým způsobem pravdu. Bude to jako hledat jeden oblázek v kamenné lavině. Nebo myslíš, že by bylo lepší počkat tady, než ti démoni znovu zaútočí?"

"Kdy vyrazíme?"

"Zítří. Musím připravit cestu."
"A musíme strávit další noc čekáním na zloděje duší?"
"Ano, ale teď jsme ve výhodě. Víme, že přijdou."
"To je vskutku slabá výhoda."
"Možná tak slabá, jako rozdíl mezi životem a smrtí."

9. Kapitola

PRASAMACCOS BYL VDĚČNÝ ZA SLZY, které Helga prolévala na veřejnosti, když nasedal na mohutného vraného hřebce, kterého si ráno vybral ve Victorinových stájích. Žádný válečník by neměl vyjíždět na nebezpečný lov bez takového vystoupení milující ženy. Měl štěstí, protože Maedhlyn musel počkat pět týdnů, jelikož mu kouzla prozradila, že všechny průsmyky v Kaledonských horách jsou zasypány sněhem. Prasamaccos svůj čas dobře využil. Poznávali se s Helgou navzájem. Naštěstí se oběma líbilo, co objevili. Dům na okraji Calcarie koupil Grefön za zlomek jeho skutečné ceny, protože majitele vyděsila blížící se válka. Za stavením byla zanedbaná ohrada a patřila k němu dvě políčka, na nichž bylo možné pěstovat obilí.

Teď se Prasamaccos předklonil v sedle. "Mlč, ženo!" řekl. "To se nehodí." Ale Helga nepřestávala slzet, a tak Prasamaccos spokojeně vyjížděl s kouzelníkem po boku ke zbytkům kamenného kruhu nad Eborakem.

Na druhou stranu Maedhlyn byl z posla, kterého vysílal za Thurem, skoro nešťastný. Útlý plavovlasý mrzák byl očividně mazaný, ale rozhodně to nebyl válečník. A dalo se mu vůbec věřit?

Brigant si z pochyb, které rozpoznal v Maedhlynově mrzutém výrazu, nic nedělal. Kaledonské hory byly totiž řídce obydlené a Vakomagové, kteří sídlili na úpatí hor, byli známi jako přátelský kmen. S trochou štěstí nebude jeho výprava trvat déle než šest dní, a pak se rychle vrátí do svého bílého paláce. Nervózně vzhledl k obloze, ale tvářil se neurčitě, protože bohové znali způsob, jak lidem číst v očích.

Z kruhu zůstaly jen dva kameny, jako ulomené zuby, a Prasamaccos teď stál na místě, kde se objevil před šesti týdny, a díval se na opevněné město.

"Rozumíš? Šest dní," ozval se Maedhlyn.

"Ano. Budu si dělat čárky," opáčil Prasamaccos.

"Nebud' prostořeký. Objevíš se nad Pinnata Castra. V horách se setkáš s mužem jménem Culain. Je vysoký a oči má barvy bouřkových mračen. Nesmíš ho rozzlobit. On tě zavede k princí." "

"Bouřkové oči. Ano, jsem připravený."

Maedhlyn zamumlal nějakou nadávku a vytáhl zlatožlutý kámen, kterým zamával nad hlavou. Kruh naplnila nazlátlá záře. - "Jed' na západ," řekl kouzelník a Prasamaccos nasedl a pobídl hřebce do kroku. Kůň se vzepjal a vyrazil cvalem přímo do největšího kamene. Prasamaccos zavřel oči. Nos měl plný pachy hořící látky a bolely ho uši. Když oči opět otevřel, kůň právě vyskakoval z kruhu, kde zabil atrola. Prasamaccos vytáhl Vameru ze sedlového vaku a rychle na ni napjal tětívu. Pak luk s hněvivým zaklením pověsil na sedlovou hrušku.

"Pitomej čaroděj," zavřel. "Tohle je špatný kruh. Teď jsem celé dny cesty od Kaledonských hor."

Culain celý den pracoval na mýtině na sestavování kruhu z tenkého zlatého drátku. Omotal drát kolem čtyř bříz a pak na zemi v kruhu vyznačil řadu pentagramů, které zvýraznil křídou. Uprostřed kruhu namaloval přesný čtverec a velice pečlivě odměřil vzdálenost od vrcholů čtverce k nejbližším vrcholům pětiúhelníků.

V poledne přestal a Thuro mu donesl číši vína, kterou však Culain odmítl.

"Na tohle potřebuji čistou hlavu, Thuro."

"Co to vlastně děláš?"

"Vytvářím tu základní rozmístění menšího kruhu - vytvářím tu bránu, jestli chceš. Ale jestli jsem se ve svých propočtech zmýlil jen o vlasek, skončíme ve světě nebo v čase, po němž naprosto netoužíme."

"Kde je Laitha?"

"Dává v údolí pozor na Eldaredovy lovce."

"Mám donést něco k jídlu?"

"Ne. Musím dokončit kruh a položit základy kouzla. Bude fungovat jenom jednou. Sem se už vrátit nebudeme moci."

"Půjdu hlídat s Laithou."

"Ne," zarázil ho ostře Culain, "potřebuji tě tady. Celý tento kruh je upraven pro tebe a tvé vyladění. Je to naše jediná naděje, že ten meč někdy najdeme."

Když začal padat soumrak, přiběhla na mýtinu Laitha.

"Údolím se blíží jeden jezdec," oznamovala. "Mám ho zabít?"

Culain vypadal naprosto vyčerpaný. "Ne. Žádné zbytečné zabíjení. Už jsem skoro hotov. Thuro, běž se s Laithou na toho muže podívat. Gian, zůstaň schovaná, a kdyby měl ten jezdec nepřátelské úmysly, zastřel ho."

"Myslel jsem, že mě potřebuješ," podotkl Thuro.

"Práce už je téměř u konce, nastavil jsem cíl cesty. Odejeme za svítání."

"Nebylo by bezpečnější odejít hned?" zeptala se Laitha.

"Slunce už skoro zapadlo a my potřebujeme jeho energii. Ne, musíme v horách přežít ještě jednu noc."

Thuro s Laithou se vydali naproti neznámému jezdcí. Rychle sbíhali dolů po lesních stezkách. Jak princ běžel za mrštnou dívkou, zatoulal se v duchu od starostí s jezdcem k oceňování pružných a plavných pohybů Laithy. Thuro jezdce zahlédl, jak opatrně postupuje horskou stezkou, a přidržel do hustého křoví k Laitze. Muž jel na vysokém vraném hřebci, který měl skoro sedmnáct pěstí na výšku, a na sobě měl bílou vlněnou halenu se stužkami na lemech a černé spodky zdobené malými stříbrnými kroužky. Nesl luk z tmavé rohoviny. Bylo mu něco málo přes dvacet, měl plavé vlasy a rozježenou světlou bradku.

Thuro vykročil na cestu a Laitha založila šíp na tětivu luku.

"Vítej, cizinče," řekl Thuro.

Muž přitáhl otěže. "Princ Thuro?"

"Ano."

"Poslali mě za tebou."

"Tak slez z koně a tas meč."

Laitha nehodlala nechat Thura bojovat a vypustila střelu. V té chvíli na větvi nedaleko zamávala křídly sova a kůň se vzepjal. Laithin šíp zasáhl koně do krku. Zvíře padlo a jezdec při pádu vyletěl ze sedla a skončil v křoví u cesty. Thuro zuřil. Rozběhl se dopředu a pomohl muži na nohy. Poprvé si všiml, že ten muž je mrzák. Laitha vstala s nasazeným dalším šípem.

"Čert tě vem!" zařval Thuro. "Zmiz mi z očí!" Došel ke koni, který se svíjel na zemi, a loveckým nožem mu otevřel krkavici. "Mrzí mne to," řekl tomu muži. "Tohle jsem nechtěl."

"Byl to dobrý kůň - nejlepší, jakého jsem kdy měl. Doufám, že máš jiné."

"Ne."

Muž si povzdechl. "Bohové dávají, bohové berou."

"Kde máš meč?" zeptal se Thuro.

"K čemu by mi byl meč?"

"Abys se mnou bojoval, samozřejmě. Nebo jsi chtěl použít luk?"

"Maedhlyn mě poslal, abych tě dovedl domů. Jmenuji se Prasamaccos. Bydlel jsem u Victorina."

"Thuro!" zvolala Laitha. "Podívej!"

Dále po stezce sledovalo stopy, které tu zanechal Prasamaccos, asi tucet jezdců.

"Tvoji přátelé dorazili," poznamenal princ.

"To nejsou moji přátelé. Co jsem ti řekl, byla pravda."

"Tak to bys měl raději jít se mnou," řekl Thuro. "Ukaž, vezmu ti luk."

Prasamaccos mu zbraň podal a trojice vyrazila pryč, přičemž se držela mimo cestu. Slunce už zapadalo a stromy v houstnoucím šeru mizely z dohledu. Šli tak asi tři čtvrtě hodiny, protože museli jít pomalu, aby jim kulhající Prasamaccos stačil.

Když dorazili ke srubu, právě z mraků vyšel měsíc a Culain jim vyběhl vstříc.

"Kdo je to?"

"Říká, že ho poslal Maedhlyn," odpověděl Thuro, "ale Eldaredovi lovci jsou jenom kousek za námi." Culain zaklel.

Laitha zalapala po dechu a všichni tři muži se k ní obrátili. Laitha měla zvednutou ruku a zírala na náramek na zápěstí.

Šperk vydával slabou stříbrnou záři.

"Zloději duší," vydechl Thuro.

"Směl bych si vzít zpátky svůj luk?" zeptal se Prasamaccos. Culain vytáhl stříbrný nůž a zlehka ho Brigantovi přidržel u krku. Pak z kapsy vytáhl kámen Sipstrassi a dotkl se jeho spánku. "Pověz mi, proč tě sem Maedhlyn poslal?"

"Říkal, že mám přivést prince do kamenného kruhu u Pinnata Castra. Pak nás měl oba přenést domů."

Culain vrátil nůž do pochvy. "Vrať mu luk a podej mi jeho šípy." Mlžný válečník se kamenem dotkl jedné každé z dvaadvaceti hlavic, načež toulec se šípy podal Prasamaccovi.

Ten nasadil šíp na tětivu. Hlavice šípu zazářila modrobílým světlem. "Moc pěkné," poznamenal Prasamaccos.

Mezi stromy se vynořil tmavý stín a než mohla Laitha zareagovat, Prasamaccos natáhl luk a vystřelil. Zasáhl vraha do prsou. Tmavý plášť zavlál a spadl na zem. Brigantův šíp dopadl vedle něj.

"Do kruhu!" zařval Culain. Na dohled se objevily další tmavé postavy. Prasamaccos s Laithou vypouštěli střely a Culain se zatím rozběhl dopředu a sebral ze země svou lanceu, která ležela vedle zlatého drátku. "Postavte se do toho čtverce uprostřed," nařizoval Culain. - Jak Thuro, Laitha a Prasamaccos přelézali drát, Mlžný válečník se otočil právě včas, aby odrazil bodnutí šedé čepele, a vrazil vrahovi kopí do krku. Ke kruhu se hnaly další stíny. Culain přeskočil drát, ale do ramene ho zasáhl šedý nůž. Ještě než se mu podlomily nohy, vykřikl jediné slovo. Kruh naplnila zlatá záře a přinutila vraždící stíny k ústupu. V kruhu bylo jasno jako v poledne, záře byla oslepující. Když pohasla, kruh byl prázdný, zlatý drát pryč a z hlíny se kouřilo.

Culain se probudil v kruhu rozlámaných kamenů na úbočí vysokého kopce shlížejícího na opuštěnou římskou pevnost. Posadil se a zhluboka dýchal, dokud mu z údů nevyprchala nezemská ospalost. Pevnost pod ním byla v troskách a několik chýší stojících nedaleko bylo postaveno částečně z kamení z pobořených budov pevnosti. Culain vzhlédl k obloze. Visel tam jediný měsíc. Bylo jasno, a tak si Culain prohlédl hvězdy. Pořád byl v Británii. Hlasitě zaklel. Po jeho levici se rozzářilo světlo a Culain zvedl lanceu a čekal. Objevil se Maedhlyn.

"Aha, to jsi ty," řekl kouzelník. "Kde je chlapec?"

"Šel hledat otcův meč."

"Sám?"

"Ne, má s sebou dívku a mrzáka."

"Nádhera," ucedil Maedhlyn.
Culain se zvedl. "Je to lepší, než kdyby byl mrtvý."
"Jenom o fous," připustil Maedhlyn. "Co se stalo?"
"Napadli nás zloději duší. Poslal jsem Thura a ostatní bránou."
"Kterou?"
"Udělal jsem ji sám."
"Udělal? Ó, Culaine, to bylo opravdu riskantní."
"Bylo to horší, než si myslíš. Musel jsem je poslat pryč v noci."
"Čím dál lepší." Maedhlyn si hlasitě odfrkl a odkašlal si. "Vypadáš starší," poznamenal. "Potřebuješ Kámen?"
"Jeden mám, a vypadám starší, protože jsem se tak rozhodl. Nastal čas zemřít, Maedhlyne. Už jsem žil moc dlouho."
"Zemřít?" zašeptal Maedhlyn a rozšířily se mu oči. "Co je to za nesmysl. My jsme přece nesmrtelní."
"Jenom proto, že jsme se tak rozhodli. Já jsem se rozhodl, že už nesmrtelný být nechci."
"Co na to říká Athéna?"
"Jmenuje se Goroien. Toho řeckého nesmyslu jsme nechali už před pár stoletími - a já už ji neviděl aspoň čtyřicet let."
"Je tady zima. Pojď, vrátíme se ke mně do paláce. Tam si promluvíme."
Culain za Maedhlynem prošel září a společně pak sešli z vysokého kopce k Eboraku a přestavěné vile, kterou Maedhlyn vlastnil u jižní hradby. Uvnitř ve zdobeném kamenném krbu jasně plápolal oheň. Kouzelník vždycky ze srdce nenáviděl římské ústřední topení. Tvrdil, že se mu z toho točí hlava a narušuje to soustředění.
"Kdysi jsi to za nesmysl nepovažoval," poznamenal kouzelník, když se se svařeným vínem v rukou usadili u ohně. "Byl z tebe skvělý Arés, dokonalý bůh války. A jistým způsobem jsme Řekům pomohli. Dali jsme jim filozofii a algebru."
"Ty jsi byl vždycky nevypočitatelný a do všeho jsi strkal nos, Maedhlyne. Jak to zvládáš teď?"
"Lidé jsou úžasní tvorové," odušil kouzelník. "Tak vynalézaví. Nikdy mě neunavují, a co teprve ty jejich překrásné žabomyší války."
"Už jsem se ti zmínil o tom, že tě hrozně nesnáším?"
"Jednou nebo dvakrát, Culaine, když jsi mi to teď připomněl - i když naprosto nechápu proč. Víš, byl bych dal život za to, abych mohl Alaidu zachránit..."
"Nemluv o ní!"
Maedhlyn se v hlubokém koženém křesle zaklonil. - "Stárnutí ti nesluší," podotkl. Culain se uchechtl, ale neznělo to příliš vesele.
"Stárnutí? Já jsem starý - starý jako sám čas. Měli jsme zemřít v těch vlnách, které zničily Balacridu."
"Jenže jsme, díky Prameni, nezemřeli! Proč jsi Goroien opustil?"
"Ona nepochopila mé rozhodnutí stát se smrtelníkem."
"To je pochopitelné. Pokud si vzpomínáš, zamilovala se do hrdiny Gilgameše a musela se dívat, jak stárne. Měl nějaké problémy s krví, které ani Kámen nedokázal napravit. Docela chápu, proč se na něco takového už nechce dívat znovu."
"Měl jsem ho rád," poznamenal Culain.
"I když ti odvedl Goroien? Jsi zvláštní člověk."
"Byla to přechodná vášeň a je to vážně stará historie. Jaké máš plány teď, lorde vizionáři? Teď, když tvoji hru hraje někdo jiný?"
"Kouzelníku, jestli můžu prosit. A nezajímá mě to. Ať je to kdo chce, nikdy nedokáže hrát tak dobře jako ty. Měl bys to vědět, Culaine. Sledoval jsi mého génia celé věky. Copak jsem nenapomohl postavení Tróje? Copak jsem nepřivedl Alexandra na pokraj světovlády? A to jsem vyjmenoval jenom dvě menší prácičky. Snad si nemyslíš, že se mi ten Eldaredův žabomyší čaroděj může postavit?"
"Jako vždy, tvoji nadutost je radost sledovat. Zdá se, že zapomínáš, jak jsi byl v minulosti ponížen. Trója padla i přes tvou snahu ji zachránit. A Alexandr dostal horkou nemoc a zemřel. A co se týče Caliguly... co jsi, pro všechno na světě, na tom klukovi viděl?"
"Moc chytrosti nepobral - a hodně ho pomluvili. Ale chápu, cos tím myslel. Tak kdo si myslíš, že je za Eldaredem?"
"Nemám tušení. Pendarric by tu moc měl, ale smrtelníci ho přestali bavit už dávno. Možná Brigamartis."
"Ona začala hrát božskou hru s Nory, ale už je pryč. Neslyšel jsem o ní aspoň sto let. Co Goroien?"
"Ona by zloděje duší nepoužila."
"Myslím, že zapomínáš, jak nelítostná umí být."
"Vůbec ne. Ale ne kvůli někomu jinému - ne kvůli nějakému ubohému králíkovi Eldaredovi. On tak dobře hrát neumí. Nicméně teď je to tvůj problém, kouzelníku. Já s tím už nechci mít nic společného."
"Překvapuješ mě. Pokud má Eldared moc, aby povolal zloděje duší a otevřel bránu v tvých horách, tak má dost moci, aby poslal vrahy za tím chlapcem kamkoliv, ať je kde chce. Mám za to, že v horách nenechal nic, co patřilo princům." Culain zavřel oči. "Nechal jsem v truhle jeho šaty."
"Tak to ho dokážou najít. Leda bys je zastavil."
"Co navrhuješ?"
"Najdi toho, kdo stojí za Eldaredem, a zabij ho. Nebo zabij krále."
"A co budeš dělat ty, zatímco já budu pátrat v kraji?"
"Já použiji tohle," řekl kouzelník a zvedl zažloutlý kousek pergamentu v koženém pouzdře. "Tohle je to nejcennější, co Thuro měl. Plútarchovo dílo. Zůstalo v tom hodně z jeho vyladění. Půjdu za ním do Mlh."

Prasamaccos se rozhlížel kolem sebe. Krajina se změnila. Byla rozervanější a víc otevřená, za zalesněným údolím před ním se do dále táhly hory. A bylo jasno... Prasamaccos vzhledl a pokleslo mu srdce. Na obloze byly dva měsíce, jeden

velký, stříbřitě purpurový, druhý malý a bílý. Brigant se obával, že ví, co by takový úkaz mohl znamenat, a rozhodně to nebyla dobrá zpráva. Po válečníkovi s bouřkovými očima nebylo ani stopy.

"Kde je Culain?" zavřískla Laitha.

"Nedostal se do prostředního čtverce," odvětil Thuro tiše. Jeho oči se setkaly s Prasamaccovými a Brigant pochopil nevyslovenou myšlenku. Culain padl mezi zloději duší. Oba to viděli. Laitha začala prohledávat okolí kruhu bílých kamenů a volala Culainovo jméno. Thuro se posadil vedle Prasamacca.

"Nemyslel jsem si, že by ho mohlo něco zabít," poznamenal Thuro. "Byl to úžasný muž."

"Lituju, že jsem ho nepoznal," řekl Prasamaccos s největší vážností, na jakou se zmohl. "Pověz mi, jak se teď dostaneme domů?"

"Nemám ponětí."

"Zvláštní, myslel jsem, že to řekneš. Víš, kde jsme?"

"Obávám se, že nikoliv."

"Měl jsem se dát na předpovídání budoucnosti. Začínám znát tvoje odpovědi na otázky dřív, než je vyslovíš. Ještě poslední otázku. Znamená ten druhý měsíc to, co si myslím, že znamená?"

"Obávám se, že ano."

Prsamaccos si povzddechl a otevřel vak, z něhož vytáhl malý lněný koláček. Thuro se usmál. Začínal mít chromého lučištníka rád.

"Jak ses setkal s Victorinem?"

Prsamaccos polkl poslední sousto. "Byl jsem na lovu..." Povyprávěl Thurovi o tom, jak spatřili atroly a utekli se do kamenného kruhu, a o cestě s Maedhlynem zpátky do Eboraka. O Helze se nezmínil. Představa, že už ji nikdy nespattí, byla příliš bolestná. Laitha se zatím vrátila do kruhu, sedla si a nic neříkala. Prasamaccos jí nabídl poslední lněný koláček, ale ona odmítla.

"Je to tvoje chyba, zmetku," štekla. "Kdybychom na tebe nečekali, mohli jsme se z toho dostat i s Culainem."

Prsamaccos jen kývl. Hádat se se ženami nemělo cenu.

"Nesmysl!" vybuchl Thuro. "Kdybys tomu ubožákovi nebyla zabila koně, byli bychom dorazili dřív."

"Chceš říct, že je to moje chyba, že je mrtvý?"

"To ty ses začala ptát, či že je to chyba, ne já. A teď, jestli se neumíš chovat slušně, tak drž jazyk za zuby!"

"Jak se opovažuješ? Ty nejsi můj příbuzný, ani můj princ. Nic ti nedlužím."

"Jestli bych směl..." začal Prasamaccos.

"Buď zticha!" štekla Thuro. "Možná nejsem tvůj princ, ale jsem za tebe zodpovědný. To Culain chtěl."

"Jak víš, co chtěl? Ty jsi jenom kluk. On byl muž." Laitha vstala a odešla do noci.

"Hádat se se ženami nemá nikdy cenu," podotkl tiše Prasamaccos. "Ony mají vždycky pravdu. Viděl jsem to u nás ve vsi. Jenom se jí musíš omluvit."

"Za co?"

"Že jsi řekl, že se zmýlila. Co máš v plánu teď, princí?"

Thuro si zase sedl. "Ty se na ni nezlobíš, že ti to dává za vinu?"

"Proč bych měl? Měla pravdu. Opravdu jsem vás zpomalil."

"Ale..."

"Vím, že mi zabila koně. Ale jak daleko to ještě povedeme? Kdybych nepřišel do hor, vůbec byste se nezpозdili. A kdyby ses ty neztratil, já bych vůbec nikam nejezdil. Je to snad tvoje chyba? Hádat se o to nám oheň nezapálí, ani nám to nenajde nic k jídlu."

"Mluvíš jako filozof."

"Jistě," souhlasil Prasamaccos a přemýšlel, co to asi znamená. Vstal, odkulhal z kruhu a začal hledat dříví na oheň, ale žádné nenašel. "Myslím, že do rána bychom se měli utábořit v lese," navrhl.

"Dojdu pro Laithu."

"Já to udělám," řekl Prasamaccos rychle a odkulhal k místu, kde dívka seděla.

Trojice našla skrytý dolík a u padlého kmene zapálili oheň. Bez pokrývek a jídla jenom mlčky seděli, každý ztracen ve vlastních myšlenkách. Laitha se pevně držela svého žalu a špatně pochopeného hněvu. Thuro přemýšlel, co asi mohl mít Culain v plánu poté, co sem dorazí. Znal by vůbec tento kraj? A pokud ne, co by asi udělal? Vydal by se na sever? Na jih? Prasamaccos si jenom lehl k ohni a vzpomínal na Helgu. Pět týdnů blaženosti. Doufal, že na něj nebude muset čekat dlouho.

Když se Thuro probudil, Prasamaccos již zapálil oheň a v plamenech spočívaly čtyři hliněné koule. Princ si protáhl ztuhlé svaly. Laitha pořád ještě spala.

"Vstáváš brzy," poznamenal Thuro a zadíval se na oblohu, na níž byl vidět teprve náznak svítání.

"Holubi se nejlíp chytají, když spí. Máš hlad?"

"Jako vlk." Prasamaccos klacíkem vytáhl jednu kouli z ohně a kamenem ji rozbil. Jíl se čistě oddělil a zároveň s sebou vzal veškeré peří. Maso bylo tmavé, připomínalo trochu hovězí, a Thuro ho rychle zhltl a vysál i křehké kostičky.

"Našel jsem vysoký kopec," říkal Prasamaccos, "a odtamtud jsem se rozhlídl po kraji. Nikde jsem neviděl žádný dům, ale na západě je vidět něco jako zorané pole."

Vytáhl z ohně další kouli a rozlomil ji. Pak přistoupil k místu, kde ležela Laitha, a jemně jí zacloumal ramenem. Dívka se probudila a Brigant se na ni usmál. "Snídaně už bude hotová. Pojď se najíst." Ona ho mlčky následovala a dávala si pozor, aby se na Thura ani nepodívala.

"Proč vás sem Bouřnooký poslal?" zeptal se Brigant.

"Musím najít meč svého otce, Cunobelinův meč. Ale nevím, kde ho hledat, a ani si nejsem jistý, že jsme se měli

vypravit právě na tenhle svět. Culain říkal, že potřebujeme sílu slunce, ale my jsme určitě odcházeli bez ní." Prasamaccos rozbil další hliněnou kouli a mlčky se posadil. Měl Vameru a tudíž i stálý přísun potravy. Až najdou lidi, mohl by s nimi vyměnit kůže a maso a možná si nakonec i koupit koně. On hladem neumře, ale co jeho chráněnci? Jaké schopnosti si může přinést tento mladý princ na svět, kde dokonce ani není princem? O dívku starosti neměl, protože byla mladá a hezká a měla široké boky, takže bude dobře rodit. Ona hladem neumře. Náhle ho napadlo cosi nepříjemného. Tohle byl jiný svět. Co když to je svět atrolů nebo jiných démonů? Vzpomněl si na zoraná pole a trochu se mu ulevilo. Démoni, kteří orají pole, byli poněkud méně démoničtí.

"Půjdem na západ," ozval se Thuro, "a najdeme ty, kterým ta pole patří."

Prasamaccovi se ulevilo, že se Thuro rozhodl velet. Brigant byl mnohem spokojenější, když mohl někoho následovat a popřípadě poradit, takže v případě, že by se něco zvrtno, nepadla vina na jeho hlavu. Trojice se vydala do lesů, sledující viditelné stezky zvířete. Našli stopy vysoké a divokých koz. Otisky byly poněkud větší, než znal Prasamaccos, ale ne tak velké, aby jim to muselo dělat starosti. Kolem poledne zahlédli prvního jelena. Měl v kohoutku skoro šest stop, samotný kohoutek měl dost výrazný, a na krku měl lalok. Jeho paroží mělo plochou lodyhu a množství ostrých výsad. "Na zabití takového zvířete to bude chtít dobrý zásah," poznamenal Prasamaccos. Pak již mlčel, protože ho začala z dlouhé chůze bolet poraněná noha. Thuro si všiml, že se Brigantovo kulhání zhoršuje, a tak navrhl zastávku.

"Ušli jsme jenom asi tři míle," namítala Laitha.

"A já jsem unavený," odsekl Thuro a sedl si ke stromu. Brigant se vděčně sesul do trávy. Z toho chlapce bude skvělý vůdce, pokud bude žít dost dlouho, pomyslel si Prasamaccos.

Po krátkém odpočinku to byl Prasamaccos, kdo navrhl, aby se vydali dál, přičemž se vděčně usmál na Thura. Pozdě odpoledne se vynořili z lesa na zvlněné pláni s mírnými pahorky a dolinami. V dálce se proti obzoru tyčily bílé a modré hory a v jejich stínu - asi o dvě míle dál na západ - stála malá víska obklopená kolovou hradbou. Na svazích byly vidět pasoucí se ovce a kozy.

Thuro osadu dlouho pozoroval a uvažoval o tom, je-li moudré tam jít. A přesto, co jinému mu zbývalo? Nemohl strávit zbytek života skrýváním se v horách. Cesta se rozšířila a oni po ní šli, dokud nezaslechli jezdce. Thuro se zastavil uprostřed cesty, Prasamaccos se postavil nalevo a Laitha napravo.

Přiblížili se k nim čtyři muži, všichni po zuby ozbrojení, s blyštícími se mosaznými přilbami s dlouhými chocholy. Jejich vůdce zastavil koně a promluvil jazykem, který Thuro v životě neslyšel. Princ ztěžka polkl, protože něco takového ho vůbec nenapadlo. Ať už ten muž říkal cokoliv, ještě to zopakoval - a tentokrát s důrazem. Thuro instinktivně sevřel jílec gladiu.

"Ptal jsem se, co tu děláte," řekl jezdec.

"Jsme poutníci," odpověděl Thuro, "hledáme odpočinek na noc."

"Támhle je hospoda. Pověz mi, neviděli jste mladou ženu v dost pokročilém stupni těhotenství?"

"Ne, právě jsme vyšli z lesa. Ztratila se?"

"Utekla." Válečník se obrátil ke svým mužům a zvedl ruku, načež čtveřice jezdců procválala kolem. Thuro se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Dokulhal k němu Prasamaccos a promluvil. Jeho slova byla zcela nesrozumitelná, jako řada nerytmických, zdánlivě náhodných zvuků.

"Co to říkáš?" zeptal se princ. Prasamaccos se zatvářil popleteně a otočil se k Laitze, která také mluvila divně, i když melodicky. Thuro tleskl a oba jeho společníci se podívali na něj. Thuro pomalu pustil gladius a naklonil jílec k Prasamaccovi. Brigant natáhl ruku a dotkl se ho. "Už mi rozumíš?"

"Ano. Jak jsi přišel k tomuhle kouzlu?"

Laitha je přerušila nesrozumitelnou otázkou.

"Možná by bylo lepší, kdybychom ji nechali tak," poznamenal Prasamaccos. Laitha se začínala zlobit a zahrozila Thurovi pěstí. Když to udělala, sklouzl jí měděný náramek z rukávu halenky a dotkl se kůže na zápěstí.

"Thuro, ty čubčí synu! Nenechávej mě takhle."

"To bych neudělal," řekl Thuro. Laitha s úlevou zavřela oči a pak je zase rychle otevřela.

"Co se to s námi stalo?"

"Culain se dotkl mého meče a tvého náramku svým kouzelným Kamenem. Mám takové tušení, že teď mluvíme tím jazykem, který je běžný v tomto světě."

"Co ti jezdcí chtěli?" vyptávala se Laitha, která již na předchozí problém zcela zapoměla.

"Hledají uprchlici - je těhotná."

"Schovává se za těmi balvany, tam," oznámil jim Prasamaccos. "Zahlédl jsem ji, právě když jsme uslyšeli ty vojáky."

"Tak ji necháme být," prohlásil Thuro. "Nechceme žádné potíže."

"Je zraněná," podotkl Prasamaccos. "Myslím, že ji zbičovali."

"Ne! Máme už tak dost vlastních starostí."

Prasamaccos kývl, ale Laitha sešla z cesty a vyšplhala se na skálu. Tam našla mladičkou dívku, ne o mnoho starší než byla sama. Dívka měla oči rozšířené hrůzou. Kousala se do rtů a útlu ruku si ochranně položila na vzdušné břicho.

"Já ti neublížím," řekla Laitha a poklekla vedle ní. Dívka krvácela na ramenou a bylo zřejmé, že ten, kdo ji ztloukl, do toho vkládal dost síly. "Proč tě honí?"

Dívka se dotkla břicha. "Jsem jedna ze Sedmi," pravila, jako by to otázku zodpovídalo.

"Jak ti můžeme pomoci?"

"Vezměte mě do Mareen-sa."

"Kde to je?" Dívka se zatvářila překvapeně, ale ukázala do kopců, kde se za skupinkou mramorových balvanů otevíral malý lesík. "Tak pojď," vyzvala ji Laitha a natáhla ruku. Dívka vstala a s Laithinou pomocí začala šplhat nahoru.

Dole si Prasamaccos povzdechl a Thuro se snažil ovládnout hněv.

"Snazší je zkrotit divokého koně než divokou ženskou," zamumlal Brigant. "Říká se, že to ale stojí za námahu."
Thuro cítil, jak ho při pohledu na mírnou tvář druhého muže hněv opouští.
"Tebe to nerozčiluje, příteli?"
"Ovšem," odtušil Prasmaccos a odkulhal za ženami.
Thuro ho následoval a ostražitě prohlížel kopce, zda se někde neobjeví jezdcí.

10.Kapitola

PŘEDVOJ BRIGANTSKÉHO VOJSKA - nějakých sedm tisíc bojeschopných mužů - překročilo Hadriánův val u Cilurna a v nerovných řadách postupovalo k opevněnému městu Corstopitu. Vojsko vedl Cael a asi sedm set mužů z kmene Novantů, zkušených jezdců a zuřivých bojovníků.

Corstopitum bylo malé město, žilo tu ani ne čtyři sta lidí, a městská rada poslala zprávu, že podporují Eldareda, a příslib zásob vojsku, až odejde. Také nařídili odchod britské posádky a sto vojáků odpochodovalo do Vindomary dvacet mil na jihovýchod. Představení tohoto většího města se sešli, prostudovali znamení a následovali příkladu svých severních sousedů. Posádka byla znovu vypuzena.

Eldared vyhrával válku ještě předtím, než bylo vůbec zatroubeno k bitvě.

Ted, kleče za houštinou v lesích nad Corstopitem, si Victorinus prohlížel tábor pod sebou. Briganti vztyčili stany na třech polích za městem a novantští jezdci se usídlili ještě dál na západ, na břehu rychle proudícího potoka.

Vedle opáleného Římana se tiše objevil Gwalchmai. "Nejmiň o dva tisíce víc, než jsme čekali. A hlavní voj má pořád ještě přijít," poznamenal Kantia.

"Eldared doufá, že ukázka síly Aquilu zastraší."

"To je celkem rozumné. Města po válce nijak netouží." Za nimi čekala celá kohorta aliů, čtyři sta osmdesát vybraných bojovníků, vycvičených k boji buď jako pěšáci, nebo jako cohorta equitana, vojáci na koních. Victorinus se vyplazil z křoví a zavolal si velitele oddílů. Jako stará římská armáda byli i tady muži rozděleni do turm - nebo oddílů - po dvaatřiceti mužích a každá kohorta byla tvořena šestnácti turmami.

Velitelé se shromáždili kolem Victorina do těsného kruhu a on jim nastínil plán noční akce. Každý velitel dostal vlastní cíl a různé možnosti podle toho, jak mu bude štěstěna v bitvě nakloněna. V takové zuřivé šarvátce mohly i ty nejlepší plány přijít vniveč, a Victorinus věděl, že jakmile boj začne, nebude možné provádět žádné taktické změny. Každá turma dokončí svůj úkol a pak se stáhne. Za žádných okolností nesměl jeden oddíl jít na pomoc jinému.

Více než hodinu probírali možnosti, pak Victorinus zašel za vojáky a cestou, kdy kontroloval zbraně a koně, s nimi rozprávěl. Na sobě měl, stejně jako oni, kůži potažený prsní plát s našitými kroužky a dřevěnou přílbu potaženou lakovanou hovězí kůží s lícními kryty ve tvaru šavle, připevněnými pod bradou. Stehna měl chráněna koženou suknicí rozdělenou na pět částí a mědi zpevněné vysoké boty, které nahradily tradiční chrániče holení. Muži byli nervózní, a přesto dychtili dát pyšným Brigantům zavyučenou.

Hodinu po půlnoci, když tábor Brigantů utichl, se tři stovky jezdců vyřítily dolů z kopce. Čtyři turmy vyrazily k brigantským vozům se zásobami, které vojáci převrátili a zapálili. Další oddíl docválal k uvazovacím provazům Novantů, pobil strážce a zahnal koně do kopců. Brigantští válečníci vybíhali ze stanů, ale udeřila na ně stovka ostřílených kopiníků vedená Gwalchmaiem a zahнала je zpátky. Za kopiníky cválaly mezi stany dvě turmy s pochodněmi, které muži házeli na plátěné přístřešky. Tábor vřel.

Vysoko nad Corstopitem Victorinus se zájmem pozoroval, jak plameny vyskakují výš a zmatek je stále větší.

"Ted, Gwalchmai! Ted!" šeptal Říman. Ale bitva zuřila dál a velitelé Brigantů začínali zavádět pořádek. Victorinus už pomalu zuřil, ale tu spatřil, jak se Gwalchmaiovi kopiníci rozvinují do formace "letícího šípů" a útočí. Klín, s Gwalchmaiem na špičce, udeřil do shromážděných se Brigantů a ostatní turmy cválaly za křídly kopiníků, kteří prorazili do polí. Několik jezdců padlo, ale hlavní síla unikla do kopců. Za nimi Victorinus s potěšením sledoval hořící vozy a stany a desítky mrtvých Brigantů, kteří leželi v polích.

Krvavé dny začaly...

Hořkost byla natolik součástí života Korrina Rogeura, že si málem nevzpomínal, kdy cítil něco jiného. Nyní stál kousek za pevností Mareen-sa a pozoroval malou skupinku lidí, jak se propracovává dolů z kopce ke stromům. Poznal Eruldu a potěšilo ho, že unikla - i když ne kvůli ní, ale spíš kvůli tomu, jakou mrzutost to způsobí magistrátu. Ve světě Korrina Rogeura jediné okamžiky potěšení byly ty, kdy byli jeho nepřátelé vyvedeni z míry.

Korrin Rogeur byl vysoký muž, štíhlý jako proutek, a na sobě měl lovecký oděv v hnědých a zelených odstínech, což mu umožňovalo splynout s lesem. Po boku měl dlouhý meč a na zádech dlouhý tisový luk a toulec se šípy s černým opeřením. Oči měl tmavé a díky tomu, že se neustále mračil, měl na čele a na tvářích hluboké vrásky, takže vypadal na víc než na čtyřia dvacet.

Když se skupinka přiblížila, prohlédl si ženu, která Eruldě pomáhala. Byla mladá, vysoká a pružná, s dlouhými nohama a pyšná jako hříbě. Za ní šel plavovlasý jinoch a za ním mrzák.

Korrin si prohlédl obzor, zda nezahledne číhající vojáky, protože věděl, že Eruldin příchod by mohl být léčkou. Kývl na muže, kteří se skrývali v křoví, a vyšel na otevřené prostranství. Erulda ho zahlédla první a zamávala mu. Korrin Rogeur si jí nevšímal.

"A kam si myslíš, že jdeš, Krásko?" zeptal se Laithy.

Laitha neříkala nic. Culainova výchova totiž poněkud postrádala jemnější stránky komunikace. Laitha vytáhla lovecký nůž a vykročila.

"No ne," poznamenal Korrin, "divoké hříbě! Hodláš mě tím špendlíkem píchnout?"

"Řekni, co máš na srdci, Šeredo, ať je to za námi," vyjela na něj Laitha.

Korrin si jí nevšiml a obrátil se k Thurovi. "Za tebe bojují tvoje ženské, co? To musí být příjemné."

Thuro se postavil před vyššího zálesáka. "Tak za prvé, ona není moje žena. Za druhé se mi nelíbí tvůj tón. Možná je to maličkost, zvláště když máš v křovi pět chlapů s namířenými šípy. Nicméně věř mi, když ti řeknu, že bych tě stihl zabít dřív, než by ti přišli na pomoc."

Korrin se zazubil a prošel kolem Thura k místu, kde se Prasamaccos posadil do trávy. "Teď jsi, myslím, na řadě ty, abys mi vyhrožoval."

"Tohle je hloupá a ztřeštěná hra," poznamenal Brigant a mnul si bolavou nohu. "Tuhle dívku pronásledují vojáci, kteří můžou každou chvíli přejet přes hřeben. Z toho, jak se tvářila, když tě uviděla, bych řekl, že jste přátelé, tak proč se tak nechováš?"

"Líbíš se mi, zmetku. Jsi první z vás, kdo mluví rozumně. Pojďte za mnou."

"Ne," řekl Thuro tiše. "Nechceme se zaplést s vojáky. Máte tu dívku, takže my můžeme jít."

Korrin zvedl ruku a zpoza stromů vystoupilo pět mužů s šípy nasazenými na napjatých tětivách. "Obávám se, že ne," prohlásil. "Musím trvat na tom, abyste se k nám připojili na oběd. To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat."

Thuro pokrčil rameny, pomohl Prasamaccovi na nohy a následoval zálesáka do lesa. Erulda popoběhla a zavěsila se do Korrina.

Na Prasamacca šli moc rychle, i když ho zaťatá pěst pobízela k rychlejší chůzi, a na místě, kde stezka stoupala a bylo tam bláto, Brigant upadl. Když se Thuro sklonil, aby mu pomohl na nohy, tmavovlasý zálesák ho kopl do zad a Prasamaccos opět upadl. Thuro mužde udeřil hřbetem ruky do tváře a srazil ho do trávy. Skočil na něj další chlapík, ale Thuro se otočil a loktem útočníka uhodil do krku. Když se na prince vyřítili i ostatní, Prasamaccos se vyškrábal na nohy.

"Dost!" zařval Korrin a muži ztuhli. "Co se děje?"

"Praštil mě," zuřil první zálesák a ukazoval zlostně na Thura.

"Jsou s tebou potíže, chlapče," podotkl Korrin.

"Ceorl nakopl toho nuzáka," ozval se jiný muž. "Dostal, co si zasloužil."

Ceorl zaklel a otočil se k mluvčímu, ale Korrin se postavil mezi ně.

"Budete bojovat, až vám řeknu, ne dřív. A ty už bratra nikdy neuhодиš, Ceorle. Nikdy. Jediné, co máme, je pouto, které nás spájí. Přetrhnete je, a já vás zabiju." Otočil se k Thurovi. "Tohle řeknu jen jednou. Jsi teď našim hostem, i když po tom moc netoužíš. Tak pokud nechceš, abychom s tebou zacházeli jako s nepřítelem, drž svůj hněv na uzdě."

"Mezitím je nějaký rozdíl?"

"Ano. Nepřítele zabýváme. Měj to na paměti."

Dál šli pomaleji a Prasamacca potěšilo, že už ho nikdo hrubě nepostrkuje. Přesto než došli do tábora, noha ho hrozně bolela.

Tábor byl tvořen bludištěm jeskyní ve skalnatém výběžku. Prasamacca, Thura a Laithu nechali sedět venku pod dohledem čtyř strážných a Korrin s Eruldou zatím zmizeli v širokém ústí jeskyně.

"Musíš se naučit ovládat svou prchlivost," poznamenal Prasamaccos. "Mohli tě zabít."

"Máš pravdu, příteli, ale byla to prostě reakce. Co tvoje noha?"

"Ta už mi moc starostí nedělá."

"Ani mi nepoděkovala," ozvala se náhle Laitha. Thuro se zhluboka nadechl, ale Prasamaccos ho rychle poklepal po ruce.

"Stejně to bylo hezké gesto," řekl Brigant.

Laitha sklopila hlavu. "Mrzí mě, co jsem řekla, Prasamaccu. Ty za Culainovu smrt nemůžeš. Odpustíš mi?"

"Já si zřídka kdy pamatuju slova vyřčená v hněvu nebo ze žalu. Není co odpouštět. Teď se musíme rozhodnout, jak se vypořádáme s naší současnou situací. Zdá se, že trčíme uprostřed války."

"To určitě ne," namítla Laitha. "Tohle je jenom banda psanců."

"Ne," připojil se Thuro, "ta dívka byla nějaké rukojmí. A kdyby tihle lidé byli skutečně psanci, prohledali by nás kvůli penězům. Zdá se, že to je nějaké bratrstvo."

"A malé," dodal Brigant, "takže nejsiš prohrávající."

"Co to má co dělat s námi?" chtěla vědět Laitha. "Nechceme jim ublížit."

"Co zamýšlíme my, není důležité," řekl Thuro. "Tohle vypadá jako více méně stálý tábor a my teď víme, kde ho hledat. Kdyby se nás vojáci ptali, mohli bychom bratrstvo prozradit."

"No a? Co tím teda myslíš?"

"Prostě to, že nás buď rovnou zastřelí, nebo nám nabídnou místo mezi sebou. To druhé je pravděpodobnější, protože nás nezabili už tam v lesích."

Prsamaccos jenom kývl.

"Tak co uděláme?" zeptala se Laitha.

"Připojíme se k nim - a unikneme, až to půjde."

Z jeskyně se vynořil Korrin a zavolal si k sobě Thura. "Nechej meč a nůž u svých přátel a pojď za mnou." Princ poslechl a vydal se za zálesákem do hlubin loučemi osvětleného jeskynního bludiště. Nakonec dorazili k širokému průchodu vysekanému do pískovce. Korrin se zastavil. "Běž dovnitř," řekl tiše. Z jeskyně se ozvalo hluboké hrdelní zavrčení a Thuro ztuhl.

"Co je tam?"

"Život, nebo smrt."

Princ vkročil do šeré jeskyně. Místnost byla osvětlena pouze mihotavým světlem loučí a Thuro počkal, než si jeho oči přivyknou na tmu. Když se trochu rozkoukal, uviděl, že v rohu sedí přikrčená postava, která ve stínech vypadá ohromně velká. Princ se k ní přiblížil a tvor se otočil a vstal, přičemž Thura vysoko převyšoval. Měl groteskní hlavu s vyvalenýma, divokýma očima a jeho obličej vypadal jako něco mezi člověkem a medvědem. Z tlamy tomu tvorovi vytékaly sliny, a přestože byl oblečen v bílém jako člověk, veliké tlapy, které mu čouhaly z rukávů, měly drápy a vypadaly dost děsivě.

"Vítej v Mareen-sa," řekl ten tvor hlubokým, zvučným hlasem, i když slova komolil tak, že jim téměř nebylo rozumět.

"Pověz mi něco o sobě."

"Jsem Thuro. Poutník."

"Komu sloužíš?"

"Já nesloužím nikomu."

"Každý člověk vždycky někomu slouží. Odkud jsi připutoval?"

"Prošel jsem Mlhami. Můj svět je velice daleko."

"Mlhami!" špitl tvor, přistoupil blíž a položil drápy Thurovi na rameno hned u krku. "Takže ty sloužíš černokněžně?"

"O ní jsem nikdy neslyšel. Jsem tu cizí."

"Víš přece, že jsem připraven tě zabít."

"To jsem pochopil," odvětil Thuro.

"Nechci to udělat. Nejsem takový, jako mě vidíš, chlapče. Kdysi jsem byl vysoký a krásný, jako můj bratr Korrin. Ale padnout do drápů Astarté se nevyplácí. A ještě horší je zamilovat se do ní, jako se to stalo mně. Protože ona tě nezabije. Na tom nezáleží... jdi pryč. Jsem unavený."

"Budeme žít, nebo zemřeme?"

"Budete žít... pro dnešek. Zítra si zase popovídáme."

Princ vyšel z místnosti a hrbatý tvor se opět usadil v rohu. Korrin čekal.

"Jak se ti ta schůzka líbila?" zeptal se zálesák. Thuro se mu podíval do očí a uviděl v nich skrytou bolest.

"Můžeme si někde promluvit?" Korrin pokrčil rameny a vydal se cestou zpátky. V jedné boční jeskyni, kde bylo skládací lůžko a dvě židle, se Korrin posadil a kývl na Thura, aby se k němu připojil.

"O čem by sis chtěl promluvit?"

"Tohle se ti možná bude těžko věřit, ale já a mí společníci nevíme nic o tvé zemi, ani o tvých nesnázích. Kdo je Astarté?"

"Těžko věřit? Ne. Tomu je nemožné věřit. Na tomhle světě se nemůžeš dostat nikam, kde by Astarté neznali."

"I tak, měj se mnou trpělivost. Kdo je to?"

"Na hrátky nemám čas," prohlásil Korrin a vstal.

"Tohle není hra. Já se jmenuji Thuro a prošel jsem Mlhami. Tvoje země, tvůj svět je pro mne úplně nový."

"Ty jsi kouzelník? Tomu nevěřím. Nebo jsi skutečně stoletý stařík a jenom předstíráš, že jsi kluk, co mu ještě teče mlíko po bradě?"

"Přišel jsem sem - poslal mě sem - muž znalý kouzel a čar. To je prostá pravda - zeptej se mých přátel. A teď, kdo je to ta Astarté?"

Korrin se vrátil na sedátko. "Nevěřím ti, Thuro, ale když ti o ní povím, nic tím nezískáš, takže to udělám. Ona je temná královna Pinrae. Vládne od oceánu k oceánu a, pokud lze věřit námořníkům, dokonce ovládá i zemi za vodami. A je zlá, že se ti o tom ani nesní. Páše takové ohavnosti, že pokud jsi o ní skutečně neslyšel, neuvěříš, že může být tak zkažená. Dívka, které jsi pomohl, je jedna ze Sedmi. Jejím osudem měl být Pেকেlec, železný hrad, a tam se měla dívat na to, jak černokněžna pozře její dítě. Jen si to pomysli! Sedm dětí každé roční období!"

"Sní dítě?" řekl nevěřícně Thuro.

"Pozře, řekl jsem, pro krvavý kámen."

"Ale proč?"

"Jak se můžeš duševně zdravého člověka ptát proč? Proč raději ničí, než léčí? Proč vzala muže, jako byl Pallin, a změnila ho ve zvíře, jímž je teď? Víš, proč to udělala? Protože ji miloval. Chápeš už, co je to zlo? Každý den se ten dobrý muž stává víc a víc zvířetem. Jednoho dne se na nás vrhne a bude trhat a zabíjet a my ho budeme muset usmrtit. Takový je odkaz černokněžny, nechť ji rozsápnou duchové!"

"Předpokládám, že má vojsko?"

"Deset tisíc mužů, i když dvakrát tolik jich poté, co si podrobila Šest států, rozpustila. Má ale další zbraně - strašlivé bestie, které může povolát, a ty člověka rozervou na krvavé cáry. Už jsi toho slyšel dost?"

"Jak to, že jste pořád ještě naživu, když máte takového nepřítele?"

"Vážně, jak to? Kdyby nás zabila hned, jak bychom mohli trpět? Ale když nás nechá naživu, abychom se mohli dívat, jak se Pallin zblázní, to je vskutku nádherně nenávidné. Až ho budeme muset zabít a naše srdce budou zlomená, teprve přijdou na řadu obludy."

"To zní opravdu ohavně," připustil Thuro. "Teď chápu, co jsi myslel tím bratrským poutem. Jenom mi ještě řekni, proč lidé takové zlo strpí? Proč nepovstanou, musí jich být tisíce?"

Korrin se zaklonil a upřel na Thura oči, jako by ho snad viděl poprvé v životě. "Proč by měli? Já jsem to neudělal - dokud nebylo vytaženo jméno mojí ženy. Dokud ji s křikem neodvlekli z domu s dítětem, které jsem neměl nikdy spatřit, pod srdcem. Život na Pinrae není až tak špatný. Je tu celkem dost jídla a práce a za hranicí už nejsou vůbec žádní

neprátel. Jediné nebezpečí hrozí těhotným ženám - a jenom osmadvaceti z nich každý rok z národa, který čítá kdo ví kolik tisíc? Ne, proč by měl člověk chtít svrhnout tak vlídnou vládkyni? Pokud mu nezabijí ženu a dítě... pokud se jeho bratr nezmění v ohavnou obludu, která skončí pod rukama svých příbuzných."

"Jak dlouho vládne Astarté na Pinrae?"

Korrin pokrčil rameny. "To je otázka pro dějepisce. Ona byla vždycky královnou. A přesto, pohled na ni... Můj bratr putoval do železného hradu, aby prosil za Išturu, mou ženu. Královna ho objala a on propadl její zlaté kráse. Jakou cenu ale musel za vyspání s královnou zaplatit!"

"Proč neuprchnete ze země?" zeptal se princ.

"Kam? Za oceán? Kdo ví, jaké zlo dlí tam. Ne, já zůstanu a celou svou mocí se pokusím zničit ji i ty, kteří jí slouží. Kolik ohňů toho šťastného dne vzplane!"

Thuro vstal. "Olej oheň nikdy nezhasí," podotkl tiše. "Myslím, že se vrátím ke svým přátelům."

"Oheň, který zažehnu, nepůjde uhasit," prohlásil Korrin a oči se mu ve světle loučí zaleskly. "Mám jména napsaná na svitku života. A až bude černokněžna mrtvá, přijdou na řadu oni a budou ji moci s křikem následovat do temnot."

"Jména lidí, kteří s ní nebojovali?"

"Přesně."

"Jména lidí, jako jsi ty - než ti vzali ženu?"

"Ty to nechápeš. Jak bys mohl?"

"Doufám, že tohle ani nikdy nepochopím," opáčil Thuro a prošel chodbou do hřejivého odpoledního slunce.

Další čtyři dny Thura ani ostatní k člověkobrudě Pallinovi nezavolali a Korrin Rogeur si jich vůbec nevšímal. Prasmacca rozzlobil nedostatek zručnosti, který bratrstvo lovců předvádělo, protože ti se za soumraku každého dne vraceli s prázdnými rukama a stěžovali si, že vysoká je příliš rychlá, příliš mazaná, nebo že nemají dost silné luky, či dost rovné šípů. Čtvrtého dne přinesli laňku, která měla tak tuhé maso, až se skoro nedalo jíst. Když se zálesáci vypravili na výpravu na sever, Prasmaccos zašel za Korrinem.

"Co se děje, zmetku? Nemám moc času."

"Málo jídla... a ještě méně zručnosti."

"Vyjádři se přesně."

"Vy v tom svém mrňavém vojsku nemáte lovce, který by dokázal trefit stěnu stodoly zevnitř - a mě už unavuje žvýkat kořínky nebo maso, které se pro lovce naprosto nehodí. Dejte mi můj luk a já vám do jeskyní přinesu nějaké čerstvé maso."

"Sám?"

"Ne. Dej mi někoho, kdo je aspoň trochu trpělivý a udělá, co se mu řekne."

"Jsi dost namyšlený, Prasmaccu," poznamenal Korrin, používaje poprvé Brigantovo jméno.

"Nejsem namyšlený, jenom mě už nebaví být pořád obklopen naprosto neschopnými lidmi."

Korrin zvedl obočí. "No dobře. Máš na mysli někoho konkrétního?"

"Toho mlčenlivého chlapíka, co se postavil proti Ceorlovi."

"Hogun je dobrá volba. Řeknu mu, aby tě zabil, pokud se pokusíš uniknout."

"Řekni mu, co se ti zlíbí - ale řekni mu to hned!"

Thuro se díval, jak oba muži opouštějí mýtinu. Prasmaccos kulhal za vyšším Hogunem. Přistoupil k němu Korrin Rogeur. "Umí s tím lukem vůbec zacházet?"

"To poví čas," odpověděl Thuro. Korrin zavrtěl hlavou a se čtyřmi dalšími muži odešel. K principi si přisedla Laitha.

"Včera v noci přivedli tři další těhotné ženy," oznámila mu. "Zaslechla jsem, jak si o tom vykládají. Zdá se, že Korrin přepadl konvoj, který je doprovázel. Čtyři vojáky zabili a pár dalších zranili."

Thuro kývl. "To je jediný způsob, jak uškodit Astarté - obrát ji o její oběti. Ale Korrin je stejně odsouzený k záhubě, ubožák, jako jeho bratr."

"Dokud žije, má naději - tohle říkával Culain."

Thuro kývl. "Je v tom asi pravda. Ale tady není víc než padesát mužů - proti armádě deseti tisíc. Nemůžou zvítězit. A všimla sis taky nedostatku jakékoliv organizace? To není jenom tím, že se jim nedostává lovecké zručnosti, ale oni nedělají nic jiného, než že tu posedávají a čekají, až se Pallin zblázní. Nemají dost zvěď, aby odpovídajícím způsobem chránili tábor, dokonce se ani necvičí ve zbraní. O méně uspořádané bandě rebelů jsem ještě nikdy neslyšel. Oni nosí porážku jako plášť."

"Možná tu jenom tak posedávají a čekají na prince s tvými bojovými zkušenostmi," vyštěkla Laitha.

"Možná ano!" Thuro se zvedl a vydal se k nejbližšímu strážnému, mohutně stavěnému mládenci vyzbrojenému dlouhým lukem. "Jak se jmenuješ?" zeptal se Thuro.

"Rhiall."

"Pověz mi, Rhialle, kdybys odešel z tohoto tábora, co bys udělal?"

"Zabil bych tě. Nebo snad čekáš, že bych ti zamával?" Tohle vyvolalo smích u dalších tří strážných, kteří se sem zatím přiloudali.

"Nemyslím, že bys mě tímhle lukem dokázal zabít - ani kdybys měl deset stop na výšku, šest na šířku a ujížděl na obří želvě." Ostatní muži se křenili, jak Rhiall dostává zabrat. "Čemu se vůbec smějete? Ty!" sykl Thuro a ukázal na hubeného muže s černým vousem a zelenýma očima. "Ty dokonce ani nemáš napnutý luk. Kdybys se rozběhl támhle k těm stromům, nebyl by ti k ničemu."

"Urážet nás se nevyplácí, kluku," zavrčel lovec.

"Špatně," odsekl Thuro. "Nevyplácí se urážet muže. A co jste vy, uprchlí slouhové. Knězi. Pekaři. Není mezi vámi

jediný válečník."

"Tak dost!" štěkl hubeňour. "Nastal čas tě naučit slušnému chování, kluku." Thuro ustoupil a nechal muže vytáhnout dlouhý meč. Pak do vzduchu vylétl princův gladius.

"S tím učením máš pravdu, lesáku." Když lovec pozvedl meč a zaútočil, přičemž se nebezpečně rozmáchl zleva, princ mrštně uskočil. Snadno protivníkům meč odrazil, otočil se na patě a srazil muže na zem. Lovcův meč letěl vzduchem, až narazil na kmen stromu opodál. "Lekce jedna," pravil Thuro. "Vzteky není bratrem obratnosti."

Dopředu se vrhl další muž, tento však byl opatrnější. Thuro s ním zkřížil zbraně a jejich čepele zazvonily. Tento protivník byl zručnější než jeho přítel, ale nedostalo se mu výcviku od Culaina lach Feragh. Thuro nakročil dopředu, přetočil meč přes protivníkovu čepel a trhl zápěstím. Lovcův meč následoval meč jeho druha a muž ucouvl, ale Thuro vrátil gladius do pochvy. "Laitho, pojď sem!"

Lesní dívka zamračeně uposlechla. Thuro se obrátil ke strážným. "Nesnížím se k tomu, abych vás porazil s lukem, ale sázím svůj meč proti vašim lukům, že vás dokáže přestřílet dokonce i tahle ženská."

"To beru," řekl hubeňour.

"Já žádné hry nehraju," rozčilila se Laitha. Thuro se k ní otočil a dlaní ji udeřil do tváře. Laitha se zapotácěla dozadu, šokovaná a ublížená.

"Tentokrát uděláš přesně to, co ti řeknu," vyštěkl Thuro s planoucima očima. "Už mám dost těch tvých dětinských výbuchů. Jsme tady kvůli tvé pitomosti. Chovej se podle svého věku, ženská! A vzpomeň si na Culaina!"

Při zmínce o Culainovi Laithin vztek vyprchal a ona přistoupila k nejbližšímu muži. "Jaký chceš cíl?" špitla.

"Ten strom támhle," řekl Rhiall.

"Říkala jsem cíl, ne přírodní památník!"

"Tak jaký chceš ty?"

"No dobře." Laitha se předklonila, obratně sebrala Rhiallovi tmavou čapku a došla ke stromu, na který předtím ukázal. Tam vytáhla lovecký nůž a zarazila ho do pokrývky hlavy tak, aby ji přibodla ke kmeni. Pak odstoupila o třicet kroků a počkala, až se k ní muži připojí.

Rhiall napjal tětivu na luk a nasadil šíp. "Byla to dobrá hučka," zabručel, když napínal tětivu. Pak namířil a vystřelil. Štřela se odrazila od kmene a zmizela v lese. Druhý muž čapku minul o celou stopu. Třetí zasáhl obrubu a sklídl od ostatních potlesk. Jako poslední zamířil hubeňour. Jeho šíp zasáhl jilec Laithina nože a cíle se ani nedotkl.

"Střilej znovu," vyzvala ho Laitha. Muž tak učinil a naplno zasáhl dýnko. Laitha si vzala Rhiallův luk a ustoupila ještě o deset kroků. Obrátila se, napjala tětivu, ztuhla, vydechla a vystřelila. Šíp proletěl dýnkem těsně vedle hubeňourovy štěly.

Hubeňour si hlasitě odfrkl a došel k místu, kde stála. Namířil a pustil tětivu. Šíp škrábl okraj čapky. Laitha pooděšla ještě o deset kroků a opět prorazila dýnko. Pak došla k Thurovi, pustila mu luk k nohám a naklonila se k němu.

"Ještě jednou se mě dotkneš," varovala ho šeptem, "a já tě zabiju." Obrátila se k princovi zády a vrátila se na své místo u kruhu kamenů. K Thurovi došel hubený lovec.

"Jmenuju se Baldric. Co kdybys mě naučil ten hmat, jak jsi mě odzbrojil?"

"Rád," řekl Thuro. "A pokud se chceš dožít léta, měl bys hodně cvičit. Vojáci přijdou brzy."

"My se nebojíme vojáků," řekl Baldric. "My se bojíme vorsů."

"Vorsů? To jméno jsem nikdy neslyšel."

"To jsou takové velké kočky. Dokážou rozdrtit lebku volovi. Astarté je používá ke sportu - loví takové, jako jsme my. Jak je jednou vypustí do lesa, jsme ztraceni."

"Jestli je to zvíře smrtelné, je možné ho zabít. Je-li možné zabít jednu kočku, tak jich může zemřít i deset - nebo stovka. Co potřebuješ, je plán pro chvíli, kdy vorsy vypustí."

"Jak chceš plánovat boj s tvory, kteří běhají rychleji než kůň a zabíjejí drápy i tesáky? Když jsem byl malý kluk, pořádaly se na vorsy hony. Dvacet chlapů s luky, dalších deset na koních s dlouhými kopími. A přesto přitom lidé umírali. A my tady mluvíme o dvaceti třiceti vorsech. A to nemáme ani lovecké koně, ani kopí."

"Jste tedy určitě ubohá tlupa. Ti vorsevé, žerou maso?"

"Jistě."

"Tak nadělejte pasti. Vykopejte jámy a do dna zabodejte naostřené kůly. Člověk neprohrává, dokud mu z ran nevyteče poslední kapka krve. A jestli na boj nemáte kuráž, tak jděte z lesa. Ale netřeste se ve stínech."

"O co ti vlastně jde?" zeptal se dlouhán Rhiall. "Ty nejsi jeden z nás."

"Naštěstí ne. Ale jsem tady a vy mě potřebujete."

"A to proč?" podivil se Baldric.

"Abych vás naučil vítězit. Vychutnej si to slovo. Vítězství."

Z úst jeskyně vyšel strašlivý řev a muži se obrátili tím směrem. Tam, tmavý proti čelu skály, se tyčil medvěd, který v ničem nepřípomínal člověka. Zhlédl muže shromážděné kolem Thura, spustil se na všechny čtyři... a zaútočil.

Bestie, která bývala Pallinem, se pohybovala ohromující rychlostí, a dřív než se muži kolem Thura stihli rozprchnout, byla šelma u nich. Rhialla, který byl nejpomalejší, zvíře odhodilo deset stop daleko a on zůstal ležet v bezvědomí u vysoké skály. Ostatní šelma rozhodla do stran a oni se snažili rychle vyškrábat na nohy a utéci do poměrného bezpečí mezi stromy. Thuro se vrhl doleva, překulil se přes rameno a zvedl se ve chvíli, kdy se bestie postavila na zadní a předními prackami zamávala ve vzduchu. Princ tasil gladius a couval. Medvěd se vydal za ním, svezl se na všechny čtyři a zaútočil. Tentokrát Thuro vyskočil vysoko do vzduchu a s pozvednutým mečem dopadl zvířeti na záda, ale nedokázal meč vrazit šelmě do krku věda, čím dříve bývala. Medvěd se začal svíjet a snažil se mladého válečníka shodit ze zad. Thuro, ve snaze udržet se, pustil meč. Gladius dopadl bestii na krk a z čepele vyšlehl oslepující záblesk bílého

světla. Medvěd se bezhlesně zhroutil na zem a Thuro od padajícího těla odskočil do trávy. Zvířecí rysy začaly měknout a mladý Brit s úžasem sledoval, jak se srst ztrácí a pod ní se objevují pololidské rysy tváře, na niž si vzpomínal z onoho prvního setkání hluboko v jeskyních. Sebral meč a všiml si, jak je čepel horká - a pochopil.

"Laitho!" křikl. "Pojď sem, rychle!" Dívka k němu doběhla a s hrůzou se podívala na Pallinovy pokřivené rysy.

"Zabij ho, rychle, než se vzpamatuje."

"Dej mi svůj náramek. Honem!" Laitha měděný kroužek rychle stáhla a Thuro si ho vzal a podržel u pokřivené tváře.

Opět zaplálo světlo a Pallinovy rysy změkly ještě víc.

"Co šípy?" špitla Laitha. "Těch se Culain dotkl taky."

Thuro kývl a ona se rozběhla přes mýtinu, aby donesla toulec. Thuro se postupně všemi hlavicemi šípů dotkl poničené tváře polozvířete - a pokaždé se objevilo víc a víc z člověka. Když nakonec kouzlo vylétlo, Pallinův obličej byl mnohem lidsější než předtím, ale pracky zůstaly, i mohutná, srstí porostlá ramena. Pallin otevřel oči.

"Proč nejsem mrtvý?" zeptal se a slyšet úzkost v jeho hlase bylo hrozné.

Seběhli se strážní a poklekli před ním.

"Tenhle mladík tě uzdravil, pane," řekl Baldric. "Dotkl se tě svým kouzelným mečem. Tvůj obličej..." Baldric zvedl mosaznou přilbu a podržel ji Pallinovi před očima. Člověk-obluda se zadívala na svůj pokřivený odraz a pak se smutným očima zahleděla na Thura.

"Jenom jsi oddálil nevyhnutelné, ale děkuji ti."

"Můj přítel Prasamaccos má dalších dvacet šípů, které byly očarovány. Až se vrátí, přinesu ti je."

"Ne! Proti Astarté žádné kouzlo nepůsobí. Schovej si je. Já jsem odsouzen k záhubě, i když by mi tvoje pomoc měla zaručit ještě tak měsíc života v lidské kůži." Zahleděl se na své strašné ruce. "Lidské? Dobří bohové země a vody! Co jsem to jen za člověka?"

"Myslím, že jsi dobrý člověk," prohlásil Thuro. "Musíš věřit. Co lze vyčarovat, lze také odčarovat. Copak na tomhle světě nejsou žádné kouzelníci?"

"Myslíš snovače snů?" ozval se Baldric.

"Pokud umějí čarovat, tak ano."

"Kdysi jeden z nich přebýval v Etruskách - to jsou hory na západ odsud."

"Víš, kde v těch horách žil?"

"Ano. Můžu tě tam zavést."

"Ne!" vyjel Pallin. "Nechci, aby někdo kvůli mně riskoval."

"Myslíš, že v lesích je to méně nebezpečné?" zeptal se Thuro. "Jak dlouho to bude trvat, než vorsové nebo vojáci roztrhají tvoje bratrstvo na kusy, nebo tvoje lidi odvedou k Astarté, aby trpěli, jako trpíš ty?"

"Ty tomu nerozumíš. Tohle všechno je hra černokněžny," vysvětloval Pallin. "Řekla mi, že uvidí každý můj pohyb, a bude se dívat, jak mě moji bratři ubíjejí. Právě teď slyší, co máš v plánu, a tak tomu předejde. Temná paní nás sleduje právě v této chvíli."

Strážní se od sklíčené obludy stáhli a ustrašeně vzhlíželi k nebesům. Thuro sám cítil, jak ho zamrazilo v zádech, ale přinutil se zasmát, a pak vstal.

"Myslíš, že ona má všechnu moc světa?" utrousil opovržlivě. "Jestli je opravdu neporazitelná, tak proč už nejsi mrtvý? Slyšíš mě, černokněžno? Proč není mrtvý? Pojď, Baldriku, zaveď mě za tím snovačem snů."

O dvě stě mil dál se stříbrné zrcadlo zamlžilo, jak přes něj Astarté přejela slonovinovou rukou.

"Ty mě zajímáš, chlapečku. Přijď ke mně. Přijď ke Goroien!"

11. Kapitola

ZA SOUMRAKU, KDYŽ PRASAMACCOS dokulhal do tábora, Thuro s Baldrikem se připravovali na cestu. Za Brigantem dorazil rudolící Hogun a potácel se pod tíhou jelena, kterého chromý lovec dostal před dvěma hodinami. Prasamaccos se sevl na zem vedle Laithy.

"Co se děje?"

"Náš vznešený princ se rozhodl postavit samotné černokněžně," odvětila Laitha. "Má namířeno do nějakého pohoří, aby tam našel čaroděje."

"Proč se tak zlobíš? Zřejmě si vysloužil jejich důvěru."

"Je to jenom kluk," odtušila Laitha zamítavě.

Byť byl Prasamaccos nesmírně unavený, teď vstal a odkulhal ke skupince mužů, jimž Thuro vykládal, co se přes den udalo. Brigant neřikal nic, ale vycítil u mužů rostoucí vzrušení. Člověkozvíře Pallin se vrátilo do jeskyně.

"Jak toho snovače snů najdeš?" vyptával se Thuro.

Právě když chtěl Baldric odpovědět, Prasamaccos ho náhle přerušil: "Na slovíčko, princí."

Thuro za Brigantem poodešel k rozsochatému dubu.

"Ty zřejmě nevěříš, že nás černokněžna může slyšet, ale je to jenom předpoklad, a tudíž to není moudré. Nech toho muže, ať nás vede, ale neprobírej s ním přesné místo."

"Ona přece nemůže být všude, není to bohyně."

"To taky nevíme. Ale musela vědět, jak dlouho bude kouzlo na Pallina působit, a mohla čekat na jeho smrt. Podej mi meč."

Thuro tak učinil a Prasamaccos vytáhl z toulce tři šípy a přejel jimi po čepeli. "Nevím, jestli je možné kouzlo takhle

předávat, ale nevidím důvodu, proč by to jít nemělo." Vrátil meč princ. "A teď pojďme najít toho kouzelníka."

"Ne, příteli. Pallin říká, že ty a Laitha musíte zůstat tady. Nenechají nás všechny odejít z lesa. Dávej na ni pozor a já se brzy vrátím."

Prasamaccos si povzdechl a zavrtěl hlavou, ale neřekl nic a mlčky se díval, jak se oba muži ztrácejí ve stínu stromů. Helga mu připadala nesmírně vzdálená. Ženy z tábora se seběhly kolem jelena a zkušeně ho čtvrtily. Brigant si lehl vedle Laithy a zabalil se do vypůjčené pokrývky.

"Ani se se mnou nerozloučil," řekla Laitha.

Prasamaccos zavřel oči a usnul.

O dvě hodiny později ho probudila špička boty, která se mu zaryla do boku. Prasamaccos se posadil a viděl, že si k němu přidřepěl Korrin Rogeur.

"Jestli se ten tvůj přítel nevrátí, podříznu ti krk."

"Tos mě probudil, jenom abys mi řekl, co už dávno vím?"

Korrin si sedl a promnul si unavené oči. "Děkuju za toho jelena," řekl a slova jako by z něj tahali násilím, "a taky jsem vděčný tvému příteli, že pomohl mému bratrovi."

"Dozvěděli jste se něco na těch výzvědách?"

"Ano a ne. Na severní hranici teď táboří vojsko - tisíc mužů. Nejdřív jsme si mysleli, že vstoupí do lesa, ale pak jim nařídili, aby sesedli a vrátili se do tábora. Vypadá to, že se to událo asi tak v době, kdy ten kluk používal svá kouzla na Pallina."

"Tak to nezachránil jenom tvého bratra, ale i tvoje lidi," poznamenal Prasamaccos.

"Už to tak vypadá," připustil Korrin. "Tady jsme odsouzení k záhubě, a to mi vadí. Když jsem byl malý, můj táta mi vyprávěl nádherné příběhy o hrdinech, kteří dokázali překonat neuvěřitelné překážky. Jenže to nebyl skutečný život. Tady je třicet čtyři bojeschopných mužů. Třicet čtyři. To není zrovna vojsko."

"Podívej se na to z pohledu Astarté," řekl Brigant. "Jste dost důležití, abyste si vysloužili pozornost jedné desetiny jejího vojska. Musí se vás z nějakého důvodu bát."

"Nemáme nic, čeho by se mohla bát."

"Co máte, Korrine, je plamen. Připouštím, že jenom malinký, ale jednou jsem viděl, jak od žhavých uhlíků neopatrně zapáleného táborového ohně shořela celá pevnost. Toho se ona bojí, bojí se, že váš plamen zesílí."

"Jsem unavený, Prasamaccu. Uvidíme se ráno."

"Pojď se mnou na lov."

"Uvidíme." Korrin vstal a odešel k jeskyni.

"Jsi moudrý muž," ozvala se Laitha, odhrnula svou pokrývku a přisedla si blíž k Prasamaccovi. Ten se usmál.

"Přál bych si, aby to byla pravda. Jenže kdyby to pravda byla, byl bych teď doma v Kraji mezi valy nebo v Calcarii u své ženy."

"Ty jsi ženatý? Nikdy ses mi o ní nezmínil."

"Ta vzpomínka občas zabolí, a já se na ni snažím nemyslet. Ať je kde je, nedívá se na stejné hvězdy jako já. Dobrou noc, Laitho."

"Dobrou noc, Prasamaccu." Chvilí bylo ticho, pak Laitha špitla: "Jsem ráda, že jsi tady."

Prasamaccos se usmál, ale neodpověděl. Na hovory nebyla vhodná doba... ne, když na něj v jeho snech čekala Helga.

Thuro s Baldrikem šli skoro celou noc lesem osvětleným jasnou září dvou měsíců - byl to postříbřený, jakoby začarovaný, lesnatý kraj a Thurovi připadal nádherný. Na dvě hodinky se uložili ke spánku a za svítání už stáli na západním okraji lesa, hledíce na otevřená údolí v podhůří modrobílých hor.

"Tady začíná nebezpečné území," ozval se Baldric. "Duchové necht' nás ochraňují!"

Dvojice mužů vyšla na otevřené prostranství. Baldric napjal svůj luk a šel s šípem připraveným na těživě. Thuro sledoval obzor, ale po vojácích nebylo ani stopy. Tu a tam byly roztroušeny malé chýše i větší domky a na úbočích se pásli dobytek.

"Kdo jsou ti duchové, co se k nim modlíš?" zeptal se Thuro Baldrika.

"Vojsko mrtvých," odpověděl hubený lovec.

Kolem poledního se zastavili na jednom statku, kde Baldrikovi nabídli kus tmavého chleba. Obyvatelé domku, mladý muž a žena, se poutníků zřejmě příliš báli a už už je chtěli vidět zase na cestě. Baldric jim poděkoval za jídlo a oni oba zase zmizeli v domku.

"Ty je znáš?" zeptal se princ.

"Je to moje sestra a její manžel."

"Netvářili se právě přátelsky."

"Mluvit se mnou znamená od chvíle, kdy mě začali hledat, smrt."

"Jaký zločin jsi spáchal?"

"Zabil jsem vojáka, který přišel pro ženu mého souseda. Ona byla jednou ze Zimních sedmi."

"Co se s tou ženou stalo?"

"Její manžel ji dvě hodiny poté vydal a mě označil za vraha. Utekl jsem a připojil se ke Korrinovi."

"Myslel bych si, že rebelů bude víc."

"Bývalo," odušil lovec. "Na severu povstalo vojsko o dvou tisících mužích, ale přemohli je a ukřižovali na stromech u Caliphthasa. Astarté na ně seslala kouzlo, takže i když jim vrány rvaly maso z kostí, byli pořád ještě živí. Jejich křik byl z lesa slyšet ještě dva roky, než se nad nimi slitovala a propustila jejich duše. Teď už moc rebelů nezbývá."

K úpatí Etrusků dorazili oba poutníci brzy odpoledne následujícího dne. Před nimi se proti sbírajícím se bouřkovým

mračnům tyčily horské štíty jako vyzábli obří. "Je tam srub," řekl Baldric, "asi míli před námi, v takovém úzkém údolí. Zůstaneme tam na noc."

Stavení bylo opuštěné, otevřené okenice visely nakřivo a kožené závěsy byly uhnílé. Ale noc byla chladná, a tak oba muži seděli u ohně a mnoho nemluvili. Baldric byl zřejmě osamocený, do sebe obrácený muž.

Kolem půlnoci se v horách rozžula bouřka, stěny srubu bičoval déšť a ječící vítr ho navíc vháněl otevřenými okny i dovnitř. Thuro zarazil polámané okenice na místo a díval se, jak oblohu rozčísí blesk. Byl unavený a hladový a v duchu se zatoulal ke Culainovi. Neuvědomil si, jak měl Mlžného válečníka nakonec rád. To, že zahynul rukama zlodějí duší, bylo málem zesměšnění. Aureliovi se aspoň dostalo malého zadostiučinění, že několik vrahů vzal na temnou stezku s sebou. Při vzpomínce na otce se Thuro dostal do téměř trudnomyslné nálady. Vzpomínal si pouze na čtyři delší rozhovory s králem, a všechny se týkaly Thurova studia. Nikdy spolu nemluvili jako otec se synem...

Na mýtince před srubem se pohnul jakýsi stín a Thuro se vymrštil a rychle mrkal, aby si projasnil zrak. Nic nezahlédl. Vytáhl meč a čepel zářila jako matné stříbro.

Dveře se rozléty dovnitř, ale Thuro se již pohyboval. Stín se k němu vrhl dřív, než se Baldric zcela probral a sáhl po luku. Thuro vyprázdnil mysl, gladiem odrazil šedou čepel a proťal tmavou kápi až na mrtvolně šedý obličej. Démon v okamžiku zmizel a jeho plášť se třepotavě snášel k zemi. Thuro se rozběhl k Baldrikovi a čepel se dotkl hlavice jeho šípů. Čekali, ale v bouři se nic nehýbalo. Thuro se podíval na meč. Byl pořád ještě stříbrný, nebo to bylo jenom šedavé železo? Nepoznal to, a tak následovaly dosti napjaté hodiny. Nakonec se odvážil dojít ke dveřím, přisunul je k rámu a zaklínal.

Baldric byl ve tváři bílý a v očích měl strach. "Co to bylo?"

"Stvoření z Prázdnoty. Je mrtvé."

"Podle tváře to bylo mrtvé, ještě než to sem přišlo. Jak jsi to zvládl? Ještě jsem nikdy neviděl někoho tak rychlého."

"Použil jsem trik, který mě naučil můj učitel. Říká se tomu elarimas - oprostění se." Thuro v duchu přerýkal rychlé důkřívání zemělému Culainovi a uvolnil se. Zarazil gladius do dřevěné podlahy. "Kdyby čepel zazářila stříbrem, tak to znamená, že se vrátili," vysvětlil lovcí.

"Je v tobě víc, než by se zdálo, chlapče. O hodný kus víc."

"Myslím, že jsem přešel od dětství k dospělosti jen v několika málo dnech. Neříkej mi chlapče. Jmenuji se..." Zarazil se a usmál se. "Pořád ještě mám dětské jméno. Dospělé jméno jsem měl dostat v létě v Camulodunu, ale nejspíš tam nebudu. No nevadí. Nepotřebuji druida nebo kouzelníka, aby mi sdělil, že jsem dospělý." Vytrhl meč ze dřeva a vysoko ho zvedl.

"Thuro je teď jen vzpomínkou, která patří muži, vzpomínkou na mládí a staré časy. Tento meč je můj. Je to meč Uthera Pendragona, muže."

Baldric vstal a podal princovi ruku. Uther ji stiskl válečnickým stiskem, zápěstí proti zápěstí. "Víc než muž," řekl Baldric.

"Teď jsi můj bratr."

Gwalchmai seděl se sklopenou hlavou a obvazem na paži mu prosakovala krev a odkapávala do trávy. Jeho turmu rozsekali na kusy při nájezdu tři míle od kupeckého města Longovicie. Sedmadvacet mužů bylo mrtvých nebo v zajetí. Zbývající čtyři seděli s Gwalchmaiem v lesíku a vzpomínali na své druhy. Muži, kteří se probudili do jasného slunce, avšak odpoledne upírali nevidomé oči na potmělou oblohu.

I do severní Británie konečně dorazilo jaro, ale sužovanému vojsku Lucia Aquily nepřineslo radost. Briganti pod velením Eldareda a Cacla dobyli Corstopitum, Vindomaru, Longovicium, Voredu a Brocavum. - Nyní obléhali opevněné město Cataractonium, čímž zadržovali šest kohort bojovníků páté legie. Novinky z jihu nebyly o mnoho lepší.

Ambrosius se musel před Hengistem stáhnout a saský král přepadl Durobrigy na jihovýchodě.

Jut jménem Cedric provedl nájezd na jihozápadě a vyloupil město Lindinis, přičemž zničil dvě kohorty pomocných sborů. O vítězství již nikdo nemluvil, protože britské armádě docházeli vojáci a naděje a časné vítězství u Corstopita už morálku nezvedalo. Spíš tomu bylo naopak, protože vyvolalo naděje, které nebyly splněny.

Gwalchmai seděl a díval se, jak mu krev na paži pomalu tuhne. Zaťal pěst a zabolet ho biceps. Rána se zahojí - bude-li mít čas. Ale kolik času mu ještě zbývalo?

"Kdyby byl naživu král..." zamumlal pomenší holohlavý válečník jménem Casmari, aniž by musel větu dokončovat.

"Jenže není," vyštěkl Gwalchmai, rozervaný mezi nevysloveným citem a věrností k Aquilovi. "Jaký má smysl pořád snít o minulosti? Kdyby byl král naživu. Kdyby se Eldaredovi dalo věřit. Kdybychom měli deset legií navíc."

"No, mě už to, jak pořád utíkám a bráním se, unavuje," prohlásil Casmari. "Proč nepřivedeme čtvrtou legii a nezničíme je v jedné krvavé bitvě?"

"Všechno, nebo nic?" zeptal se Gwalchmai.

"A proč ne? Nakonec nám stejně nic jiného nezbyde. Takhle vlastně trpíme pomalou smrtí."

Gwalchmai odvrátil zrak. Nemohl se hádat. Byl z kmene Kantiů, Brit rodem i povahou, a nechápal tohle nekonečné plánování. Jeho přání byla prostá: Postav se nepříteli čelem a bojuj, dokud jedna strana neprohráje. Jenže Aquila byl Říman s nekonečnou trpělivostí, který nehodlal riskovat říši jedním vrhem kostek. Hluboko v nitru Gwalchmai cítil, že se vlastně mylí oba. Třeba byl čas na trpělivost, ale také byl čas na čirou odvahu a vzdorování překážkám.

Zvedl se na nohy. "Je čas vyrazit," řekl.

"Je čas umřít," zamumlal Casmari.

Uther se probudil s nepravdělným bušením srdce. Strach ho přiměl se obrátit, vstát a zvednout meč. Usnul na hlídce.

"Neboj se," ozval se Baldric, který právě brousil lovecký nůž. Otevřeným oknem dovnitř proudily paprsky vycházejícího slunce. Bouře pominula a ráno bylo jasné a svěží s modrou oblohou.

Uther se lítostivě usmál. Baldric mu nabídl poslední kousek černého chleba, který si princ musel trochu navlhčit vodou

ze společnickovy lahvice, než se vůbec dal sníst. Chvilí nato se vydali na cestu a mířili výš do bory pokrytého pásma hor, sledující úzkou stezičku se stopami horských koz a tlustorohých ovcí. Nakonec, když se slunce přiblížilo k nadhlavníku, dorazili do vysoko položeného údolí, kde se v dolíku choulil malý domek ze žulových kvádrů. Střecha byla došková, ale začernalá a zničená ohněm.

Dvojice čekala mezi stromy a prohlížela krajinu, zda nenalezne stopy po vojácích. Když se oba muži ujistili, že jsou sami, sestoupili k domku, kde se zastavili u mohutného dubu. Na kmeni byla ukřižována lidská kostra.

"To byl nejspíš Andiacos," řekl Baldric, "a mám takový dojem, že nám asi nepomůže." Kostí nohou chyběly, očividně je utrhlí vlci nebo divocí psi, a lebka se svalila na zem mezi kořeny. Uther zašel do domu, který byl dobře postavený a v hlavní místnosti stál kamenný krb. Všude vládl zmatek - na podlaze ležely roztroušené knihy a svitky, zásuvky ze skříněk byly vyházené, stolky byly převrácené, předložky vytahané. Tři zadní místnosti byly ve stejném stavu. Uther srovnal rákosovou židli a ztracen v myšlenkách se posadil.

"Je čas jít," ozval se ode dveří Baldric.

"Ještě ne. Ať už tohle udělal kdokoliv, hledal zdroj kouzelníkovy moci. A nenašel ho."

"Jak to víš? Celé to tu obrátili vzhůru nohama."

"Přesně, Baldriku. Není vidět, že by s hledáním přestali. Takže buď ten zdroj nakonec našli, nebo ho nenašli. To druhé je pravděpodobnější."

"Jestli ho nenašli oni, tak jak ho můžeme najít my?"

"Víme, kde hledat nemusíme. Pomoz mi to tu trochu uklidit."

"Proč? Nikdo tu nebydlí."

"Věř mi." Spolu oba muži narovnali všechn nábytek. Uther se pak posadil a znovu se zahleděl na stěny hlavní místnosti. Po chvíli vstal a zašel do ložnice. Množství knízek a svitků ukazovalo, že Andiacos musel být učený muž. Některé rukopisy byly pořád ještě zavázané a Uther si je prohlédl. Byly pečlivě označené čísly.

"Co vlastně hledáme?" chtěl vědět lovec.

"Kámen. Zlatý kámen s černými žilkami, měl by být velký asi jako oblázek."

"Myslíš, že ho schoval, než ho zabili?"

"Ne. Myslím, že ho schovával ze zásady, nejspíš každou noc. A neměl ho u sebe, když ho chytili, což by znamenalo, že ho zajali ve spánku."

"Jestli ho schoval, tak ho přece museli najít."

"Ne. Kdybys ho schoval ty, tak ho museli najít. My však mluvíme o kouzelníkovi a kouzelném kameni. Schoval ho určitě někde, kde je ho jasně vidět, ale proměnil ho v něco jiného. My teď prostě musíme přijít na to, co by to mohlo být."

Baldric se posadil. "Mám hlad, jsem unavený a ničemu z toho nerozumím. Jenom že včera v noci se nás snažili zabít tvorové temnot, a tak bych rád zmizel z těchto hor ještě před setměním."

Uther kývl. On také myslel na zloděje duší a přemýšlel, zda je poslal Eldared, nebo Astarté, nebo jestli to byla jen pouhopouhá náhoda, která ani s jedním z nich neměla nic společného. Zahnal však strach a soustředil se na problém, který měl před sebou. Maedhlyn mu často říkával, že nemá plynout energii na věci, o nichž nic neví.

Zavražděný kouzelník kámen buď skryl, nebo ho přeměnil. Kdyby byl býval kámen schovaný, hledači by ho byli našli. Proto musel být kámen přeměněn. Uther vstal z lůžka. Sipstrassi mohl být čímkoliv z poházených předmětů na podlaze. Proč by kouzelník proměňoval kámen? Aby byl v bezpečí, takže by mu ho nikdo nemohl ukrást. Po místnosti ležely poházené zdobené číše, brky s pozlacenými špičkami, součásti oblečení, pokrývky, svícny, dokonce i lucerna. Ležely tu svitky, knihy a ochranná kouzla ze stříbra, bronzu a zlata. Pro zloděje by cokoliv z toho mělo cenu, a proto by to jako proměna kouzelného Kamene nebylo k ničemu. Uther tyto věci vyloučil a rozhlížel se po místnosti - hledal předmět, který by byl užitečný, ale zároveň bezcenný. Pod oknem stál stůl, zásuvky byly všechny vytahané a rozbité. Vedle ležely na hromádku naházené papíry... a v rohu u stěny oblé těžítka z obyčejné žuly.

Uther vstal z lůžka a přistoupil ke kameni. Byl těžký, dokonale se hodil ke svému účelu. Uther kámen podržel nad stolem a soustředil se. Po několika vteřinách ho kamínek zahřál na dlaní a na stole se zjevily dva talíře s čerstvě opečeným hovězím. Žula zmizela a místo ní mu v dlaní spočíval kámen Sipstrassi o velikosti nehtu na palci a na jeho zlatém povrchu se proplétaly černé žilky.

"Tys to zvládl!" vydechl Baldric. "Kouzlo snovačů snů."

Uther se usmál a své vzrušení držel na uzdě, i když vychutnával pocit vítězství - vítězství ducha. "Ano," řekl nakonec, "ale moc kamene není příliš velká. Jak se kouzlo vyčerpává, ty černé žilky jsou stále silnější. Až bude všechno zlato pryč, síla kamene zmizí. Ochutnej maso. Další kouzla už si nemůžeme dovolit promarnit. Musíme vyléčit Pallina."

Jídlo bylo téměř božské, to nejlepší, co oba muži kdy okusili. Po jídle oba sebrali zbraně a odešli z domu. Mládenec držel kámen Sipstrassi v ruce. Když procházeli kolem kostry, kámen v Utherově dlaní zteplal a jinoch se zastavil. Hlavou mu táhl šepot jako vánek šustící suchým listovím, a on poznal jediné slovo.

"Klid." Byla to prosba zrozená z nesmírného utrpení. Uther si vzpomněl na Baldrikova slova o vojsku rebelů, které ukřižovali, a přesto jim nedovolili zemřít. Sklonil se tedy a zvedl lebku. Kamenem se dotkl spánku. Vzplálo bílé světlo a ten hlas v Utherově hlavě zesílil.

"Děkuji ti, příteli. Vezmi Kámen na Erinskou pláň. Odved' duchy domů." Šepot odumíral, až úplně zmlkl, a černá vlákna na kameni se zase o kus zvětšila.

"Proč jsi to udělal?" zeptal se Baldric.

"On nebyl mrtvý," odpověděl Uther. "Pojďme."

Maedhlyn hodil černý oblázek na stůl, kde ho zachytil Culain. Ani jeden muž neřikal nic. Maedhlyn si nalil plnou číši

světlého zlatavého alkoholu a jedním douškem ji vyprázdnil. Kouzelník vypadal strašně, tváře měl propadlé, kůži pod bradou povislou. Oči měl krhavé a pohyboval se neohrabaně. Již sedm dní se snažil vysledovat Thura, ale stojící kameny nad Eborakem jenom vysávaly sílu z jeho Sipstrassi. Oba muži se vydali k jinému kruhu na západě, kousek od Camboduna. Opakovala se ta stejná záhada. Maedhlyn celé dny propočítával možnosti a pouze odpoledne si ukradl pár hodin spánku. Nakonec se pokusil vrátit zpátky do Eboraka, ale ani to se mu nepodařilo. Společníci se vrátili do hlavního města na koních a Maedhlyn prohledával svou rozsáhlou knihovnu hledaje nějaký nápad a nenalézáje jej.

"Jsem poražen," zašeptal a nalil si další číši alkoholu.

"Jak to, že stojící kameny nefungují?" zeptal se Culain.

"A na čem myslíš že jsem dřel celou noc? Na tom, jak zvýšit cenu jablek?"

"Uklidni se, kouzelníku. Já nehledám odpovědi, já hledám nápad. Neexistuje jediný důvod, proč by stojící kameny neměly fungovat. Nejsou to stroje, jenom rezonují v souhře se Sipstrassi. Slyšel jsi, že by kruh někdy nefungoval?"

"Ne, to ne. Ale jak se můžu uklidnit? Tady byly porušeny nezměnitelné zákony mystérií. Kouzla již nefungují."

Maedhlyn se náhle zatvářil zděšeně. Prudce se posadil a sáhl do kapsy tmavomodrého roucha, odkud vytáhl druhý kámen Sipstrassi. Podržel ho nad stolem a objevil se nový džbánec alkoholu. Kouzelník se uvolnil. "Využil jsem sílu dvou kamenů, které měly vydržet celá desetiletí, ale aspoň ještě dokážu vyrobit víno."

"Už se ti někdy stalo, že jsi nedokázal cestovat?"

"Jistě. Nikdo nemůže cestovat tam, kde už je, to znáš. Zákon číslo jedna. Váhy prostě vyrovnávají protichůdné síly. Postrkuje nás to - vlastně nás to většinou donutí přijímat lineární čas. Nejdřív jsem si myslel, že Thura nedokážu sledovat, protože už tam jsem. Za takových podmínek by se mnou žádný kruh nepodnikl cestu. Ať by byl kde byl, a v jakémkoliv čase, já bych tam byl s ním. Jenže tento případ to není. Rozhodně by to neovlivnilo naši cestu z Camboduna do Eboraka ve stejném časovém rozpětí. Kruhy prostě nefungovaly, a já nevím proč."

Culain natáhl své hubené tělo na kůži potažené lehátko. "Myslím, že je čas spojit se s Pendarrikem."

"Přál bych si, aby mě napadl nějaký vhodný protiargument," zabručel Maedhlyn. "On je tak zarputilý."

"Je taky o hodně chytřejší než my oba dohromady, tvoji nadutost nevyjímaje."

"Nemohlo by to počkat do zítřka?"

"Ne. Thuro je někde v nebezpečí. Udělej to hned, Maedhlyne!"

"Zarputilý se na Pendarrika nehodí," bručel kouzelník. Podržel Kámen v dlani nad stolem a zašeptal slova rodiny - balakrijské přísahy. - Vzduch nad stolem zapraskal a Maedhlyn rychle odsunul džbánky s alkoholem. Místnost naplnil čerstvý vzduch s vůní růží a objevilo se okno do zahrady, kde seděl zdatně vypadající muž v bílé tóze. Bradku měl zlatou a čerstvě natočenou, modré oči pronikavé. Obrátil se a odložil košík květů.

"Nuže?" prohodil a Maedhlyn spolkl svůj hněv. To jediné slovo přetékało významy a kouzelník si připomněl, jak jeho otec použil naprosto stejný tón, když mladého Maedhlyna našli na voze se senem se služebnou. Kouzelník ponižující vzpomínku rychle zatlačil do pozadí.

"Potřebujeme tvoji radu, pane," zamumlal Maedhlyn v obavách, že ho ta slova zadusí. Pendarric se uchechtl.

"Jak tě to musí bolet, Taliesine. Nebo bych tě měl nazývat Diem? Či Aristotelem? Nebo Lokim?"

"Maedhlyn, pane. Kruhy se pokazily." Pokud Maedhlyn čekal, že toto oznámení Pendarrika rozruší, byl odsouzen ke zklamání. Bývalý král Atlantidy jenom kývl.

"Nepokazily, Maedhlyne. Byly zavřeny. A pokud zůstanou zavřeny, tak ano, pokazí se. Změní se rezonance."

"Ale jak to? Kdo je zavřel?"

"Já. Přeješ si probrat mé právo tak učinit?"

"Ne, pane," pospíšil si Maedhlyn, "ale směl bych se zeptat na důvod tohoto opatření?"

"Směl. Nevadí mi, když si ti rozmarnější z mých lidí hrají na bohy divochů - ty to docela bavi a nikomu to neuškodí - ale nehodlám tolerovat stejné šílenství, jakým jsme trpěli předtím. A než mi to připomeneš, Maedhlyne, tak ano, bylo to moje šílenství. Jenže svět se převrátil. Přílivové vlny, sopky a zemětřesení málem rozervalý svět na kusy."

"Proč by k tomu mělo dojít znovu?"

"Jedna z nás se rozhodla, že jí nestačí hrát si na bohyni. Ona se rozhodla se jí stát. Vybudovala si hrad, který se rozkládá mezi čtyřmi branami, a je připravena vypustit Prázdnotu na všechny světy, které existují. Tak jsem zavřel cesty."

Maedhlyn si všiml krátkého zaváhání v Pendarrikově hlase a vrhl se do toho po hlavě. "Ale ne úplně všechny?"

Královou tvář se mihl záblesk podráždění. "Ne. Tys byl vždycky rychlý, Taliesine. Její svět jsem zavřít nedokázal...

zatím ne. Jenomže mne ani ve snu nenapadlo, že některý z nesmrtelných bude tak hloupý, aby zopakoval moji chybu." Předklonil se Culain. "Smím promluvit, pane?"

"Jistě, Culaine. Pořád ještě trváš na svém rozhodnutí stát se smrtelníkem?"

"Pořád. Když jsi mluvil o své chybě, nemyslel jsi tím snad Krvavé kameny?"

"Myslím."

"A kdo je tou zrádkyní?" zeptal se Culain a zároveň se bál odpovědi.

"Goroien."

"Proč by to dělala? To je nepochopitelné."

Pendarric se usmál. "Vzpomínáš si na Gilgameše, toho smrtelníka, který nemohl přijmout nesmrtelnost Sipstrassi? Zdá se, že měl nějakou krevní chorobu, a tu předal Goroien. Začala stárnout, Culaine. Ty nejlépe z nás všech musíš vědět, co to pro ni muselo znamenat. Teď nasává životní sílu z těhotných žen do svého Krvavého kamene. Ale nebude to stačit. Bude potřebovat pořád víc a víc duší. Nakonec ji neuspokojí ani krev celého národa. Je odsouzena k záhubě a může nás zničit všechny."

"To odmítám přijmout," prohlásil Culain. "Ano, Goroien je nelítostná. Ale nejsme takoví všichni? Jenže já ji viděl krmit nemocného fauna, pomáhat při porodu."

"To, co jsi však neviděl, je následek Krvavých kamenů. Požírají duši jako rakovina. Já vím, Culaine, byl jsi příliš mladý, ale zeptej se Maedhlyna, jaký byl Pendarric, když Atlantidu ovládaly krvavé kameny. Svým nepřátelům jsem vytrhával srdce. Jednou jsem nechal narazit na kůl deset tisíc povstalců. Zachránil mě až konec světa. Goroien už nezachrání nic."

"Můj vnuk je ztracen v Mlách. Musím ho najít."

"Je na světě Goroien a ona ho hledá."

"Tak mi dovol se tam vypravit. Dovol mi, ať mu pomohu. Bude ho nenávidět, protože je to Alaidin syn - a víš, jaké city Goroien k Alaidě chovala."

"Naneštěstí, Culaine, vím víc než to. Maedhlyn také. A ty brány zůstanou zavřené - pokud ovšem neslíbíš, že ji zničíš."

"To nemůžu!"

"Ona už není tou ženou, kterou jsi miloval. Už v ní nezůstalo nic než zlo."

"Řekl jsem ne. Copak mě vůbec neznáš, Pendarriku?"

Král chvíli seděl mlčky. "Že tě neznám? Samozřejmě že tě znám. A víc než to, já tě mám rád, Culaine. Jsi čestný. Kdyby sis to rozmyslel, zajed' na Skitis. Jedna brána zůstala. Budeš ji ale muset zabít."

Culainovi v očích zavířily bouřkové mraky a tvář mu zbělela. "Tys, Pendarriku, Krvavé kameny přežil, i když tě mnozí chtěli zabít. Vdovy a sirotci, celé tisíce jich toužily po tvé krvi."

Král kývl na souhlas. "Jenže já nebyl nemocný, Culaine. Goroien musí zemřít. Ne za trest - i když by někteří tvrdili, že si to zaslouží - ale protože ji její nemoc ničí. Zatím obětuje ročně dvě stě osmdesát žen z deseti národů, které ovládá. Před dvěma lety potřebovala jenom sedm žen. Příští rok jich bude podle mých propočtů potřebovat tisíc. Co ti to říká?"

Culain praštil pěstí do stolu. "Tak proč se za ní nevydáš ty? Býval jsi kdysi válečníkem. Nebo Brigamartis?"

"To by tě potěšilo, Culaine? Uspokojilo by tě to? Ne, Goroien je součástí tebe, a jenom ty sám se k ní dostaneš dost blízko. Její moc vzrůstá. Kdybych ji musel zničit já, zničilo by to svět, který obývá. Pak by spolu s ní zemřely tisíce lidí, protože já bych zvedl oceány. Je to na tobě, Culaine. A teď už musím jít."

Okno zmizelo. Maedhlyn nalil další číši alkoholu a podal ji Culainovi, ale Mlžný válečník si jí nevšímal.

"Kolik jsi toho už věděl?" zeptal se Maedhlyna. Kouzelník upíjel ze své číše a zelené oči měl zastíněné.

"Ne tolik, kolik si myslíš. A doporučoval bych ti, aby ses řídil vlastní radou a uklidnil se."

Jejich oči se setkaly a Maedhlyn ztěžka polkl u vědomí, že jeho život visí na vlásku. "O nemoci Goroien jsem nevěděl, jenom to, že se rozhodla zase si zahrát na bohyni. To přísahám."

"Je v tom ale ještě něco jiného, kouzelníku - něco, co ví Pendarric. Tak ven s tím!"

"Nejdřív mi musíš slíbit, že mě nezabiješ."

"Zabiju tě, jestli mi to neřekneš!" zařval Culain vstávaje ze židle.

"Sedni si!" vyštěkl Maedhlyn a jeho strach se změnil v hněv. "K čemu ti bude dobré, když mi budeš vyhrožovat? Copak jsem já tvůj nepřítel? Copak jsem byl vůbec někdy tvým nepřítelem? Mysli, Culaine. Šli jste s Goroien každý svou vlastní cestou. Ty sis vzal za ženu Šaleat a ona ti dala Alaidu. Ale Šaleat zemřela, když ji uštkl ten jedovatý had. Věděl jsi přece - a nesnaž se to popít - že ji zabila Goroien. A pokud jsi to nevěděl jistě, určitě jsi to aspoň tušil. Proto jsi taky dovolil Aureliovi, aby Alaidu odvedl z Feraghu. Myslel sis, že ji Goroien přestane nenávidět, když se rozhodne pro smrtelný život. Dokonce jsi jí ani nedovolil vzít si kámen."

"Tohle nebudu poslouchat!" vybuchl Culain a oči mu svítily strachem.

"Goroien nakonec zabila i Alaidu. Přišla za ní do Aurelioova hradu a podala jí jed. Ten jed zasáhl i její dítě a změnil Alaidě krev. Když porodila, nepřestala krváčet."

"Ne!" šeptal Culain, ale Maedhlyn už byl v ráži.

"A co se týče Thura, on neměl vůli žít, a já jsem vytáhl veškerou sílu z jednoho celého Kamene, abych ho zachránil. Jenže Goroien byla v letech jeho dětství vždycky nablízku a já jsem nemohl Thurovi dovolit, aby příliš zesílil. Tak jsem zařídil, že byl slabý na prsa. Oloupil jsem ho o jeho sílu. Když Goroien viděla, jak král trpí, nechala chlapce žít. Byla to vždycky mstivá čarodějnice, jenomže ty jsi byl slepý a neviděl jsi to. Nakonec se rozhodla, že nadešel čas dokončit pomstu. Byla to ona, kdo šel za Eldaredem a zasel do jeho myšlenek sny o slávě. Nechtěla zabít krále, ale Alaidino dítě - tvého vnuka."

Ty jsi mi dával vinu za Alaidinu smrt. Já neřikal nic. Ale když jsem ji toho osudného rána opouštěl, tep měla silný, byla zdravá a šťastná. V té chvíli nemoc králů rozhodně neměla, Culaine."

Mlžný válečník zvedl číši a vypil ji do dna. Cítil, jak jím prostupuje teplo alkoholu. "Miloval jsi někdy někoho, Maedhlyne?"

"Ne," opáčil kouzelník, a už když to říkal, tak si uvědomil, jak toho želí.

"Máš pravdu. Věděl jsem, že zabila Šaleat, ale nedokázal jsem ji za to nenávidět. Proto jsem se rozhodl pro smrtelnost." Culain se nevesele zasmál. "Jaká to chabá odpověď pro válečníka. Chci zemřít, jen abych potrestal Goroien."

"Je to ironie, Culaine. Umíráš, když nemusíš, a ona umírá, když nechce. Co budeš dělat?"

"Co mi zbývá? Můj vnuk je ztracen někde na jejím světě spolu s další osobou, která je mi drahá. Abych je zachránil, musím zabít ženu, kterou jsem miloval po dva tisíce let."

"Půjdu s tebou na ostrov Skitis."

"Ne, Maedhlyne. Zůstaň tady a pomoz tomu Římanovi, Aquilovi. Udrž zemi pro Thura."

"Nemůžeme se udržet. Uvažoval jsem o tom, že se zase vydám na cesty."

"Co ti zbývá?" zeptal se Culain. "Užíval sis slávy Asýrie, Řecka a Říma. Kam půjdeš teď?"

"Jsou i jiné světy, Culaine."

"Dej tomu chvíli čas. My oba jsme tomuhle bezvýznamnému ostrovu hodně dali. Byl bych raději, kdyby ho po nás

nezdědil Eldared - nebo ten barbar Hengist."
Maedhlyn se smutně usmál. "Jak říkáš, dali jsme mu hodně. Tak ještě chvíli zůstanu. Ale mám takový pocit, jako bychom zadržovali moře přehradou z ledu... a blíží se léto."

12.Kapitola

PRASAMACCOS SEDĚL S KORRINEM ROGEUREM za stěnou křoví v kopcích východně od Mareen-sa a pozoroval stádo jelenů s plochým paroží, pasoucí se o tři sta kroků dál na svahu.

"Jak se k nim přiblížíme?" chtěl vědět Korrin.

"Nijak. Počkáme, až se oni přiblíží k nám."

"A co když to neudělají?"

"Tak půjdeme domů hladoví. Lov je otázkou trpělivosti. Stopy říkají, že jeleni tudy chodí pít. My se tu usadíme a necháme plynout čas. Tvůj přítel Hogun touhle dobou většinou usíná, což je stejně dobrý způsob, jako kterýkoliv jiný - dokud někdo zůstane vzhůru a hlídá."

"Jsi tak klidný člověk, Prasamaccu. Závídím ti."

"Jsem klidný, protože nerozumím nenávisti."

"Copak tobě nikdy nikdo neublížil?"

"Jistě. Když jsem byl malý, tak mě přejel s koněm jeden opilý lovec. Celý život znám bolest - bolest z pokřivené nohy, bolest z toho, že jsem sám. O nenávist bych se opřít nemohl."

Tmavý lovec se usmál. "Já nedokážu být jako ty, ale už to být s tebou mě uklidňuje. Proč jsi tady, na Pinrae?"

"Jestli jsem to dobře pochopil, tak hledáme meč. Nebo spíš Thuro hledá meč. On je synem krále - velkého krále podle všech měřítek - kterého před pár měsíci zavraždili."

"Z které země za vodou že to přicházíte?"

Prasamaccos se posadil a protáhl si nohy. "Je to země kouzel a mlhy. Římané jí říkají Británie, ale ve skutečnosti je to mnoho zemí. Můj kmen jsou Briganti, nejspíš nejlepší lovci na celém světě - a určitě ti nejuživější válečníci."

Korrin se ze široka zazubil. "Nejuživější? Tak to nejsou jako ty, což?"

Než mohl Prasamaccos odpovědět, vyrazili jeleni šiléným tryskem k lesu. Brigant se zvedl. "Rychle," řekl. "Pojď za mnou!" Kulhal směrem ke staříckému dubu a Korrin ho rychle dohonal.

"Co to děláš?"

"Pomoz mi nahoru." Korrin udělal stoličku z dlaní a zvedl Briganta dost vysoko, aby se mohl zachytit dolů visící větví a vytáhnout se nahoru.

"Honem, vylez nahoru!" pobízel ho Prasamaccos. Brigant se rychle odsunul, napjal Vameru a na tětívu založil dlouhý šíp. Les rozechvěl strašlivý řev a Korrin vyskočil na větev a vytáhl se nahoru právě ve chvíli, kdy na mýtinu vyběhl první vors. Prasamakkův šíp ho zasáhl do krku, ale vors běžel nevzrušeně dál.

Druhý šíp se mu odrážil od lebky ve chvíli, kdy se vors vymrštil nahoru k lovcům. Drápy drásal větev, ale Korrin ho kopl a vrazil mu botu do rozervené tlamy. Bestie spadla. Připojily se k ní dvě další a jaly se obcházet kolem stromu.

Prasamaccos seděl úplně nehybně, třetí šíp připravený, oči upřené na velké kočky. Každá byla asi osm stop dlouhá, se širokými plochými tlamami, oválnými žlutými očima a tesáky dlouhými jako prst. První šelma se posadila a začala se zajímat o šíp, který měla zabodnutý v krku. Prackou přerazila dřív a opět se začala procházet pod stromem. Na zádech se vorsům vlnily svaly a Brigant neviděl, jak by je bylo možné snadno zabít.

"Zastřel je!" pobízel ho Korrin. Při zvuku jeho hlasu začaly bestie řvát a skákat na větev, ale ani jedna se nedokázala zachytit. Prasamaccos zvedl prst ke rtům a tichounce vyslovil jediné slovo.

"Trpělivost!"

Přehodil si toulec dopředu a začal si prohlížet šípy. Některé měly jen jeden ozub, jiné dva. Některé hlavice byly hladké kvůli tomu, aby se snadno vytahovaly z rány. Některé byly lehké, jiné těžké. Nakonec vybral střelu s dvojítm ozubem a těžkou hlavici a nasadil ji na tětívu. Usoudil, že jediné slabé místo, které vorsové mají, je za přední nohou na zadním okraji žeber. Kdyby dokázal správně zamířit...

Několik minut vyčkával a občas luk napjal, nicméně váhal. Viděl, že je Korrin stále nervóznější - ale jazyk držel za zuby. Jeden z vorsů poodešel od stromu a tak Prasamaccovi nabídl svá záda. Brigant tiše hvízd. Bestie se zarazila a ohlédla se. V té chvíli vzduchem prolétl šíp, prorazil vorsovi záda a skončil mu v srdci. Bestie se bezhlesně zhroutila na zem. Brigant si vybral další šíp a čekal. K mrtvé šelmě se přiblížil druhý vors a začal do ní strkat čenichem ve snaze ji zvednout. Vzduchem na mýtině zazpíval další šíp a vors se vzepjal na zadní, pak padl na záda a nohama zahrabal ve vzduchu. Pak zůstal ležet bez hnutí. Třetí bestie byla zmatená. Přiblížila se ke svým družkám, a když ucítila krev, ucouvla. Zuřivě zařvala k nebesům.

Lesem se rozeznělo zatroubení osamělé trubky a vors se otočil po zvuku, načež rychle odklusal. Oba muži chvíli zůstali, kde byli, pak začal Korrin slézat.

"Co to děláš?"

"Ta potvora je pryč."

"Dál na západ by mohly být další. Ještě chvíli počkáme."

"Dobrá rada, přáteli. Jak jsi poznal, že vypustili vorsy?"

"Ti jeleni jenom tak neutekli, ti prchali v naprosté hrůze. Pach člověka by tohle nezpůsobil, a vlka taky ne. A protože

vítr foukal od nás napravo, usoudil jsem, že ty šelmy musí být blízko."

"Jsi velice mazaný chlapík, Prasamaccu. Je dobré mít tě s sebou. Třeba se naše štěstí konečně obrátilo."

Jako na potvrzení jeho slov se přes mýtinu před nimi přehnal zvlášť velký vors, který o jejich přítomnosti neměl ani potuchy, přeskočil mrtvolu a hnal se dál směrem, odkud se ozývalo troubení.

"Myslíš, že už jsme v bezpečí?" zeptal se Korrin.

"Ještě pár minut." Prasamaccos cítil, jak ho naplňuje smutek. Korrin si ještě neuvědomil plný význam toho útoku a Brigant váhal vyslovit své podezření nahlas. Pokud vypustili čtyři vorsy, proč ne všechny? A pokud to udělali, co se stalo s bratrstvem v jeskyních?

"Myslím, že už jsme v bezpečí," řekl po chvíli.

Korrin seskočil na zem a počkal, aby pomalejšímu Prasamaccovi pomohl.

"Dlužím ti svůj život. Nikdy na to nezapomenu."

Vykročil k táboru, ale Prasamaccos mu na rameno položil útlou ruku. "Ještě chvíli, Korrine." Vyšší muž se otočil a zbledl, když uviděl starost v Prasamaccových očích. Pak ho zasáhlo poznání.

"Ne!" zaječel a vytrhl se Brigantovi ze sevření. Rozběhl se do lesa. Prasamaccos založil šíp na tětivu a následoval ho vlastním šouravým krokem. Když nakonec dorazil na dohled k jeskyním, jeho nejhorší obavy se potvrdily. Na mýtině ležela poházená těla a na cestě v trávě narazil na zakrvácenou nohu. Byl to hotový masakr. V ústí jeskyně klečel Korrin vedle obrovského těla svého bratra. Prasamaccos k nim došel. Člověkobluda ležela vedle těl tří vorsů a drápy měla zrudlé jejich krví. Za Korrinem se v temnotě krčila Laitha a tři děti. Když Prasamaccos viděl, že je v pořádku, část tíhy z něj spadla. Korrin otevřeně plakal a držel v klíně zakrvácenou tlapu. Člověkobluda otevřela oči.

Prasamaccos se dotkl Korrinova ramene. "Ještě je naživu," zašeptal.

"Korrine?"

"Jsem tady."

"Zastavil jsem je, Korrine. Černokněžna mi nakonec prokázala službu. Dala mi sílu, abych zastavil její vlastní lovecké kočky." Zhluboka, rozřeseně se nadechl a Prasamaccos přihlížel, jak mu z ran prýští krev.

"Čtyři ze Sedmi jsou v bezpečí v jeskyni. Několik mužů uteklo do lesa. Nevím, jestli přežili. Dostaň je odsud, Korrine."

"Udělám to, bratře. Odpočívej. Jen klid." Pallinovo tělo se zachvělo, jako by se na něj dívali přes vzdych rozpálený letním žářem, a srazilo se do velikosti obyčejného člověka, štíhlého, s jemnými kostmi, muže s hezkou a laskavou tváří.

"Ó, dobří bohové," špitl Korrin.

"Velice dojemné," ozval se ženský hlas a Prasamaccos s Korrinem se otočili. Na kameni kousek od nich seděla zlatovlasá žena v šatech z tkaného stříbra, které měla zavázané na slonovinovém rameni.

Korrin se vymrštil na nohy, tasil meč a rozběhl se k oně ženě. Ta však jen zvedla ruku a mávla, jako by odháněla mouchu. Korrina to odhodilo na skálu o deset stop dál.

"Říkala jsem, že se budu dívat, jak bude umírat... a taky jsem to viděla. Přiveď ty ženské do tábora na severu. Třeba pak nechám vás ostatní naživu."

Prasamaccos odložil luk. Celou dobu na sobě cítil její oči.

"Proč ses mne nepokusil zabít?" zeptala se ta žena.

"Proč bych to dělal, paní? Ty přece nejsi tady."

"Jak jsi všímavý."

"Člověk nemusí být obzvlášť všímavý, aby viděl, že nevrháš žádný stín."

"Jsi neuctivý," vyplísnila ho ta žena. "Pojď ke mně." Ukázala rukou a Prasamaccos cítil tah na prsou, až ho to zvedlo na nohy. Klopýtl na zmražené noze a zaslechl její tichý, zvonivý a posměšný smích. "Mrzák? To je rozkošné! Chtěla jsem si s tebou pohrát, mrňousi - chtěla jsem, abys trpěl, jako trpěl Pallinus. Ale vidím, že to není nutné. Osud se k tobě zachoval možná ještě hůř, než bych to svedla já. A přesto, za své nestoudné pohledy si zasloužíš trest." V očích jí zaplálo.

Prasamaccos pořád ještě držel šíp, který měl předtím nasazený na tětívě, a když žena znovu zvedla ruku, Brigant před sebe pozvedl hlavici šípu. Ženě z prstů vylétlo bílé světlo, dotklo se šípu, odrazilo se a udeřilo ženu do prsou. Žena zaječela a vstala... a v té chvíli si Prasamaccos všiml, že má zlaté vlasy na spáncích prokvetlé stříbrem. Ženě vylétla ruka ke stárnoucímu obličejí a zlovorný úsměv vystřídala hrůza. Okamžitě zmizela.

K Brigantovi doklopýtal Korrin. "Cos to udělal?"

Prasamaccos se podíval na šíp. Dřík byl zčernalý a k ničemu a z hlavice zbyl jen zdeformovaný kus kovu. Prasamaccos ho odhodil. "Musíme ty ženy odsud dostat dřív, než sem dorazí vojáci. Ti sem určitě přijdou. Existuje někde v lese jiná skrýš?"

"Kde bychom se před ní mohli schovat?"

"Hezky jedno po druhém, Korrine. Je někde takové místo?"

"Možná."

"Tak posbíráme, co ještě může být trochu k užítku, a půjdeme." Ještě než domluvil, vynořila se z lesa pětice mužů.

Prasamaccos poznal dlouhána Hoguna a mohutného Rhialla.

"Tak," prohodil Brigant, "bratrstvo ještě žije."

Laitha vyšla z jeskyně k tělu jednoho z mrtvých válečníků a odepjala mu opasek s mečem. Obtočila si řemen kolem útlých boků a vytáhla meč, aby ho potěžkala. Meč měl dlouhý jilec, pevně obtočený tmavou kůží, a k máchnutí ho mohla uchopit oběma rukama. A přesto nebyla čepel příliš dlouhá ani těžká, takže ji dokázala zvládnout i jednou rukou. Našla si vhodný brousek a jala se brousit ostří. Připojil se k ní Prasamaccos.

"Mrzí mě, žeš musela tolik vytrpět."

"Netrpěla jsem. Pallin udržel vorys venku z jeskyně. Ale křik umírajících..."

"Já vím."

"Z té ženské vyzařovalo zlo - a přesto byla tak krásná."

"V tom není žádná záhada, Laitho. Pallin byl dobrý člověk, a přesto by ti pohled na něj způsobil bezesné noci."

Všechno, co je dobré, nemusí být ještě hezké."

"Nerada to připouštím, ale vyděsila mě. Až do morku kostí. Než jsme opustili Culaina, zahlédla jsem jednoho z těch zlodějů duší z Prázdnoty. Měl obličej šedý jako smrt, ale nevydělil mě tolik, jako tahle černokněžna. Jak to, že jsi s ní dokázal tak mluvit?"

"Teď ti nerozumím."

"Vůbec jsi nemluvil vyděšeně."

"V duchu jsem se hrozně bál, ale viděl jsem jenom zlou ženskou. Mohla mě jedinečně zabít. Je to tak strašné? Za padesát let si na mě už nikdo vůbec nevzpomene. Bude ze mě jenom prach. Když budu mít trochu štěstí, tak zestárnu. Když ne, zemřu mladý. Ať tak nebo tak, stejně nakonec umřu."

"Já jsem nikdy nechtěla zemřít - ani zestárnout. Chtěla bych žít věčně," řekla Laitha. "Jako mohl žít Culain. Chtěla bych vidět svět za sto let, nebo třeba za tisíc. Nechtěla bych, aby někdy svítilo slunce na svět, na kterém já už nebudu."

"Chápu, že to může být... příjemné," poznamenal Brigant, "ale já si myslím, že bych nesmrtelný snad ani nechtěl být."

Jestli jsi hotová, měli bychom se vydat na cestu."

Laitha se zadívala hluboko do Prasamaccových smutných modrých očí nechápajíc jeho trudnomyslnou náladu. Usmála se, ladně vstala a pomohla mu na nohy. "Tvoje žena má ohromné štěstí."

"Jak to?"

"Našla laskavého muže, který není slaboch. A ano, jsem připravená."

Skupinka, k níž se připojili další čtyři přeživší, čítala devatenáct lidí. Zamířili do kopců v srdci Mareen-sa. Byli tu čtyři těhotné ženy, tři děti a, včetně Laithy, dvanáct válečnicků.

Díky pokročilému těhotenství jedné z žen šli velice pomalu a za soumraku je Korrin zavedl na kopec ke kruhu černých kamenů asi třicet stop vysokých. Kruh měl v průměru víc než sto yardů a kolem osm stop vysokého oltáře bylo zbudováno několik - nyní opuštěných - stavení. Korrin odsunul shnilé dveře a protáhl se do největší budovy.

Prasamaccos ho následoval. V pravém úhlu ke stěnám tu stály staříčké prachem pokryté stoly s lavicemi.

Korrin došel k vysokému krbu, kde byla úhledně naskládána hranice dřeva. Od polen ke krbové mřížce se táhla velká pavučina. Korrin si jí nevšiml a vykřesal jiskry. Z vyschlého dříví hladově vyskočily plameny a hlavní místnost zaplavilo hřejivé narudlé světlo.

"Co je to za místo?" zeptal se Prasamaccos.

"Tady kdysi sídlila Orlí sekta - sedmdesát mužů, kteří se chtěli domluvit s duchy."

"Co se s nimi stalo?"

"Astarté je nechala pobít. Teď sem už nikdo nechodí."

"Nějak se jim ani nedívám," podotkl Brigant, naslouchaje větru vyjícímu na vrcholku kopce. Jedna z žen zaúpěla a svezla se na podlahu. Byla to Erulda.

"Dítě je na cestě," řekl Hogun. "Radši bychom ji měli přenechat ženským." Korrin odvedl muže ven k menší budově, kde podél stěn stálo tučet prohnitých lůžek.

U protější stěny si zbudovaly hnízdo krysy a místnost páchla zatuchlinou. Opět tu bylo připraveno dřevě a Korrin ho zapálil.

Prasamaccos vyzkoušel několik lůžek a pak si opatrně lehl. Nikdo nemluvil a Brigant si vzpomněl na Thura. Napadlo ho, zda ho snad nezabili vorsové. Probudil se hodinu před slunce východem napůl přesvědčený, že zaslechl dunění bubnů a dupot pochodujících nohou. Protáhl se a sedl si. Korrin a ostatní muži ještě spali kolem skomírajícího ohně.

Prasamaccos vstal a potlačil zaúpění, když zatížil pokrivenou nohu. Zvedl luk a toulec a vyšel do předjitřního příšeří.

Dveře do hlavní budovy se otevřely a ven vyšla Laitha. Usmála se na přivítanou a rozběhla se k němu.

"Už na tebe hodinu čekám."

"Neslyšelas bubny?"

"Ne. Jaké bubny?"

"Muselo se mi jenom něco zdát. Pojď, najdeme něco k jídlu." Spolu se vydali dolů z kopce, ozbrojení až po zuby.

Toho dne si Prasamaccos nemohl vést lépe. Zabil dva jeleny a Laitha srazila tlustorohou ovci. Protože maso nedokázali odvléci domů, zvířata rozčtvrtili a rozvěsili na tři větve vysoko na stromě.

Prasamaccos nesl šťavnatou kýtu z jelena a Laitha cestou nasbírala několik liber hub, které pak nesla za košilí. Oba lovce při návratu vítali s úsměvem. Po skvělé snídani Korrin poslal Hoguna, Rhialla a muže jménem Logaj, aby se podívali, zda se kolem nepohybují vojáci, a Prasamaccos jim řekl, kde schoval zbytek masa. Včerejší děsivé události vypadaly poté, kdy se Eruldě narodil zdravý synek, nějak méně hrozné. Bujarý křik dítěte vítaly ženy s úsměvem a Prasamaccos se znovu podíval, jak se člověk dokáže vyrovnat se strachem. Dokonce i Korrin vypadal méně napjatý.

Pod kopcem tekla potok a bylo tu ložisko jílu. Tři ostatní ženy strávily den hnětením nádob, které pak vypalovaly v píccce asi třicet kroků od potoka. Píčka vydávala jen málo kouře. Prasamaccos je pozoroval při práci a vzpomínal na Helgu tam v Calcarii. Dorazila již válka až k ní? Jak se jí vede? Chybí jí tolik, jako ona chybí jemu, nebo si už našla vhodného manžela s oběma nohama zdravýma? Kdyby to udělala, Prasamaccos by jí to nevyčítal. Dala mu dar, který se nedal penězi zaplatit, a kdyby Brigant věřil v dobrotivé bohy, pomodlil by se za její štěstí.

Zadíval se na své kožené kamaše. Byly dost špinavé a potrhane a stříbrné kroužky se na několika místech uvolnily.

Jemnou vlněnou halenu měl umazanou a zlatou stužku na manžetách odřenou. Dokulhal k potoku, stáhl si halenu, namočil ji do studené vody a otloukl ji o kámen. Z náhlého popudu si svlékl kamaše a sedl si do vody a cákal si ji na

bledou hrud'. Ženy opodál se hihňaly a mávaly mu. Prasamaccos se jim poklonil a pokračoval v mytí. Po stráni se dolů zatoulala Laitha a jedna z žen k ní přistoupila a nabídla jí něco, co Prasamaccos neviděl. Lesní dívka se vděčně usmála, stáhla si boty a dobrodila se k místu, kde seděl Prasamaccos.

"Co chtěla?"

"Chtěla dát dar lovci," řekla Laitha a ukázala mu malou lahvičku uzavřenou voskem. "Je to čistící olej na vlasy." Při tom do Briganta strčila a potopila ho. Prasamaccos se vynořil plivaje vodu a Laitha odlomila voskovou zátku a nalila mu půlku obsahu lahvičky na hlavu. Zastrčila si lahvičku za pás a začala mu drbat vlasy, což byla zkušenost, která se rovnala zacházení Victorinových otrokyň. Laitha to však zkazila tím, že když skončila, znovu ho strčila pod vodu. Když se Prasamaccos posadil, slyšel chichotání žen i zvukný smích mužů, kteří posedávali na vrcholku kopce.

Dobrá nálada trvala do chvíle, kdy se za soumraku vrátil Hogun s ostatními. Prasamaccos poznal, že něco není v pořádku, protože se nenamáhal přinést maso. Dokulhal ke Korrinovi a tmavý lovec k němu vzhledl.

"Přicházejí vojáci," oznámil prostě.

Malý amfiteátr byl prázdný, pouze uprostřed seděla na kožešinami pokrytém divanu královna. Pod ní stáli na písku čtyři válečníci s meči zdviženými k pozdravu. Královna se předklonila.

"Každý jste nejlepším gladiátorem své země. Žádný z vás ještě nepoznal porážku a všichni jste zabili víc než dvě desítky protivníků. Dneska máte naději odnést si z Pekelce tolik zlata a drahokamů, kolik sami vážíte. Vzrušuje vás to?" Za řeči si pravou rukou hladila krk a radovala se z hladké, hedvábné mladistvé pleti. Modrýma očima přejela válečnický, silné muže, štíhlé, připomínající vlky. Když se navzájem prohlíželi, viděla v jejich očích sebedůvěru, každý cítil, že on je předurčen k vítězství. Goroien se usmála.

"Nesnažte se odhadnout muže kolem sebe. Dneska budete bojovat společně proti bojovníkovi, kterého vyberu já. Zabijte ho a odměna, kterou jsem vám slíbila, je vaše."

"My všichni máme bojovat s jedním mužem, paní?" zeptal se vysoký válečník se smolně černou bradkou.

"Jenom s jedním," zašeptala a hlas měla drsný vzrušením. "Popatřete!"

Muži se otočili. Na protějším konci arény stál vysoký muž s tvář zakrytou černou přílbou. Ramena měl široká, boky útlé a pružné. Na sobě měl krátkou kroužkovou košili a bederní roušku a ozbrojen byl krátkým mečem a dýkou.

"Popatřete," zopakovala královna. "Tohle je královnin bojovník, největší válečník tohoto nebo kteréhokoliv jiného věku. On také nikdy neokusil porážku. Utkejte se s ním po jednom, nebo všichni najednou."

Čtyři muži se dívali jeden na druhého. Čekali na ně bohatství, tak proč riskovat? Vykročili k vysokému válečníkovi v přílbě a cestou se rozestavili do půlkruhu. Když se k němu přiblížili, bojovník se pohnul s oslepující rychlostí, až se zdálo, že mezi nimi protančil. Ale za ním dva muži padli s rozpáranými břichy. Zbylí ho ostržitě obcházeli. Muž se vrhl dopředu, udělal kotoul a vzduchem prolétla dýka, která se Černovousovi zabodla do krku. Bojovník pokračoval v kotoulu, a tím se dostal vedle posledního muže, odrazil jeho výpad, provedl ohromující ripostu a proťal mu krční žílu. Pak popošel dopředu a uklonil se královně.

"Vždycky nejlepší," řekla Goroien a líce měla zruměnělé. Natáhla ruku a on se vznesl do vzduchu a postavil se před ni. Královna vstala a přejela mu rukama po ramenou a dolů po lesklých bocích.

"Miluješ mne?" zašeptala.

"Miluji tě. Vždycky jsem tě miloval." Hlas měl tichý a vzdálený.

"Takže ke mně nechováš nenávisť, že jsem tě přivedla zpět?"

"Ne, pokud dodržíš svůj slib, Goroien." Objal ji a přitáhl si ji k sobě. "Pak se budeme milovat, dokud nezahynou hvězdy."

"Proč pořád musíš myslet na něj?"

"Musím se stát pánem bitev. Nic jiného nemám. A nikdy jsem neměl. Teď jsem rychlejší - mnohem nebezpečnější. A on mě pořád pronásleduje. Dokud ho nezabiju, nikdy nebudu takový, jak bych si přál."

"Ale on už se ti nemůže rovnat. Rozhodl se stát se smrtelníkem a zestárl. Už není takový, jako býval."

"Musí zemřít, Goroien. Slíbila jsi mi ho."

"K čemu to je? Ani když na tom byl nejlépe, nemohl tě porazit. Co dokážeš tím, že zabiješ muže ve středních letech?"

"Budu vědět, že jsem takový, jako jsem vždycky býval, že jsem válečník." Rukama bloudil po jejím těle. "Budu vědět, že jsem pořád muž."

"To jsi, miláčku. Ten největší válečník, jaký kdy žil."

"Takže mi ho přivedeš?"

"Přivedu. Opravdu ti ho přivedu."

Bojovník si pomalu sňal přílbou. Goroien se mu ale do očí nepodívala... nemohla. Ode dne, kdy ho přivedla zpět z hrobu, ji ty oči pronásledovaly.

Skelnaté jako byly zamrtva, Gilgamešovy oči ji neustále mučily.

Uther s Baldrikem vstoupili do lesa Mareen-sa za úsvitu po nebezpečné cestě z Etruských hor. Třikrát se museli schovat před vojáky a jednou je pronásledovali čtyři válečníci na koních, kterým unikli jenom tak, že přebrodili uzounkou bystřinu a pak se vyšplhali po téměř kolmé skále. Byli již unavení, ale Utherovi zvedalo náladu pomyšlení na to, že jsou skoro doma. Pak sejme kouzlo z člověkobloudy Pallina a bude pokračovat v hledání otcova meče.

Když si představoval vítězoslavný okamžik, až Pallina promění zpátky, a všechno to jásání a blahopřání a svou skromnou reakci na poklony svému hrdinství, cítil se trochu zahanben. Představil si Laithu, již se v očích zračí obdiv, jak ho přijímá jako dospělého muže. Z těch představ se mu málem zamotala hlava, takže se honem soustředil na úzkou stezku, po níž kráčeli. V té chvíli mu oči padly na velkou stopu vedle cesty. Uther se zarazil a hleděl na ni. Byl to otisk

tlapy obrovské kočky.

Baldric, krácející vepředu, se otočil a uviděl prince klečet u cesty. Vrátil se k němu, a když zahlédl stopu, ztuhl a vytáhl z toulce šíp.

"Vypustili vorys," zašeptal a očima přejížděl stezku sem a tam.

Uther vstal. Šedé oči měl přimhouřené soustředěním. Nedaleko tekla potok a princ k němu došel a začal ve břehu kopat úzký kanál.

"Co to děláš?" vyptával se Baldric, ale Uther si ho nevšímal. Rozšířil kanál do kruhu a díval se, jak se pomalu plní vodou. Když se hladina uklidnila, lehl si na břicho a zahleděl se do vody. Kámen Sipstrassi přitom držel nad hladinou a šeptal slova moci, která používal Culain. Hladina se zakalila a Uther spatřil jeskyni a těla. Dvě lišky se tahaly o maso na useknuté noze. Uther vstal.

"Přepadli tábor. Mnoho jich zemřelo, ale po Korrinovi, Prasamaccovi a Laitze není ani stopy."

"Myslíš, že je odvedli?"

"To nevím, Baldriku. Kde jinde by mohli být?"

Lovec pokrčil rameny. "Jsme ztraceni." Sedl si a zabořil obličej do dlaní. Uther si všiml, jak se na zemi mihl stín, a vzhledl. Vysoko nad hlavou spatřil kroužít velkého orla. Princ stiskl kámen a soustředil se na ptáka. Zatočila se mu hlava a mysl jinocha se spojila s myslí orla. Uther měl les hluboko pod sebou a viděl tak, jako ještě nikdy. Ve vysoké trávě se pásal králík, v podrostu byl schován kolouch. A směrem k vysokému kopci, na němž byl vztyčen kruh černých kamenů, postupovali vojáci. Bylo to asi tři sta bojeschopných mužů, ale před nimi kráčela řada vorysů, kterou hlídalo čtyřicet zálesáků v tmavém odění. Uther se vrátil do svého těla, klopýtl a málem upadl.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a nevšímaje si skleslého Baldrika, rozběhl se. Nahoru úzkou stezkou a dolů do bahnitě strže, kde uklouzl a upadl.

Do cesty mu vběhl mohutný jelen. Uther zvedl kámen a tvor ztuhl. Uther mu rychle vylezl na záda. Jelen se otočil a rozběhl se ke kopci. Princ několikrát málem spadl, ale nohama pevně svíral sudovitě tělo jelena. Zvíře se dostalo na otevřenou pláň a vyrazilo po úbočí kopce, kde se zastavilo před vorysy. Za nimi Uther zahlédl Prasamacca, Laithu a několik dalších s připravenými šípky. Na dohled se mu objevili vojáci, tmavoocí muži v bronzových přilbách se vzdouvajícími se černými plášti.

Jelen stál nehybně jako socha.

"Odejděte, nebo zemřete!" křikl Uther. Při prvním šoku ze spatření plavovlasého mládence, jedoucího na divokém jelenu, vojáci mlčeli. Teď jeho slova přivítal smích. Ozval se rozkaz a zálesáci v tmavém odění pustili řetězy čtyřiceti vorysů. Šelmy se vrhly kupředu a jejich řev se přes Uthera převalil jako zahřmění. Uther zvedl kámen a šedé oči měl studené jako arktický led.

Vorysové se zarazili a otočili se. Vzápětí se vrhli na stojící vojáky. Drápy trhali svaly a zuby drtili lebky a kosti. Když se mohutné kočky vrhly na užaslé bojovníky, koně se začali vzpínat a řičeli hrůzou. Po několika vteřinách zuřivého vraždění začali vojáci šílet strachy a rozbíhali se na všechny strany. Vorysové pokračovali v zabíjení. Uther obrátil jelena a pomalu vyjel na kopec. Nahoře seskočil zvířeti ze hřbetu a poplácal ho po krku. Jelen odskočil a zmizel v dáli.

Z lesa se stále ozýval hrozný křik umírajících. K Utherovi přistoupil Korrin.

"Jsi bůh?"

Uther se podíval na kámen. Už nebyl zlatý s černými žilkami, ale černý se zlatými žilkami. Kouzla v něm zůstalo máličko.

"Ne, Korrine. Nejsem bůh. Jsem jenom člověk, který dorazil příliš pozdě. Včera jsem ještě mohl Pallina a ostatní zachránit."

"Rád tě vidím, Thuro," řekl Prasamaccos.

"Už ne Thuro, příteli. Dítě je mrtvé. Životem kráčí muž. Jsem Uther Pendragon, syn Aureliův. A jsem král, podle práva i předurčení."

Prasamaccos neřekl nic, jen se Utherovi hluboce poklonil. Ostatní muži, stále ještě v šoku z toho, že unikli, ho následovali. Uther počtu přijal bez poznámek a odešel o kus dál, kde se posadil na rozlomený kámen nad potokem. Připojil se k němu Prasamaccos.

"Smím si přisednout, pane?" zeptal se beze stopy jízlivosti.

"Nemysli si, že jsem nadutý, Prasamaccu. To nejsem. Ale zabil jsem nemrtvé a vzlétl jsem na orlích křídlech. Jel jsem na knížeti lesa a zničil vojsko. Víš, kdo jsem. Víc, víš, co jsem."

"A co jsi, princí Uthere?"

Uther se otočil a smutně se usmál. "Jsem mladý muž, vlastně jsem na muže jen tak tak dost starý, který potřebuje moudré rady věrných přátel. Ale taky jsem králem Británie a přihlásím se o trůn svého otce. Od toho mne nemůže odradit žádná síla na tomto, ani na žádném jiném světě."

"Říká se," naznačil Prasamaccos, "že krev není voda. Už jsem to viděl i obráceně - ze synů chrabrych mužů vyrostli zbabělci. Ale ve tvém případě, princí Uthere, si myslím, že to platí. Tobě v žilách proudí krev velkého krále a také duch válečníka Culaina. Myslím, že za tebou půjdu, i když nikdy ne slepě. A kdykoliv mě požádáš, poskytnu ti radu. Musím poklekat?"

Uther se uchechtl. "První rozkaz, který ti dám, zní - nikdy neklekej v mé přítomnosti. A druhý zní, že mi musíš vždycky říci, až budeš mít dojem, že se chovám nadutě. Hodně jsem studoval, Prasamaccu, a vím, že v moci se skrývá mnoho nástrah. Můj otec měl sklon považovat své názory vždycky za správné prostě proto, že byl král. Propustil ze svých služeb přítele válečníka, který s ním vyrůstal. Ten muž s ním nesouhlasil v otázce strategie a můj otec ho označil za nevěrníka. A přesto Aurelius nebyl špatný člověk. Studoval jsem životy významných lidí a všechny je ovlivnila pýcha. Ty jsi můj bojovník právě proti takové nemírnosti."

"To je těžké břemeno," prohlásil Prasamaccos, "ale je to břemeno na jinou dobu. Dnes nejsi králem, jsi pronásledovaný

muž v lese na jiném světě. Podle způsobu, jakým jsi sem přibyl, mám za to, že jsi snovače snů našel."

"Našel. Byl už mrtvý, ale mám zdroj jeho kouzel a čar."

"Je dost silný, aby nás dostal domů?"

"Myslím, že ne. Už je skoro vyčerpaný."

"Tak co máš v plánu?"

"Přišel ke mně duch onoho snovače snů a řekl mi, abych odvedl duchy domů. Baldric říká, že duchové jsou vojsko mrtvých. Pokusím se je zvednout proti královně."

Brigant se otřásl. "Ty chceš pozvednout mrtvé?"

"Udělám to, jestli najdu Erinskou plošinu."

Prasamaccos si povzdychl. "No, to by nemělo být příliš obtížné. Na Erinské plošině právě sedíš - a to je přesně ten druh štěstí, které jsem se naučil očekávat."

"Nemám na vybranou, Prasamaccu. Já tady rozhodně nehodlám zemřít - ne, když vrahové mého otce rvou na kusy srdce mého království. Kdybych mohl, povolal bych samotného krále démonů."

Brigant kývl a vstal. "Zanechám tě tu s tvými plány," řekl smutně.

O dvě hodiny později seděla Laitha na kraji kopce pod světlem dvou měsíců a trápila se. Od chvíle, kdy se Thuro vrátil, s ní nepromluvil ani slovíčko, ani nedal nějak najevo, že ví o její přítomnosti. Nejdřív ji to rozzlobilo natolik, že si toho nevšímal, ale jak den mýjel, její zuřivost roztála jako sníh a Laitha se začala cítit osamělá a odmítnutá. On byl tím jediným spojením, které měla s nádhernými dny svého dětství. Znal Culaina a věděl o její lásce k němu. S ním by snad byla schopná se o svůj žal podělit, a možná ho i přemoci. Teď byl pro ni Thuro ztracen stejně, jako ona byla ztracena pro Culaina a Kaledonské hory.

A udeřil ji! Před všemi těmi muži. Když se nad tím zamyslela, tak se vskutku chovala poněkud svárlivě, ale to jenom proto, aby si dodala odvahy. Za života s Culainem se naučila soběstačnosti, ale když do jejich světa pronikl skutečný děs, Mlžný válečník jí byl vždycky nablízku. Považovala Thura za skutečného přítele, a v těch prvních týdnech, kdy se ukázala jeho laskavá povaha, si ho zamilovala. Nedostatek zručnosti v zacházení se zbraněmi v ní vyvolával ochranné pocity. Jak pod Culainovým vedením postupně sílil, Laitha začala žárlit na chvíle, které s jejím mužem trávil. Teď to byl všechno jenom nesmysl.

Zvedl se mrazivý vítr a Laitha se schoulila a zatoužila po tom, aby si s sebou byla přinesla pokrývku, ale nechtělo se jí vracet se pro ni dovnitř. Napadlo ji, zda bolest z Culainova odchodu někdy pomine. Kolem ramen se jí ovinulo cosi hřejivého, a když pak Laitha vzhledla, spatřila vedle sebe Prasamacca. Přinesl jí pokrývku nahřátou u ohně. Laitha si ji přitáhla blíž k tělu a rozplakala se. Brigant si k ní přisedl, objal ji a mlčel.

"Cítím se tak sama," vzlykla Laitha nakonec.

"Nejsi sama," šeptal Prasamaccos. "Jsem tu s tebou. Uther je tu taky."

"On mnou opovrhne."

"Myslím, že ne."

"Uther!" zasyčela. "Kdo si myslí, že je? To si třeba dá nové jméno každý den."

"Ale Laitho! Ty to nechápeš, že? Chlapec je pryč. Vyprávěla jsi mi o slaboučkém děcku, jakým byl, když jsi ho našla, ale už jím není. Podívej se na jeho sílu, když se sám postavil těm vrsům. Nemohl si být jistý, že má dost síly nebo moci, aby ty kočky zahnal, a přesto se jim postavil. To byl čin hodný muže. Říká, že kouzlo je už skoro pryč, a mnoho mužů by uteklo. Ale Uther ne. Jiní muži by použili zbývající kouzelnou moc, aby našli ten meč. Uther ne. Snaží se pomoci lidem, s nimiž se spřátelil. Nesuď ho podle vzpomínek na včerejšek."

"Nemluví se mnou."

"Každá cesta vede oběma směry."

"Jednou řekl, že mě miluje."

"Tak to tě miluje pořád, protože on není přelétavý."

"Nemůžu za ním jít. A proč bych měla? Proč by měl pouze muž mít právo na pýchu?"

"Nejsem si jistý, jestli je to právo. Nicméně jsem tu jako přítel. A přátelé jsou mezi milenci občas zcela bezmocní."

"My nejsme milenci. Já jsem milovala Culaina..."

"Který je mrtvý. Ale na tom nezáleží - milenci nebo přátelé, já v tom nevidím velký rozdíl. Nemusíš mi vykládat, jak nebezpečné je naše postavení. Nikdo z nás nemůže čekat, že proti černokněžně vydržíme delší dobu. Zítřka se může vrátit s tisícem mužů - s deseti tisíci. Pak zemřeme a tvoje trápení bude ještě bezvýznamnější. Zajdi za Utherem a omluv se..."

"To neudělám. Nemám se zač omlouvat."

"Poslouchej mě. Zajdi za ním a omluv se. On ti pak řekne, co chceš slyšet. Věř mi... i kdyby to znamenalo, že zalže."

"A co když se mi vysměje?"

"Žila jsi v lese příliš dlouho, Laitho. Vůbec nerozumíš světu. Muži si rádi myslí, že ho řídí, ale to je nesmysl. Vládnu mu ženy, a vládly mu vždycky. Vykládají mužům, že se podobají bohům. A muži jim věří a ony si je zotročily. Protože kdyby tu nebyly ženy, aby jim lichotily, muži by se stali pouhými muži. Běž za ním."

Laitha zavrtěla hlavou, nicméně vstala. "Budu se řídit tvou radou, příteli. Ale příště mi říkej Gian. Je mi to velice drahé. Gian Avur - v jazyce Feraghu to znamená Laňka z lesa." Pak se lehce usmála a vydala se k hlavní budově. Otevřela dveře a vstoupila. Uther seděl s ostatními muži a oni napjatě naslouchali jeho slovům. Když Laitha vstoupila, Uther k ní vzhledl. Když vstal a vydal se k ní, hovor utichl. Společně vyšli do noci. Prasamacca nebylo nikde vidět.

"Chtěla jsi mi něco?" zeptal se Uther povýšeným tónem se zdviženou bradou.

"Chtěla jsem ti poblahopřát a... a omluvit se ti."

Uther se uvolnil a rysy mu změkly. Sebevědomě se zazubil, jak si to Laitha pamatovala z jejich prvního setkání.

"Nemáš se zač omlouvat. Bylo to pro mne těžké stát se mužem. Culain mě naučil bojovat a Maedhlyn myslet. Tohle spojit už bylo na mně. Ty jsi však velice trpěla a já ti nebyl oporou. Odpustíš mi?" Otevřel náruč a Laitha se mu do ní vrhla.

Vzadu, přikrčený za skalisky, si Prasamaccos povzdechl a doufal, že nezůstanou příliš dlouho v zimě. Noha ho bolela a on nesmírně toužil po spánku.

Uther se vrátil do domu, sebral si pokrývky a odvedl Laithu na západní kraj kopce, kde ležel svalený velký kámen - a vytvářel závěť. Uther nasbíral dřevo na malý ohniček a rozložil pokrývky na zem. To všechno dělal mlčky, vědom si rostoucího napětí, které mu však nedostoupilo k očím. Když se oheň rozhořel, posadili se a ani si nevšimli Prasamacca vracejícího se do postele.

Uther sklonil hlavu a políbil Laithu do vlasů. Pak si ji přitáhl blíž k sobě. Dívka zvedla hlavu. Uther přivoněl k pižmové vůni její pleti a zlehka ji políbil na líčko. Zatočila se mu hlava a on měl pocit, že sní. On, noc a Laitha byli jedno. Téměř cítil šeptané vzpomínky velkých kamenů, cítil v dálavě pulsující hvězdy. Laitha se zaklonila, ruce mu položila na ramena a přitáhla si ho k sobě. Uther ji rukou pomalu hladil po zádech a cítil pod halenou její tělo. Hrozně toužil po tom šaty z ní servat, a přesto si chtěl vychutnat tento největší z okamžiků. Políbil ji a zasténal. Laitha se od něj jemně odtáhla a svlékla si halenu a kamaše. Uther se díval, jak se z látky vynořuje její tělo. Ve světle ohně celá zářila a leskla se. Sám se také svlékl do naha. Váhal ji k sobě přitáhnout a očima se vpíjel do její krásy.

Když po ní sáhl, chvěly se mu ruce. Laitha se k němu přitiskla a všude, kde se ho dotkla, jako by zahořel. Tiskla se k němu, ale on odolal. Laitha překvapeně otevřela oči, ale on se mírně usmál.

"Ne tak rychle," šeptal. "Nikdy ne rychle!"

Laitha pochopila. Uther pomalu sklonil hlavu a znovu ji políbil, přičemž ji hladil po těle, a jeho ruka byla jemná a hřejivá jako ranní sluníčko - dotýkal se jí, hladil a zkoumal. Nakonec, když už mu bušilo v hlavě, se nad ní zvedl. Laitha ho objala nohama kolem boků a on do ní vstoupil. Myšlenky i pocity mu vířily hlavou a překvapilo ho, když mezi radostí našel i smutek. Tohle byla chvíle, o níž snil, jenomže už se nikdy nevrátí. Otevřel oči a podíval se jí do tváře. Zoufale se snažil uložit do paměti každíčkou drahocennou vteřinu.

Laitha otevřela oči a usmála se. Natáhla ruce a uchopila mu bradu do dlaní, přitáhla si ho k sobě a líbala ho s překvapující něhou. Lítost pohltila vášeň a tu vystřídala extáze.

Laitha měla jiný pocit. Ona také snila o dni, kdy přijde o své panenství s mužem, kterého milovala. A jistým způsobem se to stalo. Protože Uther byl vše, co jí zbylo z Culaina, a ona v Utherových bouřkových očích viděla i Mlžného válečníka. A Prasamaccos měl pravdu. Ten slaboučký mladíček v lese byl navěky pryč. Nahradil ho tento silný, sebevědomý mladý muž. Laitha věděla, že se do něj může zamilovat, ale nikdy to nebude ona divoká, nádherná vášeň, kterou cítila ke Culainovi. Když si na něj vzpomněla, vzpomínky se jí v duchu smísily s pomalým, rytmickým spojením v jejím lůně, a ona měla dojem, jako by se to nad ní tak mocně pohyboval samotný Mlžný válečník. Její tělo se křečovitě svíjelo v pálícím moři potěšení, které hraničilo s bolestí. A v extázi zašeptala jeho jméno, Uther je zaslechl a poznal, že ji ztratil v okamžiku, kdy ji získal...

13. Kapitola

BALDRIC SE NA ERINSKOU PLOŠINU VRÁTIL brzy následujícího rána. Když se vorsové vrhli na vojáky, hubený lovec se rychle vyšplhal na strom a díval se, jak masakr pokračuje. Bestie pobíjely desítky mužů i koní a hnaly vojsko z lesa. Baldric je chvíli sledoval a teď přinesl zprávu, že Mareen-sa je této hrozby prosto. Korrin vyslal zvědy, aby dávali pozor, kdyby se nepřítel vrátil, a ohlédl se na Uthera, zda souhlasí. Uther kývl.

"Nepřítel se vrátí," řekl princ, "ale my musíme využít toho, že nepřijde hned." Uther si zavolal Prasamacca a poslal ho s Hogunem na lov. Laitha šla s nimi, aby nasbírala houby, bylinky a jedlé kořínky. Rhialla s Ceorlem poslali do Callie, aby zjistili, jaký dopad budou novinky o porážce vojáků ve městě mít.

Nakonec si Uther zavolal Korrina a společně zašli ke kamennému kruhu, odkud bylo vidět na prales i pahorkatinu Mareen-sa.

"Pověz mi o těch duších," vyzval Korrina Uther. Zálesák pokrčil rameny.

"Viděl jsem je jenom jedinkrát - a to ještě z dost velké dálky."

"Tak mi vyprávěj tu pověst."

"Opravdu je moudré povolat vojsko mrtvých?"

"Je moudré, aby se devatenáct lidí postavilo proti černokněžně?" oponoval Uther.

"Chápu, co máš na mysli. No, pověst praví, že duchové byli vojáci jakéhosi prastarého krále, a když zemřel, oni napochodovali do pekla, aby ho přivedli zpátky. Jenže se ztratili a teď věčně pochodují divokou Prázdnotou."

"Kolik jich je?"

"Nemám ponětí. Když jsem je viděl, bylo to jen na chvíličku, a to jsem se ještě ohlížel přes rameno, jak jsem utíkal."

"Kde jsi je viděl?"

"Tady," odpověděl Korrin, "na Erinu."

"Tak proč jsme je ještě neviděli my?"

"To závisí na měsících - jenže to jsi nemohl vědět. Určité noci v roce není světlo většího měsíce, jmenuje se Apricus, vidět. Svítí jenom Sennicus. Za těch nocí tudy kráčejí duchové a kruh je zahalěn v mlze."

"Kdy bude svítit jenom Sennicus?"

Korrin pokrčil rameny. "Mrzí mě to, Uthere, ale to nevím. Dochází k tomu tak čtyřikrát do roka, někdy šestkrát. Rhiall to bude vědět. Jeho otec studoval hvězdy a on se od něj musel něco naučit. Až se vrátí, zeptám se ho."

Uther strávil den zkoumáním lesnatého kraje kolem a hledal dobré skrýše a stezky, kterými se rebelové budou muset ubírat, až se vojáci vrátí. Byl zoufalý, protože všichni válečníci, jejichž životy prozkoumal Plútarchos, měli jednu věc společnou. Každý z nich v určitém okamžiku života velel vojsku. S deseti zálesáky, chromým lovcem a lesní dívkou, která uměla zacházet s lukem, toho Uther nemohl dokázat mnoho. A i kdyby se mu podařilo sebrat mezi lidem dost mužů, jak dlouho by trvalo, než by je vycvičil? Kolik času mu Astarté poskytne?

Starosti, které Prasamaccos a Korrin měli kvůli jeho nápadu použít armádu mrtvých, s nimi zcela sdílel. - A přesto, vojsko bylo vojsko. Bez něj byli ztraceni.

Hladový a unavený se posadil u mělkého potůčku a v myšlenkách se vrátil k věci, kterou předtím odsunul do pozadí. Ve víru vášni Laitha šeptala Culainovo jméno, a to v Utherovi vzbudilo protichůdné pocity. Culaina uctíval a teď na něj žárlil - stejně jako miloval Laithu a zároveň se na ni hněval. Hlava mu říkala, že to není její chyba, že pořád miluje Culaina, ale srdce a pýcha nedokázaly druhé místo přijmout.

"Zdravím tě," ozval se čísi hlas a Uther s mečem v ruce vyskočil. Nedaleko seděla mladá žena v prosté tunice z lesklé bílé látky. Vlasy měla zlaté a oči modré.

"Promiň," omlouval se Uther. "Polekala jsi mě."

"Tak to se musím omluvit já. Zdá se, že jsi ztracen v myšlenkách."

Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy Uther viděl. Teď vstala, přistoupila k němu a natáhla ruku. Když se mu podívala do očí, Uther si všiml, jak se podivně zatvářila.

"Něco se stalo, paní?"

"Ne, nic," pospíšila si ta žena. "Posaď se se mnou na chvíli." Zpěv lesních ptáků nyní zněl téměř jako melodie hraná na lyru. Oba zalévalo slunce a všechny barvy lesa zářily nadpozemskou krásou. Uther se posadil.

"Připomínáš mi někoho, koho jsem kdysi znala," poznamenala zlatovláška s tváří nakloněnou k němu a dech měla vonný a vzrušující.

"Doufám, že to byl někdo, koho jsi měla ráda."

"To opravdu měla. Máš oči jako on, mají barvu Mlh."

"Kdo jsi?" zeptal se Uther zastřeným hlasem.

"Jsem sen, možná. Nebo lesní víla. Nebo milenka?" Rty se dotkla jeho tváře, zvedla mu ruku a přitiskla si ji k ěadrům.

"Kdo jsi?" zopakoval. "Řekni mi to."

"Jsem Athéna."

"Ta řecká bohyně?" Žena se od něj překvapeně odtáhla.

"Jak to, že mě znáš? Tento svět je od Řecka daleko."

"Jsem daleko od domova, paní."

"Ty jsi z Mlh?"

"Ne. Jaká máš další jména?"

"Vidím, že znáš Feragh. Taky mi říkají Goroien."

Teď byla řada na Utherovi, aby se zatvářil překvapeně. "Tak to jsi Culainova dáma. Často o tobě mluvíval."

Goroien si poodsedla. "A co říkal?"

"Říkal, že tě miluje již od úsvitu dějin. Doufám, že mi odpustíš, když řeknu, že chápu proč?"

Goroien jeho poklonu přijala se slabým úsměvem. "Jeho láska nebyla tak velká, jak si myslíš. Opustil mě a rozhodl se stát smrtelníkem. Jak mi vysvětlíš tohle?"

"To neumím, paní. Ale znal jsem Culaina a on na tebe pořád myslel."

"Říkáš ,znal jsem' a ,myslel'. Ztratil jsi s ním snad spojení?"

Uther si olízl rty a náhle zneklidněl. "Je mrtvý, paní. Moc mne to mrzí."

"Mrtvý? Jak se to stalo?"

"Zničili ho jeho nepřátelé. Zloději duší z Prázdnoty."

"Viděl jsi ho umírat?"

"Ne, ale viděl jsem ho padnout - těsně předtím, než nás kruh přenesl na Pinrae."

"A kdo jsi ty?" zeptala se Goroien se sladkým úsměvem a levou rukou položenou na Utherových zádech. Za řeči jí na schované ruce vyrostly dlouhé, stříbrné drápy a spočinuly mu nad srdcem.

"Jsem Uther." Drápy zmizely.

"To jméno neznám," řekla Goroien a došla do středu mýtiny.

"Pomůžeš nám?" zeptal se Uther.

"S čím?"

"Tomuhle světu vládne černokněžna a já ji chci svrhnout."

Goroien se zasmála a zavrtěla hlavou. "Hloupý hochu! Sladký, hloupý chlapče! Já jsem černokněžna. Tohle je můj svět."

Uther vstal. "Tomu nevěřím."

"Věř, princí Uthere," ozval se Prasamaccos, vyšedší ze stínu stromů.

"Á, mrzák," řekla Goroien, "s kouzelnými šípky."

"Mám ji zabít?" zeptal se Brigant a namířil jí jeden z šípů na srdce. Goroien se obrátila k Utherovi s pozdviženým obočím.

"Ne!"

"Moudré rozhodnutí, sladký chlapečku, protože teď vás ještě nechám oba naživu... na chvíli. Pověz mi, jak dlouho se jmenuješ Uther."

"Moc dlouho ne, paní."

"Myslela jsem si to. Ty jsi ten hoch Thuro, syn Alaidy. Věz tohle, Uthere. To já zabila tvou matku. Já jsem naplánovala smrt tvého otce. A to já jsem poslala zloděje duši do Kaledonských hor."

"Ale proč?"

"Protože mě to těšilo." Obrátila se k Prasamaccovi. "Tak vystřel, hlupáku!"

"Nel!" vykřikl Uther, ale Brigant již pustil tětivu. Střela prolétla prosvětleným vzduchem a skončila v útlé ručce, která ji zlomila vedví.

"Mluvil jsi o mně hezky, Uthere. Dneska tě nezabiji. Odejdi odsud, schovej se někde ve světě Pinrae. Já tě nebudu hledat. Ale za čtyři dny pošlu do tohoto lesa vojsko s rozkazem zabít každého, koho najdou. Neměl bys tu být." Zvedla ruku a švihla jí dolů a vzduch před ní se rozdělil jako závěs. Objevila se místnost vyzdobená štíty, meči a jinými válečnými zbraněmi. Uther ještě spatřil vysokého muže v tmavé přilbě. Pak oba zmizeli.

"Přišla tě sem zabít," řekl Prasamaccos.

"Ale neudělala to."

"Je vrtošivá. Pojď, najdeme Laithu a odejdeme odsud."

"Musím počkat na jeden měsíc."

"Žádal jsi ode mě moudré rady..."

"Teď není na moudrost vhodná chvíle," odsekl Uther. "Teď je čas na kuráž."

V jasném měsíčním světle šplhala na vnější hradbu Deicesterského hradu osamělá postava a silnými prsty nalézala i ty nejmenší puklinky a štěrby. Culain se pohyboval pomalu a převelice opatrně. Koně a lanceu schoval v lese dvě míle od hradu, jeho jedinou zbraní byl dlouhý tesák v pochvě, který měl přesunutý na záda.

Za dne by šplhání nebylo složité, protože hrad byl více než dvě století starý a vnější hradby byly celé doličkovaté a zřívavé. Ale za noci musel zkoušet každý chyt. Na ochoz se dostal těsně po půlnoci a nijak ho nepřekvapilo, že tu nenalezl žádné hlídky. Protože koho by se Eldared v celých Kaledonských horách mohl bát? Či vojsko by se mohlo dostat tak daleko na jeho území? Culain se vytáhl přes okraj a přikrčil se v měsíčních stínech pod hradební předprsní. Na sobě měl natmavo obarvené vlněné nohavice a těsně padnoucí halenu z kůže měkké jako látka. Chvilí se nehýbal a naslouchal zvukům nesoucím se nocí. V kasárnách pod ním a kousek napravo byl jen asi tucet vojáků. Ve dne si je z úkrytu spočítal. Teď slyšel, že někteří hrají v kostky. Po levici mu spala hlídka u brány. Voják měl nohy na židli a přes ramena přehozenou pokrývku. Culain se tichounce vydal ke schodišti. Schody byly dřevěné a Culain scházel dolů, drže se u stěny, co nejdál od středu, kde se prkna nejvíc prohýbala a tudíž vrzala nejhlasitěji. Dříve si všiml mihotavého světla v nejvyšším okně v západní části tvrze. Zbytek horních obytných místností tonul ve tmě a bylo tam ticho.

Culain přeběhl nádvoří a zastavil se u dvířek vedle zamčené brány do tvrze. Dvířka byla otevřená. Jakmile byl uvnitř, chvíli počkal, dokud si jeho oči nepřivyknou na tmu, a pak našel schodiště, po němž se vydal na horní podlaží.

Nedaleko zavrčel pes a Culain rozevřel váček, který měl u pasu, a z něj vytáhl čerstvě uříznutý kousek králičího masa. Odvážně vyšel do chodby. Pes, šedý válečný hafan, se hrozivě zvedl a ohnul pysky, takže bylo vidět velikánské tesáky. Culain si dřep a natáhl ruku. Pes, když ucítil maso, k němu došel a sebral ho Culainovi z prstů. Culain poplácal psa po široké hlavě a šel dál.

U nejbližších dveří se zastavil. Štěrbinami kolem rámu stále prosvítalo světlo. Culain vytáhl lovecký nůž a vstoupil. U postele poblikávala svíčka a na širokém loži se k sobě tulili muž se ženou. Oba byli mladí - ženě nemohlo být víc než šestnáct, muž byl o několik let starší. Oba spali schouleni u sebe jako děti a Culain pocítil lítostivé bodnutí.

Žena měla oválný obličej, a i ve spánku z něj vyzařovala síla. Muž byl plavovlasý, s jemnými kostmi. Culain muži položil studenou čepel nože na krk. Muž prudce otevřel oči a trhl sebou, přičemž si prořízl kůži nad krční tepnou.

"Neubližuj jí!" zaprosil. Culain byl proti své vůli dojat, protože první myšlenka toho muže patřila ženě po jeho boku. Pokynul Moretovi, aby vstal, zvedl svíci a odvedl ho do vedlejší místnosti, kde za sebou zavřel dveře.

"Co chceš?"

"Chci vědět, jak se spojujete s černokněžnou."

Moret došel k vysokému oknu, z něhož bylo vidět na Kaledony. "Proč se s ní chceš setkat?"

"To je moje starost, chlapče. Odpověz mi a já tě možná nechám naživu."

"Ne," řekl Moret. "Musím to vědět."

Culain váhal, napadlo ho, že zabije muže a vyzpovídá ženu. Ale pokud by ona nic nevěděla, celé jeho poslání by nebylo k ničemu, protože Cael s Eldaredem již odjeli do války.

"Hodlám ji zničit," prohlásil nakonec.

Moret se usmál. "Jdi odsud k jezeru Earn. Znáš to tam?" Culain kývl. "Tam stojí kamenný kruh a malá chatrč. Před chatrčí je malá mohyla z kulatých kamenů. Tam, až bude vát vítr k severu, zapal oheň. Kouř vevane do chatrče a Goroien vyjde."

"Viděl jsi ji někdy?"

"Ne, jezdívá tam můj bratr."

Culain vrátil nůž do pochvy. "Je to proti zdravému rozumu, nechat tě naživu, ale já to udělám. Ať toho nelituji, protože já nejsem nepřítel, po jakém bys měl toužit."

"Žádný člověk, který chce zničit Goroien, nemůže být mým nepřítelem," odpověděl Moret. Culain couval ke dveřím a ve chvíli byl pryč. Moret chvíli stál u okna, pak se vrátil do postele. Za dveřmi Culain zaslechl zavrzat lůžko a znovu vrátil nůž do pochvy.

Rhiall s Ceorlem se vrátili z Callie ve skvělé náladě. Za nimi jel konvoj tří vozů, osmašedesát mužů a dvanáct žen, z nichž dvě byly těhotné. Mohutný mladík vyběhl do kopce a popadl Korrina za ruku.

"Město vyplnili vojáci. Odvedli dvacet těhotných žen a spálili Berekův oltář. Dva členy městské rady pověsili. V celém městě to vě." "

"Co tady všichni dělají?" zeptal se Korrin s pohledem upřeným na dav lidí, kteří se pod kopcem rozestavili do půlkruhu. "Přišli se podívat na znovuzrozeného Bereka. Ten příběh se šíří jako štěpní požár. Berec se vrátil na zemi jedu na jelenu připraven svrhnout černokněžnu."

"A tys je nechal, aby tomu věřili?"

Rhiall se zatvářil rozmrzele. "Kdo říká, že to není pravda? On přece jel na jelenu, právě jako Berec, a jeho kouzlo zahadlo vojáky."

"Co je na těch vozech?"

Rhiallovi se vrátila dobrá nálada. "Jídlo, Korrine. Mouka, sůl, sušené ovoce, oves, víno a med. A jsou tam taky pokrývky, šaty a zbraně."

Mezitím přišel Uther a zahleděl se na shromáždění, které umklo. Slunce svítilo za ním a Uther davu připadal jako zalitý zlatistým světlem. Mnozí lidé padli na kolena.

Rhiall s Korrinem se k němu připojili. "Kolik je tu bojovníků?" zeptal se Uther.

"Šedesát osm."

Uther se zazubil a položil Rhiallovi ruku na rameno. "To je dobré znamení. V mé zemi muži bojují v centuriích po osmdesáti válečnících. S našimi lidmi a těmi, kteří přišli, teď takovou centurii máme."

Korrin se zakřenil. "V počtech nejsi tak dobrý jako v čarování. Centurie je určitě sto mužů, ne?"

"To je pravda, ale s kuchaři, zásobovacími důstojníky a pomocníky je to osmdesát bojeschopných mužů. Naše vojsko je sestaveno právě z takových oddílů. Šest centurií se rovná čtyři sta osmdesáti mužům, nebo jedné kohortě, a deset kohort tvoří legii. Tohle je malý začátek, ale slibný. Korrine, zajdi za nimi a zjistí, kdo je vede. Rozděl muže do skupin po deseti. Ke každé skupině pak přidej jednoho z našich mužů, nejvíc dva. Najdi jim práci, aby se cítili součástí bratrstva - a vyhoď ty, kteří jsou slabí ve víře, protože budeme muset bojovat už za čtyři dny."

"Jeden malý problém, Uthere," řekl Korrin. "Oni si myslí, že jsi bůh. Až zjistí, že jsi jenom člověk, možná je všechny ztratíme."

"Pověz mi o tom bohu - všechno, na co si vzpomeneš."

"Takže to budeš hrát?" zeptal se Rhiall.

"Nebudu riskovat, že ztratím šedesát osm bojeschopných mužů. A já nemusím nezbytně lhát, ani je klamat. Pokud tomu věří, prostě je necháme při tom. Za čtyři dny buď budeme mít vojsko, nebo budeme ležet mrtví v tomhle lese."

"Nezáleží to snad na tom," ozval se Korrin, "kdy bude svítit jenom Sennicus?"

"Ano." Oba muži se obrátili k Rhiallovi. "Kdy se to zase stane?" zeptal se Uther.

"Asi za měsíc," řekl jinoch. Uther neřikal nic a tvářil se neurčitě. Korrin tiše zaklel.

"Rozděl muže do skupin," nařídil nakonec princ a odešel ke kamennému kruhu, přičemž se snažil krotit svůj hněv. Za čtyři dny se na ně vrhne strašlivé vojsko. Jeho jedinou nadějí bylo vojsko mrtvých, a to nebude k vidění ještě měsíc. Potřeboval přemýšlet, potřeboval plánovat, ale jak by mohl vymyslet nějakou strategii, když měl k dispozici tak omezený počet vojáků? Celý život studoval války a vedení válek, viděl plány generálů od Xerxa po Alexandra, od Ptolemaia po Caesara, od Paullina po Aurelia. Ale oni se nikdy neocitli v takovém postavení, jako byl on teď. Nespravedlnost situace ho zasáhla jako rána zbábělce. Jenže proč by měl být život spravedlivý, přemítal? Muž mohl dělat jen to, na co stačí, i když mu byli bozi příznivě nakloněni.

Připojil se k němu Prasamaccos a vycítil jeho neklid.

"Jsou nám bohové nakloněni?" zeptal se Brigant.

"Snad," opáčil Uther, když si vzpomněl, že se ještě nedozvěděl nic o životě Bereka.

"Břemeno zodpovědnosti není lehké."

Uther se usmál. "Bylo by lehčí, kdybych tu měl Victorina a několik legií. Kde je Laitha?"

"Pomáhá vykládat vozy. Je to mezi vámi v pořádku?"

Uther stiskl rty, aby zabránil hněvivé odpovědi, a pak se Brigantovi podíval do klidných, chápacích očí.

"Já ji miluji a ona je teď má."

"Ale?"

"Jak víš, že je tu nějaké ale?"

Prsamaccos pokrčil rameny. "Takže není?"

"Kde ses naučil tolik o životě?"

"Na jedné stráni mezi valy. Co je špatně?"

"Miluje Culaina, a to ji pořád svazuje. Nemohl jsem se s ním rovnat v životě - a zdá se, že ani po smrti."

Prsamaccos chvíli seděl mlčky a rovnal si myšlenky. "Musí to pro ni být obzvlášť těžké. Celý život žila s hrdinou, uctívala ho jako otce, milovala ho jako bratra a potřebovala ho jako přítele. Pak je snadné pochopit, proč si začala myslet, že ho chce i jako milence. Máš pravdu, principi Uthere, nemůžeš se s ním rovnat. Časem se ale Culain ztratí."

"Vím, že je to nadutost," poznamenal Uther, "ale nechci ženu, která ve mně vidí stín někoho jiného. Miloval jsem se s ní a byla to nádhera... a pak zašeptala Culainovo jméno. Ležela pode mnou a v duchu tam vůbec nebyla."

Na to Brigant neměl, co by řekl, a byl dost moudrý, aby to věděl. Laitha byla hloupě, nevychované děcko. Nevadilo by, kdyby si to jméno pro sebe třeba křičela, ale vyslovit ho v takové chvíli ukazovalo na neuvěřitelnou pitomost.

Prsamaccos si s překvapením uvědomil, že se na ni zlobí. Pro něj to byla dosti neobvyklá emoce. Chvíli mlčky poseděl

s princem, pak, když byl Uther ztracen v myšlenkách, Brigant vstal a odkulhal k místu, kde se skupinkou cizinců čekal Korrin.

"Toto jsou vůdci lidí z Callie," vysvětloval zálesák. "Je... bůh připraven je přijmout?"

"Ne, mluví s duchy," odpověděl Prasamaccos. Někteří z mužů ucouvli. Brigant si jich nevšiml a odešel dál po stráni.

Muž Uther hleděl někam za lesy a hlavou se mu zatím honil chlapec Thuro. Teprve před několika krátkými měsíci byl hochem, který plakal ve svém pokoji, protože se bál tmy a zvuků noci. Teď se choval jako muž, ale muka dospívání ho zatím zcela neopustila. Když v Eboraku začínalo léto, chlapec Thuro se zatoulal do lesa a hrál si na to, že je hrdinou, který pobíjí démony a draky. Teď, když tu opět bylo léto, seděl na osamělém kopci a všichni démoni byli skuteční. Jenomže tady neměl žádného Maedhlyna. Žádného Aurelia se svými neporazitelnými legiemi. Žádného Culaina lach Feragh. Jenom někoho, kdo předstíral, že je muž. Uthera. "Jsem král podle práva i předurčení." Ó, jak ho ta slova nyní v jeho zoufalství pronásledovala.

Vyděšené dítě sedící samo mezi kameny na jiném světě, hrající hru na smrt. Uther se stále více propadal do trdnomyslné nálady a uvědomil si, že by dal levou ruku za to, kdyby se tu objevil Maedhlyn nebo Culain. Ba víc, nabídl by i deset let života. Ale na kopci se zvedl vítr a on byl sám. Obrátil se a zadíval se na skupinku, čekající mlčky o třicet kroků dál. Mladí muži, starci, všichni tu trpělivě postávali a čekali, až je "bůh" přijme, a s tím i jejich slib věrnosti. Uther se od nich odvrátil, vzpomněl si na Culaina a usmál se. Culain byl skutečně bohem. Býval Areem, bohem války Řeků, jenž se stal Martem pro Římany. Nesmrtelný Culain!

No, pomyslel si Uther, když byl můj děd bohem, tak proč ne já? Pokud osud rozhodl, že mám v této smrtelně nebezpečné hře zemřít, tak ji budu hrát celou.

Bez ohlížení zvedl ruku a kývl na čekající, aby přistoupili. Bylo jich dvanáct a váhavě se k němu šourali. Uther rozpráhl ruce ukazuje na zem a oni se poslušně posadili.

"Mluv!" vyzval Korrina, a ten každého z mužů představil, i když se Uther jejich jména zapamatovat nesnažil. Nakonec se předklonil a upřeně se každému muži zadíval do očí. Všichni uhnuli pohledem ve chvíli, kdy s ním zkřížili zrak. "Ty!" řekl Uther a upřeně se zadíval na nejstaršího muže, šedovlasého a hubeného jako lovící vlk. "Kdo jsem?"

"Říká se, že jsi bůh Berec."

"A co říkáš ty?"

Muž zrudl. "Pane, co jsem říkal včera v noci, to jsem říkal z čiré nevědomosti." Ztěžka polkl. "Jenom jsem vyslovil nahlas pochyby, které jsme měli všichni."

Uther se usmál. "To bylo správné," řekl. "Nepřišel jsem sem, abych vám zaručil vítězství, jenom jsem vás přišel naučit, jak bojovat. Bohové dávají, bohové berou. Všechno, co za něco stojí, je to, co si člověk vydobude v potu tváře, svou odvahou, a zač je ochoten zaplatit svým životem. Vězte tohle: možná nevyhrajete. Já nevystoupím na nebesa, abych čarodějkou zničil ohnivým kopím. Jsem tu, protože mě Korrin povolal. Odejdu, až se mi zlíbí. Máte kuráž bojovat sami?" Vousatý muž zvedl hlavu a v očích měl hrdý pohled. "Já mám. Trvalo mi to dlouho, než jsem si to uvědomil, ale teď to vím."

"Tak ses naučil něco, co je víc než boží dar. Nechte mě - ale Korrin ať tu zůstane."

Muži chvátili pryč, někteří couvali, jiní se hluboce klaněli. Uther si jich nevšiml, a když byli z doslechu, přistoupil k němu Korrin.

"Jak jsi věděl, co ten člověk říkal?" zeptal se.

"Co si o nich myslíš?"

Zálesák pokrčil rameny. "Vybral sis správného muže. To byl Maggrig, zbrojír. Kdysi býval nejobávanějším šermířem na celém Pinrae. Dokud zůstane on, zůstanou všichni. Chceš, abych ti pověděl o Berekovi?"

"Ne."

"Jsi určitě v pořádku, Uthere? Máš takový vzdálený pohled."

"Jsem v pořádku, Korrine," řekl princ s nuceným úsměvem, "ale potřebuji přemýšlet." Zelenooký lovec chápavě kývl.

"Nechám ti donést něco k jídlu."

Když odešel, Uther si v duchu znovu přehrál celé setkání. To, že se soustředil na Maggriga, nebyla žádná záhada. Jeho postoj prozrazoval válečníka a byl prvním, kdo se vydal k němu. Ostatní se jenom krčili za ním. Když si Maggrig špatně vyložil Utherovu otázku, bylo to pro prince příjemné překvapení. Ono to však, jak vždycky říkával Maedhlyn, princ opravdu rychle myslelo.

Po tom setkání byl Uther nějak méně zachmuřený. Skutečně bylo tak snadné stát se bohem?

Odpověď dostane ve čtyřech dnech.

A bude napsána krví.

14.Kapitola

CULAIN LACH FERAGH SEDĚL PŘED sypanou kamennou mohylou a díval se, jak vítr vhání kouř z malého ohýnku do rozbitých oken polozbořené chatrče. Mlžný válečník si vedle sebe položil stříbrnou lanceu a navlékl si kožené rukavice pobité stříbrem. Dlouhé vlasy měl na šíji svázané a na ramenou měl chrániče ze stříbrných kroužků, který byl zkušeně přišitý na krátký pláštěk z měkké kůže. Kolem boků měl Culain obtočený opasek hustě vyložený stříbrem a nohy mu chránily boty sahající mu do půli stehů, zesílené vpředu a po stranách stříbrnými pásky. V domku zazářilo mihotavé namodralé světlo a Culain se plynule zvedl, na hlavu si vložil přílbu se stříbrnými křídly na klenotu a lícni chrániče si pevně přivázal pod bradou.

Z kouře, který se zavlnil a zmizel, jak byl oheň ve chvílce uhašen, se vynořila štíhlá postava. Když ji Culain zahlédl, vyschlo mu v ústech a on zatoužil přistoupit k ní a vzít ji do náručí. Ona se zase, když ho poznala, na místě zastavila a ruka jí vylétla k ústům.

"Ty žiješ!" špitla.

"Zatím, paní." Měla na sobě prosté roucho ze stříbrných vláken a zlatavé vlasy jí přidržovala černá stužka.

"Řekni mi, že ses vrátil, abys byl se mnou."

"To nemohu."

"Tak proč jsi mne zavola?" vyštěkla Goroien a modré oči jí hněvivě zaplály.

"Pendarric říká, že v tobě už nezůstalo ani zrníčko dobra, a požádal mě, abych tě zničil. Já to ale nemohu udělat, dokud se nepřesvědčím, že má pravdu."

"On byl vždycky baba. Měl celý svět a ztratil ho. Teď je řada na ostatních. S ním je konec, Culaine. Pojď se mnou. Mám svět jen pro sebe. Brzy to budou čtyři světy. Mám moc, o jaké se nikomu od pádu Atlantidy ani nesnilo."

"A přesto umíráš," řekl Culain a ta slova ho bodala jako nože.

"A kdo to říká?" zasyčela Goroien. "Podívej se na mě! Cožpak jsem jiná než obvykle? Je na mě vidět jediná stopa stárnutí, nebo zkázy?"

"Na povrchu ne, Goroien. Ale kolik lidí zemřelo... kolik jich ještě zemře, abys taková zůstala?"

Goroien vykročila k němu a Culainovi zazněla v uších hudba. Vzduch byl nehybný, celý svět ztichl. Goroien ho objala kolem krku a on ucítil vůni její pleti, cítil její hřejivý dotek. Zvedl ruce a odstrčil ji od sebe.

"Co tím dokážeš?" zeptal se. "Že tě pořád ještě miluji? Miluji tě. Že po tobě toužím? To také. Ale nikdy si tě znovu nevezmu. Zabila jsi Šaleat, zabila jsi Alaidu - a teď zničíš celý svět."

"Co pro tebe znamenají ti divoši s jejich desetivteřinovými životy? Vždycky jich bude dost, aby nahradili ty, kteří zemřou. Nejsou důležití, Culaine. Nikdy nebyli, to jenom ty jsi byl příliš posedlý, abys to viděl. Co záleží na tom, že padla Trója, nebo že Achilles zabil svého přítele Hektora? Co záleží na tom, že Británii dobyli Římané? Život jde dál. Ti lidé jsou pro tebe a pro mne pouhé stíny. Žijí proto, aby sloužili lepším, než jsou sami."

"Já jsem teď jedním z nich, Goroien," podotkl Culain. "A můj desetivteřinový život je samá radost. Předtím jsem nikdy nechápal zimu, ani jsem skutečně necítil radost z příchodu jara. Pojď se mnou. Dožij svůj život až do smrti a pak společně popatříme na to, co přijde potom."

"Nikdy!" zavřískla Goroien. "Já nikdy nezemřu. Mluvíš o potěšení. Vidím tvoji poničenou tvář a chce se mi z toho zvracet. Máš vrásky kolem očí a já nepochybují o tom, že pod tou přilbou se ti šíří šediny jako rakovina. Kolik je ti podle lidských měřítek? Třicet? Čtyřicet? Brzy začneš scházet. Vypadají ti zuby. Mladí muži tě budou odstrkovat a posmívat se ti. A pak zemřeš a oči ti sežerou červi. Jak jsi to mohl udělat?"

"Všechno jednou zemře, má milovaná. Dokonce i světy."

"Nemluv se mnou o lásce, ty jsi mě nikdy nemiloval. Jenom jeden jediný muž mě miloval, a já jsem ho přivedla zpátky z hrobu. To znamená moc, Culaine. Gilgameš je zase se mnou."

Culain couvl před vítězoslavnou září v jejích očích. "To není možné!"

"Celá staletí jsem udržovala jeho tělo v září pěti Kamenů. Pracovala jsem a studovala. A jednoho dne jsem uspěla. Běž pryč a někde si chci pít, Culaine. Já pak najdu tvoje tělo a přinesu ho zpátky. Pak budeš můj."

"Jdu na Skitis, Goroien," řekl Culain tiše. "A zničím tvou moc."

Tehdy se Goroien zasmála zvůčným, zlomyslným smíchem, který mu vešnal krev do tváří. "Ty jdeš? Kdysi by tě to vylekalo, ale teď již ne. Muž středního věku, změkčilý a stárnoucí, přichází vyzvat Gilgameše? Nemáš ani tušení, jak o tobě často mluví. Sní o tom, že tě zabije. A ty si myslíš, že se mu můžeš postavit? Ukážu ti, jak tě tvoje nadutost zradila. Ty jsi měl vždycky rád stínové hry - tak si zahraj také tuhle." Mávla pravou rukou a vzduch se zavlnil. Před Culainem stál vysoký válečník se zlatými vlasy a jasnými modrozelenými očima. - Nesl zakřivený meč a dýku. "Tohle je Gilgameš, jaký býval." Válečník se vrhl dopředu a Culain zvedl lanceu, otočil ratištěm a vytáhl skrytý meč. Právě včas, aby odrazil zuřivý výpad. Pak další... a ještě jeden. Culain bojoval se vši obratností nasbíranou v průběhu staletí, ale Goroien měla pravdu. Jeho stárnoucí tělo již nebylo vybaveno ke rvačce s takovou smrtí, jakou byl Gilgameš, pán bitev. Culain se v zoufalství odvážil nebezpečného výpadu a otočil se na patě pohybem, který naučil Thura. Jeho protivník odskočil doleva, vyhnul se Culainovu zdviženému lokti a jeho chladný meč zajel Mlžnému válečníkovi mezi žebra.

Culain se zhroutil a tvrdě dopadl na zem na obličej, čímž se mu svezla stříbrná přilba. Zoufale se snažil zůstat při vědomí, ale i přes svou snahu odplul do temnoty. Když se probudil, Goroien tam pořád ještě byla, seděla u kamenné mohyly.

"Jdi pryč, Culaine," řekla. "To, s čím jsi bojoval, byl Gilgameš, jaký býval. Teď je silnější a rychlejší, zabil by tě v několika vteřinách. Buď to, nebo použij tohle." Na zem před Culaina hodila žlutavý kamínek. Byl to čistý Sipstrassi, který na sobě neměl ani tu nejtenčí černou žilku. "Staň se znovu nesmrtelným. Staň se tím, čím jsi býval... čím bys měl být. Pak budeš mít naději."

Culain se zvedl. "Není zrovna obvyklé dávat nepříteli životní šanci, paní."

"Jak bys mohl být mým nepřítelem? Milovala jsem tě ještě dávno před Pádem. A budu tě milovat ještě v den, kdy vesmír skončí v ohni."

"My už nikdy nebudeme milenci, paní," pravil Culain. "Uvidíme se na ostrově Skitis."

Goroien vstala. "Ty hlupáku! Mne už neuvidíš. Uvidíš, jak k tobě s každým krokem, který Gilgameš udělá, přichází smrt."

Bez ohlednutí odešla do pobořeného domku a Culain se se slzami v očích sesul na zem. Když jí řekl, že jejich láska skončila, vyžadovalo to všechnu jeho sílu. Zadíval se na kámen Sipstrassi a zvedl ho. Měla pravdu. Nebyl ve stavu,

kdy by se mohl Gilgamešovi postavit. Znovu zaslechl její hlas, jako z velké dálky.

"Tvůj vnuk je moc hezký hoch. Myslím, že si ho vezmu. Vzpomínáš si na dobu, kdy jsem byla Kirké?" Její smích se odrazil od ticha.

Culain seděl se sklopenou hlavou. Po skončení trójské války Goroien dala volný průchod své pomstě na Řecích. Způsobila krvavou smrt vrchního velitele achájských vojsk Agamemnona i spartského krále Meneláa. Ale nejhrozněji se pomstila, když nechala ztroskotat Odyssea. Pak Goroien jako Kirké proměnila některé z těch, kteří ztroskotání přežili, v prasata a lstí donutila ostatní, aby je upekli a snědli.

Culain zvedl meč a oťel z čepele hlinu.

Došel ke svému koni, dotkl se kamenem Sipstrassi jeho spánku a ustoupil. Zvíře se zhroutilo, pak se nafouklo a protáhlo a na jeho hladkých bocích se objevily rezavě rudé šupiny lemované stříbrem. Hlava zvířete se zachvěla. Zorničky se mu zúžily a získaly tvar, jako by patřily velké kočce, čenich se mu protáhl a z ohromné tlamy mu vyrazily tesáky. Od žeber se zvířeti rozvinula velká křídla a kopyta se mu proměnila v pracky zakončené dlouhými drápy. Zvíře zaklonilo hlavu na dlouhém krku a vzduch naplnil strašlivý řev. Culain se podíval na černý kámen ve své dlani a zahodil ho. Vrátil meč do ratiště lancey a vylezl do sedla na dračím hřbetě. Zašeptal příkaz. Zvíře se zvedlo na mohutné nohy a doširoka rozepjalo křídla. Pak vzlétlo k noční obloze a zamířilo k severozápadu ke Skitis.

Třetí noci se nad Erinskou plošinou rozpoutala strašlivá bouře a oblohu protínaly blesky. Uther zůstal, kde již byl tři dny, sedět na okraji kruhu. Prsamaccos a Korrin principi donesli jídlo a pokrývky a hned odešli z prudkého deště. V té chvíli oblohu roztřásl blesk a oba muži spatřili, jak Uther vstává a zvedá ruce nad hlavu. Plavé vlasy mu vlály v ječícím větru. Pak zmizel. Korrin se rozběhl ke kamenům a Prsamaccos kulhal za ním, ale po principi nebylo ani stopy.

Bouře pominula a déšť přešel do jemného mrholení. Korrin se svezl na jeden z kamenů.

"Je po všem," řekl a poprvé od chvíle, kdy se vorsové vrhli na vojáky, se mu v hlase ozvala hořkost. Korrin začal klít a nadávat a Brigant od něj pomalu poodešel. Také se cítil demoralizovaný a poražený, a tak se posadil na svalený kámen, z něhož bylo vidět na les.

"Co jim řekneme?" ozval se Korrin. Brigant si pevně přitáhl plášť k útlym ramenům. Noha ho bolela jako vždy, když bylo vlhko, a srdce mu říkalo, že Helgu už nikdy neuvidí. Nemohl Korrinovi poskytnout žádnou radu. V té chvíli se za protřhanými mračny objevily dva měsíce a připojil se k nim třetí muž.

"Kde je Berec?" zeptal se Maggrig, ale ani jeden muž mu neodpověděl. "Takže jsme tu sami, jak říkal, že by k tomu mohlo dojít." Poškrábal se v prošedivělých vousích a sedl si vedle Korrina. "Zřídili jsme pár nástrah a vykopali nějaké jámy, které by je měly trochu zpomalit. A je tu asi pět dobrých míst, kam bychom se mohli schovat do zálohy."

Korrin vzhlédl a zatvářil se překvapeně. Zpráva o Berekově odchodu zřejmě neměla na Maggriga nejmenší vliv. "Měli bychom na ně udeřit nejdříve v Jilmové kotliny. Jezdci nebudou moct zaútočit do kopce a my budeme mít několik set stop široké palebné pole. Dokonce i naši lučištníci by se měli na takovou vzdálenost trefit. Mohli bychom tam dostat tak sto mužů."

"Tady mluvíme o osmdesáti mužích proti celému vojsku," podotkl Korrin. "Copak jsi zešilel?"

"Osmdesát mužů jsme měli včera. Bohové, člověče, nikdo nežije věčně."

"Kromě černokněžny," zavrčel Korrin a připojil zuřivou kletbu.

"Přijmi radu od staršího válečníka. Neříkej nikomu, že Berec odešel nadobro. Prostě jim řekni, že... kdo ví? odešel zpátky do svého zámku v oblacích. Zatím na ně tvrdě udeříme."

"Dobrá rada," řekl Prsamaccos. "Nevíme, kolik vojáků přichází, a les je rozlehlý. Měli bychom jim dát aspoň trochu zabrat."

Pod nimi, v malé stanové vesničce, která vyrostla u potoka, se jedna mladá žena vydala do lesa, aby byla chvíli sama. Když vstoupila do tmy mezi stromy, zahlédla, jak se v dálce odrazilo měsíční světlo od kovu. Vylezla na košatý dub a zadívala se k západu.

Mezi stromy se tiše blížilo vojsko Goroien.

Uther byl vzhůru víc než třicet hodin a dělal si starosti s problémy Prázdnoty, probíral to ze všech možných úhlů a zkoumal všechna dostupná fakta. Jeho rozum i jeho výcvik mu říkaly, že přehlédl nějaký významný bod, ale ať se snažil, jak chtěl, nikde neviděl cestu ven.

A pak, právě když se rozzuřila bouře, mu odpověď bez námahy vklouzla do hlavy. To, že vojsko duchů není vidět, ještě nemusí znamenat, že tady není.

Bylo to tak prosté. Úplně zapomněl na mrznoucí déšť. Prsamaccos mu vykládal, že se mu první noc na Erinské plošině zdálo o bubnech a dupotu pochoduujících nohou, a Uther se na to měl vrhnout jako útočící sokol.

Teď mu zbývalo jediné, vstoupit do Prázdnoty - domoviny atrolů a zlodějů duší. Ano, pomyslel si, to je vše.

Nepřemýšlej o tom Uthere, říkal si. Prostě to udělej! Vstal, zvedl ruce nad hlavu, pevně stiskl kámen a přál si, aby se ocítl v Prázdnotě.

Zatočila se mu hlava a on upadl. Kolem něj vířily Mlhy. Zvedl se na kolena a vytáhl gladius. Kámen Sipstrassi byl skoro černý. Rozhodl se jím dotknout čepele svého meče. Čepel zazářila bílým světlem a Uther v Mlze spatřil temné stíny a studené šedé obličej. Kdysi dávno se sem Thuro zatoulal ještě jako dítě v horečnatém snu a Aurelius ho přivedl zpátky. Znovu pocítil strach, který tenkrát měl, a jak jeho strach rostl, stínové postavy se stahovaly blíž a blíž. Muž Uther se zastavil, rozkročil se a vysoko nad hlavu zvedl meč. Čepel zazářila a světlo zatlačilo Mlhu i stíny v ní zpátky.

Když se Mlha odvalila pryč, Uther spatřil pustou krajinu Prázdnoty, místo popelavě šedých pahorků a dávno mrtvých stromů pod břidlicově šedou oblohou. Uther se oťrásl. Tohle nebylo místo, kde by měl člověk umřít. Z dálky po své

pravici zachytil slabé dunění bubnů. Zvedl meč do výšky jako lucernu a vydal se ke zdroji zvuku. Stíny ho následovaly a princ slyšel šeptavé hlasy volající jeho jméno. Nevšímal si jich. Vylezl na nízký kopec a ohromeně se zastavil. Tam, v prašném údolí, byl zbudován obranný val z šedé hlíny, která byla vyhážena z obrovské čtvercové jámy. Do valu byly zabodány naostřené kůly. Za valem stály desítky stanů a uprostřed čtverce byla zaražena tyč se zlatým orlem s rozepjatými křídly. Uther tam dlouho stál a zíral na tábor neschopen uvěřit vlastním očím. A přesto měl všechna vodítka přímo před sebou. Korrin mluvil o orlí sektě, která se snažila mluvit s duchy. Vojáci v dokonalém pořádku pochodovali za zvuku bubnů.

A Culain mluvil o tom, čeho nejvíc litoval. O tom, jak poslal vojsko do Mlh.

Uther stál na pustém vrcholku a v úžasu se díval na orla deváté legie.

Pomalů se vydal dolů z kopce a zastavil se před širokým průchodem ve valu. Do cesty se mu postavili dva legionáři - oči měli unavené, oštěpy ostré. Nařídili mu, aby zastavil. Princ jejich jazyku rozuměl, chyběly v něm však pozdější britské doplňky. Uther si však vzpomněl na výcvik, jehož se mu dostalo od Maedhlyna a Deciana, a odpověděl jim jejich vlastních zastaralým jazykem.

"Kdo je vaším legátem?"

Legionáři se na sebe podívali a ten vyšší postoupil dopředu.

"Ty jsi Říman?"

"Jsem."

"A jsme blízko domova?" Hlas se mu chvěl.

"Jsem tu, abych vás přivedl domů. Kdo je vaším legátem?"

"Severinus Albinus. Počkej tady." Voják odběhl a Uther stál na místě a pořád držel zářící meč. Po chvíli se s vojákem vrátilo deset mužů a prince uvedli do tábora. Po obou stranách ho doprovázela čestná stráž po pěti mužích. Vojáci vyběhali ze stanů, aby se podívali na cizince. Tváře měli popelavé a oči matné. Stráž zastavila před větším stanem. Uther u vchodu do stanu odevzdal zbraně centurionovi a vstoupil. Na nízké stoličce seděl dost mladý muž, asi tak pětadvacetiletý, ve vyleštěném bronzovém hrudním plátu.

"Tvoje jméno?" zeptal se.

"Ty jsi Severinus Albinus?" opáčil Uther u vědomí, že úspěch jeho výpravy závisí na tom, zda přejme iniciativu.

"To jsem."

"Legát deváté legie?"

"Ne. Naším legátem je Petillius Cerialis. Ale nešel s námi. Kdo jsi?" Uther vycítil, že mladý muž, jako všichni ostatní muži, které tu viděl, je zoufalý.

"Já jsem Uther."

"Kde je tohle místo?" zeptal se Severinus vstávaje. "Pochodujeme tu už celé měsíce. Není tu jídlo. Není tu voda. A přesto nemáme hlad ani žízeň. V té prokleté mlze jsou tvorové, kteří se živí lidskou krví. Jsou tu bestie, o jakých se mi nikdy ani nesnilo. Jsme snad všichni mrtví?"

"Mohu vás vrátit do Eboraka," řekl Uther, "ale je toho hodně, co se ještě musíte dozvědět." Prošel kolem mladého vojáka a sedl si na lehátko v zadní části stanu. Severinus Albinus se k němu připojil. "Tak za prvé. Vypochodovali jste z Eboraka, abyste pomohli Paullinovi proti Icenům, kteří povstali. Vstoupili jste do Mlh - světa mrtvých."

"Víš všechno," řekl Severinus. "Jak se dostaneme domů?"

Uther zvedl ruku. "Pomalů. Pozorně poslouvej každé mé slovo. Paullinus porazil Boudiccu před více než čtyřmi sty lety."

"Takže jsme všichni mrtví. Dobrý Jupiter, už neujdu ani krok!"

"Nejste mrtví, věř mi. Co se ti snažím vysvětlit, je, že svět, který jste znali, je mrtvý. Římská říše upadá. Británii už nevládne jediná římská legie."

"Měl jsem ženu... a dcerku."

"Ne," řekl Uther smutně. "Ty jsou už čtyři sta let mrtvé. Mohu vás odvést do Eboraka. Svět se hodně změnil, ale pořád svítí slunce a z hroznů se vyrábí víno, v řekách teče voda, a ta se pořád dá pít."

"Kdo vládne Británii teď?" zeptal se Severinus.

"Země je ve válce. Povstali Briganti a vpadli tam Sasové a Jutové. Římsko-britské vojáky vede Aquila, čistokrevný Říman ze vznešeného rodu, a bojují o své životy. Vládl nám král, jmenoval se Aurelius, ale byl zavražděn. Já jsem jeho syn. A vydal jsem se za hranice smrti, abych vás přivedl domů."

"Abychom za tebe bojovali?"

"Abyste bojovali za mne," prohlásil Uther, "a také za sebe."

"A odvedeš nás do Eboraka?"

"Ne hned," řekl Uther a povyprávěl Římanovi o válce na Pinrae a o vládě černokněžny. Severinus ho mlčky vyslechl.

"Bývaly doby," podotkl, když se Uther odmlčel, "kdy bych se tvému příběhu jenom vysmál. Ale ne tady, v této popelavé pustině. Ty chceš, abychom za tebe bojovali, Uthere? Za jediný slunečný den bych prodal i svou duši. Ne, stačila by jediná hodina na slunci. Prostě nás odsud odveď."

Uther pomalů začínal panikařit. Se čtyřmi tisíci šesti sty muži deváté legie, kteří pochodovali za ním, se vrátil na kopec, na němž se ocitl, když vstoupil do Prázdnoty. Teď, po hodině, pořád nedokázal cestu mezi světy otevřít. Přál si, aby se vrátil zpátky, a kámen zazářil a on na chvíli zahlédl obří kameny Erinu, mlžné stíny chvějící se těsně mimo jeho dosah. Zaslechl za sebou Severina Albína a pokynul mu, aby ustoupil. Snažil se uklidnit. Podíval se na kámen. Zůstala jenom tenoulinká vláček zlatá.

Teď s určitostí věděl, že síla kamene k otevření brány dost velké na to, aby jí prošla celá legie, nestačí. Dokonce si

nebyl jist, zda by se dokázal vrátit sám, a tak se jeho bystrá mysl znovu jala pomalu probírat všechny možnosti. Nakonec se rozhodl k jedinému obrovskému vypětí. Zavřel oči a představil si sám sebe zpátky na Pinrae, ale zároveň si v duchu podržel i obraz deváté legie. Za ním se Severinus díval, jak se Uther odhmotňuje, je téměř průsvitný jako přízrak, jenže pak se princ zase zhmotnil a byl jako dřív. Uther se zadíval na černý kámen ve své dlani a nedokázal najít odvahu podívat se čekajícím vojákům do očí.

Za Prázdnou zatím vojsko Goroien obkroužilo základnu kopce a čekalo na rozkaz k útoku. - Maggrig s Korrinem rozmístili lučištníky kolem kamenů, ale na zahnání ozbrojených vojáků to stejně stačit nebude. Přinejlepším jich pár desítek zraní, a to měl Korrin dojem, že je pod nimi tak dva tisíce mužů.

"Proč neútočí?" zeptal se hubeného, vlku podobného Maggriga.

"Bojí se Berekových kouzel. Ale přijdou brzo." Dvacet kroků po jejích levici, klečíc za padlým kamenem, čekala Laitha se šípem nasazeným na těživě a očima upřenými na vysokého válečníka s purpurovým chocholem na přilbici. Už se rozhodla, že on bude jejím prvním cílem, a to z toho prostého důvodu, že se jí nelíbilo, jak se nadutě prochází mezi muži a vydává rozkazy. Nějak se cítila líp, když věděla, že ten naparující se páv zemře dřív než ona.

Na rameno jí dopadla čísi ruka a ona se obrátila a spatřila vysokého, širokoplecího muže se zlatým vousem.

Nevzpomínala si, že by ho už někdy viděla.

"Pojď se mnou," vyzval ji ten muž a z jeho chování bylo zřejmé, že je zvyklý vydávat rozkazy, které lidé bez odporu poslouchají. Když se za ním Laitha vydala doprostřed plošiny, ani se neohlédla.

"Kdo jsi?" zeptala se.

"Schovej si své otázky a vylez na oltář." Laitha došla k rozbitému prostřednímu kameni a vyšplhala se po zjizvených a dolíčkovaných runách, které do něj byly vytesány.

Vousatý muž promluvil ve chvíli, kdy se dostala na nejvyšší místo a nebezpečně balancovala na vrchním kameni asi šest stop nad zemí.

"Teď zvedni ruku nad hlavu."

"Proč?"

"Máš dojem, že je čas na řeči? Poslechni."

Laitha potlačila hněv a zvedla pravou ruku. "Výš!" přikazoval ten muž. Když to lesní dívka udělala, dotkla se prsty čehosi studeného a přilnavého a pudově ucukla. "Je to jenom voda," uklidňoval ji ten muž. "Natáhni ruku a otevři ji. Popadni, co tam je, a stáhni to dolů."

Náhle se ozval hlasitý řev, bitevní pokřik, při němž tuhla krev v žilách, a vojáci Goroien vyrazili do kopce. Na přivítanou jim vyletěly šípy. Některé se odrazily od hrudních plátů nebo přilbic, jiné se zabodly do masa na holých nohou a pažích.

"Natáhni ruku!" nařizoval vysoký cizinec. "Rychle, jestli si ceníš svého života."

Laitha prostrčila ruku neviditelnou vodní přehradou a otevřela dlaň. Ucítila chladný kov a poddajnou hřejivou kůži. Pevně ten předmět sevřela a stáhla ho dolů. V ruce držela velký meč s jílcem z leštěného zlata a stříbrnou čepelí s vyleptanými runami, které neznala, a dvojitým ostřím.

"Pojď za mnou," vyzval ji ten muž a rozběhl se ke kamenům, kde naposledy viděli Uthera. Tam se zastavil a postrčil Laithu dopředu. "Až domluvíme, rozetni vzduch před sebou." Slova, která následovala, pro Laithu nic neznamena, ale vzduch kolem syčel a praskal, jako by měla přijít bouře. "Teď!" zařval muž. Meč slétl k zemi a zvedl se mocný víchř. K obloze vylétl blesk a od místa, kam Laitha udeřila, zavalila mlha. Laithu to odhodilo dozadu.

Z mlhy vyskočil Uther a rozhlížel se kolem sebe. Na vzdálenějším konci plošiny začali rebelové couvat a princ zahlédl přílby s chocholy Goroieniných vojáků. V té chvíli do slunce vystoupil Severinus Albinus s devátou legií za sebou. Někteří z vojáků padli na kolena, když na ně dopadly sluneční paprsky, jiní se radostí a úlevou rozplakali. Severinus, byť mladý, byl ostřílený válečník, a tak okamžitě pochopil situaci.

"Formace Alba!" křikl, a římská disciplína byla okamžitě znovu nastolena. Legionáři, nesoucí vypouklé hranaté štíty, tasili meče a vytvořili bojovou řadu, postoupili dopředu a trochu se rozestoupili, aby se mezi ně mohli vtlačit oštěpníci. Když k nim doběhli rebelové, řada mužů se rozestoupila a nechala je projít.

Vojáci Goroien tehdy měli příležitost řadu rozehnat, ale neudělali to. Byli to většinou muži z Pinrae a všichni znali pověst o vojsku duchů. Teď tu stáli jako opáření a legionáři se zatím zformovali do čtverce a teď vyrazili kupředu s přiřazenými štíty, mezi nimiž trčely dlouhé oštěpy. Vojáci z Pinrae nebyli zbábělci - postavili by se čelem, a již to také několikrát učinili, i značné přesile - ale už viděli příchod boha Bereka. Teď se z mlhy vynořovali další a další duchové mrtvých, a to už unést nedokázali. Pomalu couvali a vraceli se pod kopec. Legie zastavila u kruhu kamenů, vojáci čekali na rozkazy.

V bezpečí čtverce Uther pomohl Laithě na nohy. "Jak jsi to dokázala? Myslel jsem, že je po..." Když zahlédl na zemi u Laithiných nohou ležet velký meč, zarazil se. Klesl na kolena a sevřel jílec. "Meč mého otce!" zašeptal. "Cunobelinův meč." Vstal. "Jak?"

Laitha se otočila hledajíc válečníka se zlatým vousem, ale nikde ho neviděla. Rychle to Utherovi vysvětlila a zatím k nim došel i Severinus Albinus.

"Jaké jsou tvé rozkazy, principi Uthere? Máme zaútočit?"

Uther zavrtěl hlavou a s mečem v ruce došel na okraj čtverce. Legionáři ustoupili a on prošel dolů, kde se zastavil asi třicet kroků od nepřítele. Jeden z lučištníků založil šíp na těživu.

"Natáhni těživu a já proměním tvoje oči v klubko červů," prohodil princ. Muž okamžitě pustil luk i šíp.

Z řady vystoupil malý podsaditý chlapec středního věku v postříbřeném prsním plátu. Cestou si olizoval rty, ale držel se vzpřímeně. Pýcha mu bránila ukázat strach.

"Víš, kdo jsem," řekl Uther, "a vidíš, že duchové se vrátili domů. Odhaduji, že teď jsme v přesile dva na jednoho, a

vidím, že tvoji muži nejsou ve stavu bojovat."

"Nemůžu se vzdát," pravil ten muž.

"To chápu, ale na druhou stranu by si královna určitě nepřála, abys zahodil životy svých mužů jen tak. Odved' své vojsko z Mareen-sa a ohlas se Astarté."

Muž kývl. "Co říkáš, je logické. Směl bych se zeptat, proč nás chceš ušetřit?"

"Nejsem tu, abych se díval, jak se muži z Pinrae navzájem pobíjejí. Jsem tu, abych zničil černokněžnu. Nechápej mé milosrdenství špatně. Pokud se znovu setkáme na bitevním poli, rozdrťím tebe i každého, kdo se mi postaví do cesty."

Muž se škrobeně uklonil. "Jmenuji se Agarin Pinder, a pokud budu nucen se ti postavit do cesty, udělám to."

"Od povinností dbalého člověka bych nic jiného ani nečekal. Teď jdi!"

Uther se otočil na páté a vrátil se na plošinu, kde si k sobě zavolal Severina. Mladý Říman s ním odešel k dlouhému stavení.

"Bohové, ale že mám hlad," řekl Severinus, "a jaký je to nádherný pocit!" Na stole stála láhev vína a Uther nalil dva poháry, načež jeden podal Římanovi.

"Musíme odejít z lesa a dojít do Callie. To je město nedaleko," vykládal Uther. "Tady nemáme dost zásob, abychom nakrmili celou legii."

Severinus kývl. "Rozhodl ses nebojovat. Proč?"

"Římské vojsko kdysi bylo nejlepším, jaké kdy viděl svět. V disciplíně se mu nikdo nemohl rovnat, a to zvrátilo mnohé bitvy. Ale tvoji muži nebyli připraveni, ne po té plíživé hrůze Prázdnoty. Potřebují čas, aby vychutnali slunce ve tvářích. Pak budou skutečně devátou legií."

"Jsi opatrný velitel, principi Uthere. To se mi líbí."

"Když už mluvíme o opatrnosti, chci, abys odvedl své muže z plošiny a vybudoval chráněný tábor dole pod kopcem. Teče tam potok. Nedovol svým mužům, aby se stýkali s lidmi z Pinrae. Několik století jste byli součástí jejich pověstí a za určitých nocí dokonce pozorovali vaše pochody. Je to trik Mlh. Nejdůležitější ale je, že oni věří, že jste z Pinrae a součástí jejich dějin. Jako taková získáme z jejich strany podporu. Ať nikoho ani nenapadne, že jsme z jiného světa."

"Rozumím. Jak to, že tihle lidé mluví latinsky?"

"Nemluví, ale to ti vysvětlím jindy. Pošli za Goroieninými vojáky zvědy, ať zjistí, jestli odešli z lesa. Pokusím se pro tvé muže sehnat něco k jídlu." Severinus vstal a zasalutoval a Uther jeho gesto přijal s úsměvem.

Když Severinus odešel, vstoupili Korrin s Prasamaccem.

Korrin málem běžel a zelené oči mu vzrušeně zářily. "Tys to dokázal!" volal a máchl pěstí do vzduchu.

"Jsem rád, že jsem zpátky," řekl Uther. "Kde je ten muž se zlatým vousem?"

"Nevím, koho máš na mysli," opáčil Korrin. Uther mávl rukou. "Na tom nezáleží. Zítra vpochodujeme do Callie a já chci, aby před námi šli ti nejlepší muži, ti, kterým můžeme důvěřovat. Vojsko duchů z Pinrae se vrací, aby osvobodilo zemi, a ta zpráva se musí rozšířit mezi lidmi. S trochou štěstí nám brány otevrou bez boje."

"Pošli Maggriga s Hogunem. Bohové, člověče, když si pomyslím, že jsem tě skoro zabil."

Uther natáhl ruku a stiskl Korrinovi rameno. "Rád vidím, že se směješ. Teď mě nechej s Prasamaccem." Lovec se zazubil, o krok ustoupil a hluboko se poklonil.

"Pořád ještě hodláš Pinrae opustit?"

"Hodlám - ale až skončíme s Goroien."

"Tak to mi stačí."

Když Korrin odešel, Prasamaccos přijal pohár vína, předklonil se a prohlížel si Utherovu tvář. "Jsi unaven, můj principi. Měl by sis odpočinout."

"Podívej," řekl Uther a zvedl meč. "To je Cunobelinova čepel, meč moci, a já vůbec nevím, jak ho Laitha získala. Ani proč. Byl jsem lapen v Prázdnotě, Prasamaccu, a snažil jsem se najít způsob, jak sdělit skoro pět tisícům mužů, že jsem v nich naději vzbudil marně. A právě v té chvíli jsem uviděl, jak Laitha jako duch zvedá meč a protíná Mlhy, jako by to byla kůže nějaké selmy."

Prasamaccos otevřel ústa, aby položil otázku, ale zarazil se uprostřed pohybu. Uther se obrátil, aby se podíval, kam tak upřeně hledí. U ohně stál zlatovousý muž a natahoval k plamenům opálené ruce.

"Nechej nás," přikázal Uther Brigantovi. Prasamaccos nepotřeboval další výzvu a vykulhal z místnosti. Uther zatím přistoupil k cizinci.

"Dlužím ti svůj život," poznamenal.

"Nic mi nedlužíš," odušil ten muž s úsměvem. "Je to milé setkat se s mladým mužem, který tolik lpí na svých povinnostech. Není to právě obvyklý povahový rys."

"Kdo jsi?"

"Jsem král ztracený v dějinách, princ minulosti. Jmenuji se Pendarric."

Uther si přitáhl židli k ohni a sedl si vedle něho. "Proč jsi tady?"

"Máme společného nepřítele, Uthere. Goroien. Ale to, že jsem ti pomohl, byl pouhý rozmar - aspoň jsem si to myslel."

"Tomu nerozumím."

"Po tolika staletích je zvláště příjemné zjistit, že mne pořád ještě může něco překvapit. Vyprávěla ti Laitha, jak se dostala k tomu meči?"

"Říkala, že ho vytáhla ze vzduchu, a přitom měla mokrou ruku, jako by ji ponořila do řeky."

"Jsi bystrý muž, Uthere. Pověz mi, kde našla ten meč."

"Jak bych mohl? Vim o..." Princ se zarazil a náhle mu vyschlo v ústech. "To byla její ruka v jezeře toho dne, kdy můj otec zahynul. A přesto byla se mnou v horách. Jak je to možné?"

"Dobrá otázka. Sám bych na ni rád znal odpověď. Jednoho dne, pokud budeš ještě naživu, až na to přijdu, tě navštívím."

Jediné, co vím jistě, je, že to bylo správné, že se to tak mělo stát. Co uděláš teď?"

"Pokusím se ji svrhnout."

Pendaric kývl. "Jsi tolik podobný svému dědovi - stejně upřímný, stejně hrdý a se stejným smyslem pro čest. To mne vskutku těší. Přeji ti hodně štěstí, Uther, teď i v budoucnosti."

"Ty jsi z Feraghu?"

"Ano, to jsem."

"Mohl bys mi povědět, co se děje u nás doma?"

"Aquila prohrává válku. Rozdrtil u Virosida jedno brigantské vojsko a Ambrosius zničil Cedrika. Ale ten Sas Hengist postupuje na sever se sedmi tisíci muži a chce se připojit k Eldaredovi v závěrečné bitvě u Eboraka."

"Kdy k tomu dojde?"

"To se dá těžko odhadnout, Uther - stejně jako je těžké předpovědět tvoji budoucnost. Je možné, že porazíš Goroien a nedokážeš se vrátit domů. Je možné, že se vrátíš jenom proto, abys čelil porážce a smrti. Já nevím. Co ale vím, je, že jsi rolynda, a to stojí za víc než královské koruny."

"Rolynda?"

"To je stav bytí, soulad s neznámým vesmírem. Je to velice vzácné - bývá to tak jeden muž z deseti tisíc. Stručně řečeno to znamená, že máš štěstí, ale také to, že si své štěstí zasloužíš. Culain je rolynda. Bude na tebe hrdý."

"Culain je mrtvý. Zabili ho zloději duší."

"Ne, Culain je naživu - ale už ne nadlouho. On se také jede postavit Goroien - a tam se setká s nepřítelem, kterého nemůže porazit. A já už musím jít."

"Nemůžeš zůstat a vést válku proti černokněžně?"

Pendaric se usmál. "To bych mohl, Uther - ale já nejsem rolynda."

Napřáhl dlaň, jako by si chtěl s Utherem potřást rukama, ale místo toho pustil princi do dlaně kámen Sipstrassi.

"Používej ho moudře," pravil a zmizel z dohledu.

15. Kapitola

LAITHA NAŠLA UTHERA SEDĚT O SAMOTĚ, ztraceného v myšlenkách, zahleděného do mihotavých plamenů.

Mlčky k němu přistoupila a přitáhla si židli. "Ty se zlobíš?" zeptala se a hlas měla tichý a dětský. Uther zavrtěl hlavou a rozhodl se, že bude raději lhát, než čelit bolesti. "Celé dny jsi na mne nepromluvil," šeptala Laitha. "Bylo to... bylo to... takové zklamání?" Uther se k ní obrátil a uvědomil si, že ona neví, že zašeptala Culainovo jméno. Zoufale zatoužil ji ranit, vylít si na ní veškerou hořkost, ale ona měla v očích nevinnost, a tak Uther svůj hněv potlačil.

"Ne," řekl, "nezklamala jsi mě. Miluji tě, Laitho. Tak je to prosté."

"A já miluji tebe," řekla mu a slova jí z jazyka klouzala tak hladce, až hrozilo, že Uthera jeho hněv přemůže. Laitha se usmála a naklonila hlavu na stranu čekajíc, že se pro ni natáhne a přivine ji k sobě. Jenže Uther to neudělal. Znovu se obrátil k ohni. Na Laithu padl převeliký smutek a ona vstala v naději, že si jí všimne a požádá ji, aby zůstala. Neudělal to. Laitha zadržela slzy, dokud nebyla venku v měsíčním světle, pak se rozběhla ke kamenům a tam se posadila. V domě zatím Uther tiše klel. Díval se za ní, jak odchází, doufaje, že ji ten malý trest zraní, a zjistil, že zranil i jeho. Chtěl ji obejmout, dotýkat se jí a hladit její hebkou pleť. Potřeboval zabořit hlavu do jejích vlasů, zahalit se do její vůně. A to jí ani neřekl, že je Culain naživu. Byl to také trest - nebo strach, že se od něj odvrátí? Přál si, aby se s ní nikdy nebyl setkal, protože cítil, že ji nikdy nedokáže vyrvat ze svého srdce.

Vstal a zadíval se na své potrhané oblečení. Nepřipomínal boha, spíš pachtýře bez jediného penízku. Z náhlého popudu uchopil kámen a zavřel oči. - Vmžiku byl oděn v nádherné zbroji prvního legáta. Kolem stříbrného náprsníku měl ovinitý rudý plášť, koženou suknicí měl zdobenou stříbrnými pásky a přes jezdecké boty z měkké kůže měl natažené chrániče holení vykládané stříbrnými puklicemi. Na kameni však zatím nebyla jediná černá žilka.

Vyšel do noci a zatoulal se dolů k opevněnému táboru, kde si legionáři vztyčili stany. Když procházel kolem, dva vojáci na stráž mu zasalutovali a Uther zamířil ke stanu Severina Albína. V táboře pod mrtvolami jelenů, losů a ovcí hořely ohně a kolem několika hranic se dokonce i zpívalo. Když Uther vstoupil do stanu, Severinus vstal a zasalutoval mu. Mladý Říman stál trochu nejistě a předek tógy měl potřísněný vínem. Ostýchavě se přitom zazubil.

"Mrzí mne to, princi Uther. Nenacházíš mne právě v nejlepším stavu."

Uther pokrčil rameny. "Muselo to být krásné, zase uvidět slunce."

"Krásné? Ztratil jsem v prázdnotě sedmdesát mužů, a mnozí z nich se vrátili před tábor, odkud volali své druhy.

Jenomže měli šedé tváře a rudé oči - bylo to horší než smrt. Celý život z toho budu mít noční můry. Ale teď jsem opilý a nepřipadá mi to tak strašné."

"Tuhle noc sis svou odvahou zasloužil," řekl Uther, "ale zítra musí zůstat zátka pevně v lahvici. Zítra začíná válka."

"Budeme připraveni."

Uther vyšel ze stanu a vrátil se na Erin, kde zahlédl Laithu sedět o samotě na okraji kamenného kruhu. Došel k ní. Hněv ho již přešel.

"Nesed' tu tak sama," řekl. "Pojď, připoj se ke mně."

"Proč se mnou takhle zacházíš?"

Uther vedle ní poklekl. "Milovala jsi Culaina. Dovol, ať se tě na něco zeptám. Kdyby si tě vzal za ženu, byla bys šťastná?"

"Ano. Je to tak strašné?"

"Ale vůbec ne, paní. A kdyby ti on o vaší první společné noci zašeptal do ucha jméno Goroien, byla bys i potom šťastná?" Laitha se mu podívala do kouřově šedých očí - Culainových očí - a spatřila tam bolest.

"Copak jsem... ti to udělala?"

"Ano."

"To mě mrzí."

"Mne také, Laitho."

"Odpustíš mi?"

"Co ti mám odpouštět? Nelhala jsi mi. Mám ti odpustit, že miluješ někoho jiného? Ty ses nerozhodla, je to prostě tak. Není třeba odpouštět. Dokážu na to zapomenout? O tom pochybuji. Toužím po tobě, i když vím, že budeš myslet na jiného? Ano. A stydím se za to."

"Udělám cokoliv," řekla Laitha, "aby to šlo vzít zpět."

"Staneš se mou ženou?"

"Ano. Ráda."

Uther ji uchopil za ruku. "Ode dneška napořád jsme spojeni a já si nevezmu žádnou jinou ženu."

"Ode dneška napořád jsme jedno," pravila ona.

"Pojď se mnou." Odvedl ji do malé opuštěné chýše za hlavní budovou. Tady zvedl Kámen a objevilo se lůžko.

Ale spalující vášně jejich prvního milování se neopakovala a oba usnuli pipalajíce si své soukromé bolístky.

Drak dvakrát zakroužil nad ostrovem Skitis, než ho Culain nasměroval dolů ke skalnatému převisu na zalesněném kopci, asi dvě míle od černé kamenné pevnosti, kterou zbudovala Goroien. Stavba to byla ohromná, se šedou kamennou bránou mezi dvěma věžemi a ohnivým příkopem - oheň tu však hořel bez kouře. Culain seskočil z draka a zašeptal slova moci. Stvoření se znovu srazilo do bílého valacha, kterým bývalo, a Culain mu sňal sedlo a poplácal ho po zadku. Kůň odklusal z kopce.

mlžný válečník si vzal své věci a vydal se na půl míle dlouhou cestu k opuštěnému srubu, který zahlédl ze vzduchu. Když tam dorazil, zapálil oheň, svlékl se a nahý vystoupil do světla svítání. Zhluboka se nadechl a rozběhl se. Po chvíli začal lapat po dechu a tváře měl celé ruměné. Běžel dál a cítil, jak se mu ve svazech tvoří kyseliny, cítil, jak mu buší srdce. Nakonec se obrátil zpátky a každý krok byl pálicí mukou. Ve srubu si natáhl bolavé nohy a zabořil prsty do lýtek, hledaje uzly a napjaté svaly. Vykoupal se v ledové bystřině a znovu se oblékl. Za srubem ležely kameny. Tady Culain našel dva kameny o velikosti lidské pěsti a postavil se s rukama volně visícíma podél těla. Zhluboka se nadechl, zvedl ruce a dal je dolů, totéž opakoval pořád dokola. Na čele mu vyvstal pot a stékal mu do očí, ale Culain se dřel dál, dokud ruku s kamenným závažím nezvedl aspoň čtyřicetkrát. Když oblohu zabarvil soumrak, vydal se na další běh, tentokrát kratší, aby si uvolnil svaly v nohou. Nakonec usnul na podlaze u ohně.

Za svítání byl vzhůru a zopakoval všechno utrpení předchozího dne, honě se dokonce ještě více a nevšímaje si bolesti a nepohodlí. Držel se jediné vidiny, která bolest dokázala přemoci.

Gilgameš, pán bitev...

Nejnebezpečnější bojovník, jakého kdy Culain viděl.

Jak Uther doufal, město Callie otevřelo brány bez boje a lidé vybíhali ven a pod nohy pochodujících legionářů sypali květiny. Jakási dívka, nemohlo jí být víc než dvanáct jar, se rozběhla k Utherovi a vložila mu na hlavu květinový věnec.

Agarin Pinder a vojáci Goroien zmizeli jako ranní opar. Legionáři se utábořili za městem a hned k nim začaly proudit vozy se zásobami. Uther se setkal s představiteli města, kteří ho ujistili o své podpoře. Případalo mu dost nechutné, že se před ním vrhli na zem na břicho, ale nesnažil se je zastavit. Následujícího dne k němu přišlo na šest set bývalých vojáků černokněžny a přísahalo mu naprostou věrnost. Korrin mu radil, aby je nechal pobít, ale Uther jejich přísahu přijal, a když se legie vydala na desetidenní pochod k Pekelci, železnému hradu, jeli tito muži s ním.

Prasamacca Uther poslal s Korrinem na zvědy. Každého večera se vraceli, ale po nepřátelských silách nebylo ani stopy až do šestého dne.

Prasamaccos, unavený a uprášený, vděčně přijal sklenici ředěného vína, usadil se na lehátko a mnul si bolavou levou nohu. Uther a Severinus seděli mlčky a čekali, až Brigant nabere dech.

"Je tam osm tisíc pěšáků a dva tisíce jezdců. Měli by dorazit zítra před polednem."

"Jakou mají disciplínu?" vyptával se Severinus.

"Pochodují v dobrém útvaru a jsou slušně vyzbrojeni."

Severinus se podíval na Uthera.

"Vyslali zvědy?" chtěl vědět princ.

"Ano. Zhlédl jsem v kopcích na západě tábořit dva muže. Pozorovali náš tábor."

"Naříd' mužům, aby zaujali obranné postavení na nejvyšším kopci," nařídil Uther Severinovi. "A ať nasypou ochranný val a zabodají do něj naostřené kůly."

"Ale principi Uthere..."

"Udělej to hned, Severine. Už je skoro tma. Chci, aby muži začali pracovat na tom valu do hodiny." Římanovi potměla tvář, ale vstal, zasalutoval a vyběhl ze stanu.

"Římané neradi bojují za zdmi," poznamenal Prasamaccos.

"Já taky. Víím, že jsi unavený, příteli, ale najdi ty zvědy a přijď mi říct, až budou pryč. A ať nezjistí, že tam jsi."

Dvě hodiny muži z deváté legie stavěli v trávě kolem vrcholku kopce šest stop vysoký val. Pracovali mlčky pod

dohledem Severina Albína. Hodinu po setmění se do Utherova stanu vrátil Prasmaccos.

"Už odešli," oznámil.

Uther kývl. "Sežeň Severina."

Za rozbřesku byl Agarín Pinder se svými pěšáky dvaadvacet mil od nově zbudované pevnosti. Své jezdce poslal, aby se utkali s obránci a zadrželi je na místě, dokud nedorazí pěchota. Pak nařídil všem mužům rozdělit přiděly - bochníček černého chleba a hroudu sýra. Když se vydali na cestu, vojáci se na dlouhý pochod do bitvy rozdělili do zástupů po třech. Agarín Pinder je příliš nešťval, protože chtěl, aby byli při útoku čerství, ale ani nedovolil, aby zpomalili, protože věděl, že bojovníci nemilují dlouhé čekání. Byl na ně hezký pohled, ale Agarín Pinder byl opatrný člověk a svědomitý voják. Jeho muži byli nejlépe vycvičenými vojáky mezi šesti národy, a také byli nejlépe krmeni a vyzbrojeni. Tyto tři věci, jak Agarín Pinder věděl, spolu byly neoddělitelně spjaty.

Konečně dorazil na dohled opevněného kopce. Jeho jezdci už kopec obstoupili a drželi se přitom těsně z dosahu šípů. Agarín sesedl. Blížilo se poledne, a tak nařídil, aby byly vztyčeny stany a zapáleny ohně na vaření. Nechal rozdělit zástupy a se svým pobočníkem vyjel kupředu, aby zkontroloval nepřátelské opevnění. Když byly stany vybaleny a vojáci se hemžili po nově budovaném táboře, vypochoďovala z lesů po obou stranách devátá legie rozdělená do dvou falang. Obě falangy pochodovaly bez bubnů a zastavily, aby pět set lučištníků mohlo do tábora vyslat smrtící déšť šípů. Když Agarín Pinder zaslechl křik umírajících, obrátil koně a nevěřícně zíral na své skvěle vycvičené vojáky, pobíhající zmateně sem a tam. Legionáři, v těsné formaci, došli do středu tábora a na kopcích po obou stranách nechali dvě řady lučištníků.

Agarín zaklel a pobodl koně do cvalu v naději, že se dostane skrze řady nepřátel v rudých pláštích a seskupí své muže. Jeho kůň se vzepjal a se šípem v krku padl na zem. Generál mu přelétl přes hlavu, rychle se vyškřábal na nohy a tasil meč. Obrátil se ke svému pobočníkovi a rozkázal mu sesednout. Když ten začal slézat, objevily se mu v prsou dva šípy. Když se mu umírající muž zhroutil na krk, hřebec se vzepjal a vyrazil cvałem pryč. Dusot kopyt přiměl Agarína se otočit na patě. Z lesa vyjel Uther a dvacet mužů ve zbroji Pinrae. Princ sesedl a tasil dlouhý meč.

"Říkal jsem ti to už jednou. Teď se musíš učit," pravil Uther. Agarín se k němu rozběhl máchaje mečem, ale Uther výpad odrazil a vzápětí nepříteli prosekl hrdlo. - Agarín Pinder klesl na kolena a prsty se snažil zastavit rudý příval krve.

Nakonec se zhroutil do trávy.

V táboře vládla zmatek a panika. Všude umírali lidé. Nemajíce čas na přípravu, muži z vojska Goroién bojovali buď v malých kroužcích chráněných štíty, které legionáři pomalu a nelitostně rozsekávali na kusy, nebo v zoufalé snaze se seskupit utíkali k východu. Asi dvěma tisícům vojáků se podařilo dostat se pod velením tří vyšších důstojníků z tábora. Proběhli smrtící uličkou střel vysílaných lučištníky na svazích a pokusili se sestavit bojový čtverec, ale pak se z lesa vyřítily čtyři stovky jezdců se sklopenými kopími. Čtverec se rozpadl, protože zavládla panika, a vojáci prchali, byvše pronásledováni a pobíjeni kopíničky.

Od vlastního jezdecktva se jim pomoci nedostalo, protože když jezdci viděli padnout Agarína Pindera, rychle vyrazili k jihu. Do hodiny bylo po boji. Tři tisícovky těch, kteří přežili, odhodily zbraně a prosily o milost.

Všude se vznášel puch smrti, až se z toho lidem zvedal žaludek. Uther se vydal k pevnosti na kopci, kde čekalo dvě stě legionářů. Když vjel dovnitř, jásavě ho přivítali, a Uther se přiměl na ně usmát. Korrin byl úplně nadšený.

"Jaký to den!" říkal, když Uther sklouzl ze sedla.

"Ano. Bylo zabito pět tisíc lidí. Jaký to den!"

"Kdy zabiješ ty ostatní?"

Uther jenom zamrkal. "Jaké ostatní?"

"Ty, kteří se vzdali," pravil Korrin. "Všichni by měli viset jako zrádci."

"Oni nejsou zrádci, Korrine, jsou to vojáci - muži jako ty. Silní muži, odvážní muži. Já se nehodlám zúčastnit žádného vraždění."

"Jsou to nepřátelé! Nemůžeš nechat odejít tři tisíce mužů - válečníků. A nemůžeme je krmít a hlídat."

"Ty jsi ale hlupák!" sykl Uther. "Jestli je zabijeme, už se nám nikdy nikdo nevzdá. Budou bojovat jako krysy v pasti - a to bude stát muže mne. Až se tihle vrátí domů, roznosou zprávu o našem vítězství. Budou říkat - a právem - že jsme skvělí bojovníci. To oslabí odpor těch, kteří se proti nám ještě postaví. Nejsme tu, Korrine, abychom začali krvavou lázeň, ale abychom skončili vládu černokněžny. A sám sebe se zeptej na tohle, můj krvelačný příteli: až se svými legionáři odejdou z této říše, odkud nabereš svoje vojsko? Budeš hledat vojáky právě mezi těmi muži, které chceš, abych zabil. Teď mi jdi z cesty. Válka i řeči o ní mě už unavují."

Kolem půlnoci vstoupil do Utherova stanu Severinus a dva z jeho centurionů. Princ vzhlédl a mnul si oči. Spal s Laithou po boku a poprvé za celé týdny se mu nezdály ošklivé sny.

"Uposlechl jsem tvých rozkazů, principi Uthere," oznámil Severinus s nehybnou tváří a obviňujícím pohledem.

"Jakých rozkazů?"

"Zajatci jsou mrtví. Poslední z nich se pokusili uprchnout a já ztratil deset mužů. Ale je to vykonáno."

"Vykonáno! Tři tisíce mužů!" Uther vstal s blýskajícím se očima a přistoupil k Severinovi. "Tys je zabil?"

"Ten muž, Korrin, za mnou přišel s rozkazy od tebe. Odvedli jsme zajatce po skupinách o stu mužích a zabili je z doslechu ostatních. Ty jsi nevydal takový rozkaz?"

Uther se obrátil k centurionům. "Najděte Korrina a přiveďte ho sem. Hned!"

Oba muži spěšně vycouvali ze stanu. Uther vystrčil Severina do noci a zhluboka dýchal. Měl pocit, že se dusí. Ze stanu vyšla Laitha v prosté bílé haleně a položila mu ruku na rameno. "Korrin hodně trpěl," poznamenala. Uther její ruku setřásl.

O chvíli později se oba centurioni vrátili s Korrinem, kterého za nimi vedli dva legionáři.

Uther se vrátil do stanu a zase vyšel ven s Cunobelinovým mečem v roztřesených rukou.

"Ty prašivěj zmetku!" vyjel na Korrina. "Tys musel dostat svou krev, co?"

"Byl jsi příliš unavený, abys věděl, co děláš," opáčil Korrin. "Nechápal jsi to, jinak bys ten rozkaz vydal sám. Teď mě propusť. Máme před sebou hodně práce - musíme vymyslet další plány."

"Ne, Korrine," řekl Uther smutně. "Ty už žádné plány vymýšlet nebudeš. Už žádné bitvy, už žádné vraždění. Dnešek byl vrcholem tvé smutné kariéry. Dneska to skončilo. Pokud máš nějakého boha, tak se k němu pomodli, protože já tě zabiju."

"Ó, to ne! Ne dokud nesvrhneme černokněžnu. Nezapíjej mě, Uthere. Nech mě se dívat, jak bude Astarté umírat. Je to můj sen!"

"Tvoje sny jsou utopeny v krvi."

"Uthere, to nesmíš!" zvolala Laitha.

Cunobelinův meč vylétl do vzduchu a vnořil se Korrinovi do břicha. Uther mečem trhl, takže špička čepele zajela pod hrudní koš a proťala srdce. Tělo se sesulo legionářům do náručí.

"Odneste tu zdechlinu a nechte ji vránám," sykl Uther.

Zpátky ve stanu Uther zarazil zakrvácený meč do udusané hlíny a nechal ho tam u vchodu. Laitha si sedla na lůžko s koleny zvednutými k bradě.

Za princem vstoupil do stanu Severinus.

"Mrzí mě to," řekl. "O takovém rozkazu jsem se měl ujistit."

Uther zavrtěl hlavou. "Římská disciplína, Severine. Nejdřív poslechni. Bohové, ale že jsem utahaný. Raději bys měl poslat nějaké muže k ostatním velitelům z Pinrae, k Maggrigovi, Hogunovi a Ceorlovi. Pošli je sem."

"Myslíš, že budou potíže?"

"Pokud ano, zabij je všechny při odchodu z mého stanu." Voják zasalutoval a odešel. Uther došel k meči trčícímu u vchodu, z něhož na zem stékala krev. Chtěl ho vytáhnout, ale zarazil se a vrátil se k lehátku vedle postele. Ve chvíli se venku shromáždili vůdci povstalců a Severinus je uvedl do stanu. Maggrig měl pohled chladný a vzdálený, nebylo poznat, co si myslí. Ostatní se, jako obvykle, Utherovu pohledu vyhnuli.

"Korrin Rogeur je mrtvý," oznámil jim Uther. "To je jeho krev."

"Proč?" zeptal se Maggrig.

"Neposlechl mě a zavraždil tři tisíce mužů."

"Našich nepřátel, lorde Bereku."

"Ano, našich nepřátel. Ale o to se nepřu. Měl jsem s nimi jiné plány, a Korrin to věděl. To, co spáchal, je neodpuštělné. Zaplatil za to. Vy máte dvě možnosti. Buď mi budete sloužit, nebo odejdete. Ale jestli mi budete sloužit, budete mě poslouchat."

"Nahradíš černokněžnu?" zeptal se tiše Maggrig.

"Ne. Až bude svržena, odejdu z Pinrae a vrátím se na svůj svět. Vojsko duchů odejde se mnou."

"A my, když se rozhodneme, můžeme odejít."

"Ano," zalhal Uther.

"Smím si promluvit s ostatními?"

Uther kývl a muži vyšli ven. Ve stanu bylo ticho, dokud se nevrátili. Mluvil Maggrig, jako obvykle.

"Zůstaneme, lorde Bereku, ale Korrinovi přátelé si přejí, aby byl pohřben, jak se sluší na válečného náčelníka."

"Ať udělají, co uznají za vhodné," řekl princ. "Za pár dní dorazíme k Pekelci. Seberte mrtvým zbraně a vyzbrojte jimi své muže." Pokynem je propustil a byl si vědom toho, že je jejich nevrlost ještě zcela nepřešla.

"Myslím, že tě přestali milovat," prohodil Severinus.

"Já chci jenom, aby mě poslouchali. Jaké jsme dneska měli ztráty?"

"Dvě stě čtyřicet jeden mrtvých, osmdesát šest vážně zraněných a dalších asi tak sto lehce posekaných. Starají se o ně ranhojiči."

"Tvoji muži si dneska vedli dobře."

Severinus poklonu přijal s úklonou. "Jsou to většinou Sasové a, jak víš, to jsou skvělí bojovníci. Dobře snášejí disciplínu - skoro tak dobře jako rodilí Římané. A pokud mohu vrátit poklonu, tak tvoje taktika byla vskutku příkladná. Osm tisíc mrtvých nepřátel, a my ztratili tak málo vlastních mužů."

"To nebylo nic nového," poznamenal Uther. "Tohle použil již Pompeius a božský Caesar. Antonius provedl stejný manévru u Fillippi. Dáreios Veliký byl vyhlášený tím, že bral své Nesmrtelné na bleskové pochody, a Alexandr dobyl většinu světa stejným způsobem. Princip je zcela prostý: vždycky musíš mít iniciativu, nikdy nesmíš jenom reagovat." Severinus se zazubil. "To vždycky reaguješ takovým způsobem na poklony, principi Uthere?"

"Ano," připustil Uther stydlivě. "Je to obrana proti nadutosti."

Když Severinus odešel, Uther si všiml, že se Laitha pořád ještě nepohnula. Seděla tam, objímala si kolena a hleděla do žhavých uhlíků v ohřívadle. Princ si k ní přisedl, ale ona se od něj odtáhla.

"No tak," zašeptal. "Co se děje?"

Tehdy se k němu prudce otočila a oříškové oči jí ve světle ohně plály. "Já tě neznám," řekla. "Toho muže jsi zabil tak chladnokrevně."

Uther chvíli neřikal nic. "Myslíš, že jsem to udělal rád?"

"Já nevím, Uthere. Udělal?"

Princ si olízl rty a nechal otázku sklouznout do podvědomí.

"No?" zeptala se Laitha. Uther se k ní otočil.

"V té chvíli - ano, udělal jsem to rád. V té ráni byl všechn můj hněv."

"Ó, Uther, co se z tebe jenom stane?"

"Jak ti mám odpovědět?"

"Tuhle válku jsme bojovali kvůli Korrinovi. Pro koho to bude teď?"

"Je to pro mě," připustil. "Chci se vrátit domů. Chci vidět Eboracum a Camulodunum a Dubrovriavae. Nevím, čím se stanu. Maedhlyn říkával, že člověk je součtem všeho, co se mu přihodí. Některé věci ho posílí, jiné oslabí. Korrin byl takový. Smrt jeho ženy ho vyšinula, měl srdce jako žhavé uhlí a toužil jenom po pomstě. Jednou mi řekl, že pokud vyhraje, zapálí pod svými nepřáteli ohně, které nikdy neuhasnou. Co se týče mě, já se snažím, aby se ze mě stal muž - muž jako Aurelius nebo Culain. Nemám se na koho obrátit, Laitho. Nikdo mi neřekne: 'Mýlíš se, Thuro. Zkus to znovu.' To, že jsem zabil Korrina, byla možná chyba, ale kdybych to udělal dřív, tři tisíce mužů by bylo pořád ještě naživu. A teď - pokud zvítězíme - nebudou hořet žádné ohně, které nikdy neuhasnou."

"Když jsme byli v Kaledonech, byl jsi tak něžný," řekla Laitha, "a byl jsi pronásledovaný princ, který ani neuměl pořádně zacházet s mečem. Teď se chováš jako generál a vraždíš."

Uther zavrtěl hlavou. "To je ta smutná stránka. Já se nechovám jako generál. Já jsem generál. Občas si přeji, aby to všechno byl jenom sen, abych se mohl probudit v Camulodunu a můj otec byl pořád ještě králem. Ale on je mrtvý a moji zemi rvou vlci na kusy. Ať je to dobré, či špatné, já jsem člověk, který to dokáže zastavit. Rozumím taktice a znám lidi."

"Culain by Korrina nikdy nezabil."

"A takovým způsobem vznikají pověsti," uchechtl se Uther. "Dokud člověk nezemře, nevstoupí do legend. Culain byl válečník, to znamená zabiják. Co si myslíš, že dělala devátá legie v Prázdnotě? Poslal je tam Culain. Vyprávěl mi o tom tenkrát v Kaledonech. Hrozně toho litoval, ale udělal to, když před čtyřmi sty lety bojoval proti Římanům."

"Nevěřím ti."

"Jsi jen hloupé děcko," odsekl Uther, jehož trpělivost právě došla svých hranic. "On byl dvakrát větší muž než ty!" Uther vstal a zhluboka se nadechl. "A ty jsi jen desetina ženy, kterou bys mohla být. Možná proto tě odmítl." Laitha se na něj vrhla a před obličejem se mu mihly její nehty, ale princ ji odstrčil a hodil břichem na postel. Rychle si jí sedl na záda a přimáčkl ji na lůžko. "Tohle tedy není způsob, jak by se měla manželka chovat." Laitha se mu chvíli vzpírala, pak se uvolnila a on ji pustil. Laitha se překulila na záda a ohnala se po něm pěstí, ale Uther ji popadl za paže a přitiskl ji pod sebe.

"Možná nemám vždycky pravdu," šeptal, "a možná jsem s tebou uzavřel špatnou dohodu. Ale ať se stanu čímkoliv, vždycky tě budu potřebovat. A vždycky tě budu milovat."

Venku Prasamaccos poslouchal, jak hádka utichá.

"Myslím, že by tě teď asi nechtěli vidět," poznamenal šepetem strážný.

"Ne," souhlasil Prasamaccos a odkulhal do tmy.

Dva týdny se Culain bez ustání dřel, aby znovu získal ztracenou sílu a rychlost. Nyní byl lépe připravený a rychlejší než za celá léta... a věděl, že to nestačí. Goroien měla pravdu. Tím, že přijal smrtelnost, Culain ztratil mladistvý elán. Když se posadil na udusanou půdu před srubem a díval se, jak slunce klesá do ohně, honilo se mu hlavou množství pochyb.

Kdysi, jako král Cunobelinos, dovolil svému tělu zestárnout a prošedivět, ale to byla jen hra. Jeho síla pod vráskami zůstala.

Již dva dny vůbec necvičil, nechával své unavené tělo odpočívat a nabírat ztracenou energii. Zítra se vydá do Železného hradu a najde pravdu, kterou již stejně znal.

Teď byl rád, že kámen využil k tomu nádherně výstřednímu letu. Pokušení použít jeho sílu na sebe by dnes neodolal. V duchu se vrátil ke Gilgamešovi, představil si válečníka, jak ho viděl poprvé, silného a hrdého, vedoucího beznadějný boj s neporazitelným vojskem. Goroien se ho zželelo, což se jí vůbec nepodobalo, a pomohla mu tyrana svrhnout.

Tehdy Gilgameš poznal slávu a pochlebování za to, že osvobodil lid. Jenže jemu to nestačilo. V pánu bitev dřímал hlad, který nedokázal nasytit ani bezpočet vítězství. Culain nikdy nepochopil, jaký démon ho to vlastně pohání. Gilgameš Culaina třikrát vyzval a Mlžný válečník třikrát odmítl tasit. Mnozí Feražané se divili Culainovým důvodům. Jen málokdo z nich si uvědomil pravdu. Culain lach Feragh se jednoduše bál té cizí, temné stránky povahy, která Gilgameše činila neporazitelným.

Pak nadešel den, kdy se Culain doslechl o Gilgamešově smrti. Jeho srdce zajásalo, protože v podvědomí pomalu uvěřil, že ho pán bitev jednoho dne zabije. Dobře si na ten den vzpomínal - slunce jasně svítilo na bezmračné obloze, vzdálená obilná pole zlatě zářila a vysoké bílé věže Babylonu se halily do tmavých stínů. Tu zprávu mu přinesla Brigamartis s tvářmi zrudlou vzrušením. Ona Gilgameše nikdy neměla ráda. Před jeho příchodem byla považována za nejlepšího šermíře v celém Feraghu, ale on ji při stínových hrách snadno porazil.

"Něco nebylo v pořádku s jeho krví," vykládala Brigamartis vesele. "Nepřijala sílu Sipstrassi. Krásně zestárl a v posledních dvou letech ho dokonce i Goroien přestala navštěvovat. Začal blábolit nesmysly, víš, a byl skoro slepý."

Culain počkal pět let, než přešel Mlhy. Goroien byla krásná jako vždycky a chovala se, jako by k milostnému vzplanutí ke Gilgamešovi nikdy nedošlo. Dalších tři sta let jí jeho jméno ani nepřešlo přes rty.

Teď se pán bitev vrátil a Culain lach Feragh okusí skutečných hrůz smrtelnosti. Bylo to trpké, žít tak dlouho a pak čelit takové hořkosti. Thuro s Laithou byli lapeni ve světě, kterého nemohl dosáhnout, stali se obětmi bohyně, kterou by nedokázal zabít, a ohrožoval je válečník, kterého nemohl porazit.

Culain zvedl lanceu a vytáhl skrytý meč. Ostří bylo smrtelně ostré a čepel skvěle vyvážená. Culain se zadíval na svůj odraz ve stříbřité oceli a zahleděl se do vlastních očí, jako by čekal, že tam uvidí odpovědi.

Poznal vůbec někdy skutečnou odvahu? Jak to bylo pro nesmrtelného válečníka prosté, bojovat ve světě obyčejných

lidí. Velkou většinu ran bylo možné vyléčit, a navíc měl na své straně znalosti a obratnost několika století. Dokonce i velký Achilleus byl ve srovnání s ním pouhým děckem a o výsledku jejich souboje nemohlo být pochyb. Jen jeho protivníci poznali odvalu. Culain se usmál. Báł se, že ho Gilgameš přinutí utéci jako dítě bojící se tmy - a jako všichni běženci se po hlavě vrhl vstříc větším hrůzám. Kdyby byl býval Gilgameše zabil před všemi těmi staletími, Goroien by se nebyla dostala do těla ta strašlivá choroba, která ji teď zabíjela. Z toho mohl soudit, že by se z ní nikdy nebyla stala černokněžna. A tak hrůzy tohoto věku přicházely a skládaly se Culainovi na ramena.

Culain toto břímě přijal a hledal útočiště v elearimas, oproštění se. Ale myšlenky se mu zatoulaly do minulosti. Znovu spatřil podivně krásný konec světa. Bylo mu patnáct a stál na nádvoří domu svého otce v Balakridě. Díval se, jak slunce pomalu klesá k západnímu obzoru a pak opět vyskakuje na oblohu. Zvedl se silný víchř a Pendarrikův palác se rozzářil. Culain uslyšel kohosi křičet a spatřil jakousi ženu ukazující k obzoru. Obloha potemněla pod obrovskou černou stěnou, která se stále zvětšovala. Culain se na to chvíli díval a považoval to za velkou bouři. Brzy ho ale přepadla hrůza. Bylo to hřmění tisíc stop vysoké vodní stěny zaplavující zemi. Zlatá zář z paláce se rozšířila na celé město a ve chvíli, kdy se přes ně převalilo moře, dosáhla městských hranic. Culain stál jako vrostlý do země a zoufale se snažil urvat ještě několik vteřin života. Když do něj uhořlo moře, zaječel a padl, aby pak, když konečně otevřel oči, spatřil slunce na modré obloze. Vstal a zjistil, že stojí na svahu kopce spolu s tisícovkami svých spoluobčanů. Obzor se změnil. Před ním se do dále táhly modře zabarvené hory a nekonečná údolí.

Byl to první den Feraghu, den, kdy Pendarric zachránil osm tisíc mužů, žen a dětí a proměnil Balakridu v obří průchod do jiného světa. Atlantida byla pryč a její sláva byla brzy zapomenuta.

Tak začal dlouhý nesmrtelný život Culaina lach Feragh, Mlžného válečníka.

Culain, který nedokázal dosáhnout elearimas, otevřel oči a vrátil se do přítomnosti. Cosi ho napadlo. S tou myšlenkou jeho napětí povolilo. Achilleus a všichni smrtelníci, kteří padli pod Culainovou čepelí, se museli cítit jako on právě v této chvíli. Jakou měl naději smrtelník stojící proti bohu? A oni přesto tasili meče a postavili se mu, právě jako se smrtelný Culain postaví nesmrtelnému, nemrtvému Gilgamešovi. Bylo dobré, že vůbec poslední věc, kterou Culain na zemi zažije, bude nový objev. Konečně pozná, jak se cítili oni.

Později, když seděl v tichém rozjímání, se objevil Pendarric a vstoupil do srubu, jako by prostě přišel z jiné místnosti. Culain se usmál a povstal a oba muži si stiskli ruce. Objevil se stůl a dvě lehátka. Na stole stály dvě láhve vína a dvě číše z křišťálového skla.

"Noci tu bývají příjemné," prohodil Pendarric. "Já měl vždycky rád vůni levandule."

Culain si nalil číši vína a natáhl se na lehátko. Král vypadal jako obvykle, zlatou bradku měl čerstvě nakroucenou, svaly na těle mu jen hrály, oči měl bystré a dával si dobrý pozor, aby nikdo nepoznal, nač myslí. "Proč jsi přišel?"

Pendarric pokrčil rameny a nalil si víno do druhé číše. "Přišel jsem si popovídat se starým přítelem noc předtím, než se odebere na dalekou cestu."

Culain kývl. "Jak se daří Thurovi?"

"Teď je z něj Uther Pendragon a stojí v čele vojska. Myslel jsem, že bys rád věděl, jak ho získal."

Culain si sedl. "No a?"

"Vydal se do Prázdnoty a přivedl zpátky devátou legii."

"Ne."

"A má tvůj meč, i když já pořád nevím, jak k němu přišel."

"Pověz mi... o tom všechno."

A Pendarric se dal do vyprávění, až se dostal k tomu, jak zavolał Laithu k ústřednímu oltáři. "Pořád nechápu, proč jsem ji požádal, aby to udělala. Bylo to, jako by se mi v hlavě ozýval nějaký hlas. Byl jsem stejně překvapený jako ona, když vytáhla ten meč - dvojnásobně, když zvážíme důsledky. Ona sáhla do minulosti, do místa a času, v nichž již existovala. A my oba víme, že to je nemožné. Je to skvělá hádanka."

"Měl by sis promluvit s Maedhlynem," poznamenal Culain.

"To bych měl, ale já toho chlapa nemám rád. Je v něm jakási prázdnota. On ani neví, jak milovat. A já si nejsem jistý, jestli chci, aby se ta hádanka vyřešila. Jedna z potíží s nesmrtelností je, že za tolik století najdeš jen pár otázek, na které není odpověď. Nechme to tak."

"Může Thuro... Uther... porazit Goroien?"

Pendarric pokrčil rameny. "To nedokážu odhadnout. Ona je převelice mocná. V této chvíli mi ale víc starostí dělá Culain." Král natáhl ruku nad stůl a otevřel dlaň. Na dřevo se skulil zlatý kámen Sipstrassi.

"Nemůžu si ho vzít," řekl Culain. "Ale věř mi, chtěl bych."

"Dokážeš bez něj vyhrát?"

"Možná. Ještě nejsem úplně odepsaný."

"Já Gilgameše nikdy neměl rád a případně mi, že to, jak nedokázal přijmout sílu Sipstrassi, byl soud někoho vysoko nade mnou. Musím ale říci, že to byl vskutku skvělý válečník... opravdový rolynda."

"Jako jsem já."

"Jako jsi ty," souhlasil Pendarric. "Ale on, myslím, nemá žádnou duši. V Gilgamešovi není ani špetka velikosti - nikdy nebyla. Myslím, že pro něj je svět jenom takové šedivé místo. Když ho Goroien přivedla zpátky, sama se odsoudila k záhubě, protože Krvavý kámen zesílil jeho chorobu a dal jí sílu nakazit i ji."

"Pořád ji miluji," připustil Culain. "Nedokázal bych jí ublížit."

"Já vím." - Král si dolil víno a sklopil před Culainem zrak. "Je tu ještě něco jiného - a já si nejsem jist, dokonce ani teď, jestli ti to pomůže, nebo tě to odsoudí." Pendarrikovi se zachvěl hlas a Culain cítil, jak mu do těla proniká zvláštní napětí. Král si olízl rty a usrkl vína. "Goroien neví, že já znám tohle... tajemství." Odmlčel se a Culain ho nerušil. "Mrzí mě to, příteli," řekl Pendarric. "Tohle je těžší, než dokážu říci."

"Tak mi to nevykládej," prohodil Culain. "Popozítří už na tom stejně nebude záležet."
Pendarric zavrtěl hlavou. "Když jsem ti vyprávěl o Laitze a meči, to vůbec nic nebylo. Něco. . . někdo. . . mě vyzval, abych ti pověděl celou pravdu. Budiž tedy. Vzpomínáš si na ty dny v Asýrii, kdy Goroien dostala horečku, která ji málem dohnala k šílenství?"
"Jistě. Málem umřela."
"Věřila, že tě nenávidí, a opustila tě."
"Ne na dlouho!"
Pendarric se usmál. "Ne, jenom na dvě desetiletí. Když se vrátila, bylo všechno takové, jako být mělo?"
"Po nějaké době. Z té nemoci se vzpamatovávala skoro celé století."
"Opravdu se z ní vzpamatovala? Nebyla pak stále víc a víc nelítostná? Nezmizela její něha navěky?"
"Ano, snad. Co mi tím chceš naznačit?"
Pendarric se zhluboka nadechl. "Když tě opouštěla, byla těhotná..."
"Tohle nechci poslouchat!" zaječel Culain a vyskočil. "Nech mě být!"
"Gilgameš je tvůj syn a její mileneček."
Culaina opustila všechna síla i hněv a on se zapotácel. Pendarric byl vmžiku při něm a pomáhal mu na lehátko.
"Proč? Proč mi to neřekla?"
"Jak ti na to mám odpovédět? Goroien je šílená."
"A Gilgameš?"
"On to ví - a proto tě tak nenávidí, proto si vždycky přál tvou smrt. To šílenství, které postihlo Goroien, přešlo i na něj. Když nedokázal přijmout nesmrtelnost, dával to za vinu tobě."
"Proč jsi mi to vykládal?"
"Kdybys byl přijal kámen Sipstrassi, nebyl bych o tom mluvil."
"Myslíš, že mě to posílí?"
"Ne," přiznal Pendarric, "ale mohlo by to pomoci vysvětlit, proč jsi s ním nechtěl bojovat."
"Protože jsem se ho bál."
"To také. Ale ve svém podvědomí jsi zaslechl volání krve. Viděl jsem vás oba bojovat a vím, že starý Culain by byl dokázal Gilgameše porazit. Ty jsi byl vždycky nejlepší. A on to věděl. To jeho nenávisti jenom dodalo."
"Jak jsi to zjistil?"
"Během posledních let jeho života ho Goroien nechtěla vidět. Zašel jsem za ním dva dny před jeho smrtí. Byl už senilní a volal svou matku. Není to právě příjemná vzpomínka."
"Mohl jsem ho vychovat bez nenávisti."
"Myslím, že ne."
"Nech mě, Pendariku. Mám o čem přemýšlet. Zítřka musím zabít svého syna."

16.Kapitola

DESET KOHORT DEVÁTÉ LEGIE DORAZILO na plán před Pekelcem, Železným hradem, pět dní po bitvě, v níž bylo rozdraceno vojsko Agarina Pindera. Uther nařídil zastavit a mezi spěšně nasypané ochranné valy přitáhli dvacet povozů se zásobami a výzbrojí. Povstalecké vojsko nyní čítalo víc než šest tisíc mužů a do velení mužů z Pinrae byl postaven Maggrig.

S Prasamaccem, Maggrigem a Severinem po boku Uther došel na okraj lesa, odkud bylo vidět na pevnost, a když se podíval na černý hrad zvedající se z oparu na pláni, padla na něj chladná hrůza. Princi se zdálo, že stavba připomíná hlavu obrovského démona a brána jeho velikou tlamu. Nebylo vidět žádné vojáky, kteří by pevnost bránili, a plán byla tichá a vábíci.

"Kdy vyrazíme?" zeptal se Maggrig.

"Proč už se nás nepokusili ani jednou zastavit?" namítl Uther.

"Proč se darovanému koni dívat na zuby?" ozval se Prasamaccos. Maggrig se Severinem souhlasně přikyvovali.

"My tu nejsme, abychom se zabývali nepřátelským vojskem," prohlásil Uther. "My bojujeme proti černokněžně. Nikdo se mě nepokusil zabít, nebylo proti nám vysláno žádné další vojsko. Co vám to říká?"

"Že je poražená," řekl Maggrig.

"Ne," opáčil Uther. "Právě naopak. Použila Agarina, protože vítězství bylo jednodušší řešení. Má ale po ruce další síly." Obrátil se k Severinovi. "Do soumraku máme čtyři hodiny. Nechej v opevnění menší oddíl a doved' legii sem.

"A co moji muži?" chtěl vědět Maggrig.

"Počkej na mé rozkazy."

"Co máš v plánu?" zeptal se Severinus.

Uther se usmál. "Hodlám dobýt hrad."

Na vysoké věži Goroien otevřela oči a také se usmála.

"Pojď ke mně, sladký chlapečku," zašeptala. Vedle ní stál Gilgameš a tmavá zbroj se mu leskla ve slunci.

"Takže?" zeptal se.

"Přicházejí... Culain také."

"Rád bych dostal příležitost zabít toho kluka."

"Spokoj se s mužem."

"Ó, já budu spokojen, matko." Pod přílbou se Gilgameš zazubil, když viděl, jak ztuhla a na porcelánových lících jí naskočily karmínové skvrny. Goroien se k němu otočila s nuceným úsměvem.

"Ráda bych věděla," pravila a z hlasu jí odkapával jed, "jestli tě napadlo, že po dnešku už nebudeš mít pro co žít?"

"Co tím myslíš?"

"Celý život jsi snil o tom, že zabiješ Culaina lach Feragh. Co uděláš zítra, Gilgameši, má lásko? Co uděláš, až už nebudeš mít nepřítele, s nímž bys bojoval?"

"Poznám klid," odpověděl válečník prostě. Ta odpověď Goroien na chvíli otřásla, protože v jeho hlase se ozýval tón, který od pána bitev nikdy neslyšela, znělo to měkce jako ozvěna smutku.

"Ty nikdy nepoznáš klid," plivla po něm. "Ty žiješ pro smrt!"

"Možná proto, že jsem mrtvý," opáčil a do hlasu se mu vrátila drsná břitkost.

"Přichází. Měl by ses připravit."

"Ano. Toužím vidět jeho tvář a číst v jeho očích ve chvíli, kdy mu sdělím, kdo jsem."

"Proč mu to musíš říkat?" zeptala se Goroien, kterou to najednou polekalo.

"Co na tom záleží?" odtušil Gilgameš. "Stejně zemře." S tím se otočil a odešel z hradebního ochozu. Goroien se za ním dívala a znovu pocítila zvláštní vzrušení, které v ní jeho pohyby probouzely. Tak půvabný, tak silný - ocelové svaly pod pleť hebkou jako hedvábí. Znovu se zadívala na okraj lesa v dálce a po chvíli se i ona vrátila do svých komnat. Když vstoupila do vnitřní svatyně, zastavila se před vysokým zrcadlem a zblízka zkoumala svůj odraz. Ve zlatých vlasech se jí objevil nádech šedi a pod očima byly vidět slaboučké vrásky. A zhoršovalo se to. Goroien došla doprostřed místnosti, kde na zlatém kříži spočíval krvavý kámen, spíše balvan. Kolem něj usychaly zbytky těl tří těhotných žen. Goroien se dotkla kamene a cítila, jak se jí tělem šíří jeho teplo. Mrtvoly zmizely a za ní se objevil stín. "Pojď blíž, Secargu!" nařídila Goroien a mohutná postava se přišourala k ní. Secargus měl přes sedm stop na výšku a tyčil se nad královnou - jeho zvířecký obličej byl spíš vlčí než lidský, slintal a měl vyplazený jazyk.

"Sežeň pět dalších."

Secargus k ní natáhl ruku s drápy a očima prosil.

"Dnes v noci," prohlásila královna. "Znovu z tebe udělám muže a pak se mnou můžeš sdílet lože. Líbilo by se ti to?"

Secargus zakýval velkou hlavou a z pokrivených rtů mu uniklo tiché zavrčení. "Teď mi doved' dalších pět." Stvůra se odbelhala k žaláři, kde byly drženy ženy, a Goroien přistoupila ke kameni. V červeném zlatě se táhly silné černé žíly. Nějakou chvíli Goroien zůstala, kde byla, čekajíc na Secarga, až přivede ženy na předčasnou smrt.

Když se vrátila na hradby, Goroien trpělivě čekala. Na pláni vířila mlha, ale jak královna čekala na nevyhnutelné vítězství, byla stále vzrušenější. Do soumraku ještě zbývala hodina, když Goroien spatřila, jak z lesa pochoduje v bojovém pořádku legie. Vojáci, v řadách po pěti, se rozestupovali, aby mohli před oštěpníky vytvořit dlouhý štít. A tak šli dál do mlhy. Pět tisíc mužů, jejich duše nakrmí její krvavý kámen. Když pozorovala jejich postup, jejich bronzové štíty ve skomírajícím slunečním světle jako by hořely, a jí se třásl ruce. Goroien si olízla rty a zvedla ruce. Spojila svou mysl se strašlivým kamenem.

Náhle byla celá pláň v jednom ohni, rozpálená do běla, a spalující žár dosahoval dokonce až k cimbuří. Vojáci v mlze hořeli jako lidské pochodně, hroutili se na zem a na jejich tělech naskakovaly puchýře. Pláli jako živé svíce. Goroien zahalil zrak černý kouř a ona se vrátila do svých komnat.

Brzy dorazí Culain, a tak se převlékla do těsné halenky a nohavic v barvě lesní zeleně, které jí přidržoval opasek utkaný ze zlata. To měl Culain vždycky nejraději.

V lesích se zatím Uther zhroutil na zem. Prasamaccos se Severinem poklekli vedle něj.

"To je vyčerpání," oznámil Severinus. "Sežeňte kapku vína!"

Vedle stál Maggrig a hleděl do mlhy, kde se objevilo zjevení smrti. Válečník byl pobledlý, protože on by byl ochotně vyvedl své muže na plán a teď by byl ležel sežehnutý a mrtvý na zčernalé hlině. Berec - Uther zastavil legii ještě v lese, poklekl a nastínil jim svůj plán.

Před ohromnými zraky povstaleckého vojska Berec zvedl ruku, která zářila, jako by v ní držel ohnivou kouli. Pak se objevilo zjevení, pochodující legie - skutečné vojsko duchů. Když vzplál oheň a přes diváky se převálil žár, Maggrigovi se obrátil žaludek. Iluze byla tak dokonalá, že málem cítil hořící maso.

Uther zaúpěl. Severinus mu pomohl do sedu a přidržel mu u úst číši vína. Princ se zhluboka napil. Pod očima měl tmavé kruhy a tvář měl vyhublou a šedivou.

"Jak jsi to věděl?" zeptal se Říman.

"Nevěděl. Ale ona je příliš mocná, aby neměla další zbraně."

"To ti vypadlo z ruky," řekl Prasamaccos a podal Utherovi černý kamínek se zlatými žilkami. Princ si ho vzal.

"K hradu postoupíme o půlnoci. Vyber pro mě padesát mužů - nejlepších šermířů, jaké máš. Legie přijde za rozbřesku."

"Povedu ten nájezd," nabídl se Severinus.

"Ne, to je moje povinnost," odpověděl Uther.

"Se vši úctou, principi Uthere, to je hloupost."

"Já vím, Severine, ale nemám na vybranou. Jen já mám zdroj kouzel, které je možné proti ní použít. Je dost slabý, ale je to to jediné, co nám zbývá. Nevíme, jaké hrůzy na nás na hradě čekají - válečníci z Prázdnoty, atrolové, dlaci? Já mám Cunobelinův meč a mám taky kámen, který mi dal Pendarric. Musím jít v čele."

"Dovol mi jít s tebou," prosil Říman.

"Tak tohle by byla hloupost, ale jsem ti vděčný, že ses nabídl. Pokud půjde všechno dobře, legie za námi přijde za

úsvitu, a já tě uvítám v průchodu. Pokud ne..." Uther upřel zrak do Severinových očí. "Budeš muset vymyslet svůj vlastní plán - a domov pro sebe na Pinrae."

"Ty muže vyberu osobně. Nenechají tě padnout."

Uther si k sobě zavolal Laithu a spolu odešli od mužů do stinné kotliny pod rozsochatým dubem.

Uther jí rychle pověděl o útoku, který povede - vysvětlil jí, jako předtím Severinovi, důvody, které ho k tomu vedou.

"Půjdu s tebou," pravila Laitha.

"Nechci, aby ses vystavovala nebezpečí."

"Zdá se, že zapomínáš, že mne také cvičil Culain lach Feragh. Umím vládnout mečem stejně dobře, jako muži tady - a nejspíš líp než většina z nich."

"Kdyby tě zabili, zničilo by mě to."

"Vzpomeň si, Uthere, na den, kdy jsme se setkali. Kdo to byl, kdo zabil prvního vraha? Byla jsem to já. Tohle je pro mě těžké, protože uznávám, že jako tvoje manželka tě musím poslechnout. Ale prosím, nech mě žít, jak jsem se to naučila."

Uther jí vzal za ruku a přitáhl ji k sobě. "Jsi volná, Laitho. Já tě nikdy nebudu vlastnit, ani se k tobě chovat jako ke služce nebo otrokyni. A byl bych hrdý, kdybys se mnou prošla průchodem."

Napětí z ní spadlo. "Teď tě opravdu miluji," pravila, "protože teď vím, že jsi muž. Ne Culain, ani jeho stín, ale muž jak má být."

Uther se klukovsky zakřenil. "Dnes ráno, když jsem se umýval v potoce, jsem se podíval dolů a viděl jsem, jak se na mě z hladiny dívá tahle dětská tvář. Ještě se ani nemusím holt. A napadlo mě, jak by tohle Maedhlynovi připadalo veselé - jeho slabý studentík velí celému vojsku. Ale dělám, co můžu."

"To já," přiznávala se Laitha, "jsem dnes odpoledne viděla strom, který jako by rostl až do oblak. Chtěla jsem se vyšplhat nahoru a schovat se v jeho nejvyšších větvích. Hrála jsem si, že mám zámek v mracích, kde mě nikdo nemůže najít. Být mladý není žádná hanba, Thuro."

Thuro se zahihňal. "Myslel jsem, že jsem to jméno už nechal za sebou, ale líbí se mi, jak ho říkáš. Připomíná mi Kaledonské hory, když jsem ani nevěděl, jak zapálit oheň."

Těsně před půlnocí se ke kotlině s rámcem přiblížil Severinus, přičemž šlápl na každou suchou větévku, kterou našel, a hlasitě si odkašlal. Uther se k němu se smíchem připojil s Laithou těsně za patami.

"Tohle je ten římský způsob plížení, o kterém jsem slyšel?" zeptal se princ.

"Je hrozná tma," opáčil Říman a zubil se přitom.

"Jsou muži připraveni?"

Úsměv zmizel. "Jsou. Já přijdu za svítání."

Uther mu podal ruku, kterou Severinus sevřel válečnickým stiskem, zápěstí na zápěstí.

"Jsem do smrti tvým služebníkem," pravil Říman.

"Dávej si pozor, Severine. Mohl bych ti to připomenout."

"Zaříd', abys to mohl udělat."

Culain lach Feragh stál před branami Pekelce a mezi skalisky ostrova Skitis ječel vítr. Culain měl černostříbrnou okřídlenou přilbu a stříbrný chránič ramenou - jinak žádné další brnění. Hrud' měl zahalenou pouze košilí z jemné jelenice a na nohou boty měl z měkké kůže.

Černá brána se otevřela a do slunečního světla vystoupil vysoký válečník s obličejem zakrytým tmavou přilbicí. Za ním šla Goroien a Culaina bodlo u srdce, protože na sobě měla přesně to, v čem ji poprvé spatřil. Goroien vylezla na vysokou skálu a Gilgameš se zatím postavil před Culaina.

"Zdravím tě, otče," pravil Gilgameš. "Doufám, že se ti vede dobře." Hlas měl ztlumený přilbicí, ale Culain slyšel potlačované vzrušení.

"Neříkej mi otče, Gilgameši. To mě uráží."

"Pravda občas bolí." Teď se mu v hlase ozývalo zklamání. "Jak jsi to zjistil?"

"Prozradil jsi to Pendarrikovi, ale nejspíš si na to už nevzpomínáš. V té době jsi byl podle všeho senilní."

"Tobě se naštěstí nic podobného nepříhodu," zasyčel Gilgameš. "Ty zemřeš dneska."

"Všechno jednou zemře. Nebude ti vadit, když se rozloučím s tvou matkou?"

"Bude. Moje milenka ti nemá co říci."

Náhle se Culain rozchechtal. "Ubohý hlupáku," řekl. "Smutný, zmučený Gilgameši! Jak je mi tě líto, chlapče. Existoval v tvém životě vůbec den, kdy jsi byl skutečně šťastný?"

"Ano - když jsem se vyspal s tvou ženou!"

"Radost sdílená tak s polovinou civilizovaného světa," odtušil s úsměvem Culain.

"A pak je tu dnešek," pokračoval Gilgameš a tasil dva krátké meče. "Dneska bude mé štěstí dovršeno."

Culain si sňal okřídlenou přilbu a položil si ji k nohám.

"Je mi tě líto, chlapče. Mohl jsi ve světě vykonat hodně dobrého, ale tobě štěstí nikdy nepřálo, vid'?" Zrozen ze šílené bohyně a nemocen od chvíle, kdy ses poprvé napil jejího mléka. Jakou jsi měl naději? Tak pojd', Gilgameši. Užij si svou radost." Lancea se rozdělila a vynořil se meč. Culain položil ratiště vedle přilby a vytáhl od pasu lovecký nůž. "Tak pojd', tohle je tvoje chvíle!"

Gilgameš mrštně vykročil a pak skočil dopředu a jeho meč zasyčel vzduchem. Culain výpad odrazil, i druhý a třetí. Oba muži se začali obcházet v kruhu.

"Sundej si přilbu, chlapče. Ať ti vidím do tváře."

Gilgameš neodpověděl, znovu však zaútočil - jeho meče jako by spřádaly lesklou síť, ale Culainova čepel je vždycky odrazila. Shora ze skály to všechno pozorovala Goroien jako v polosnu. Měla dojem, že sleduje dva tanečníky

pohybující se s neuvěřitelným půvabem do rytmu pronikavé hudby řinčící oceli. Gilgameš byl jako obvykle nádherný, pohyboval se téměř s kočičí obratností, zatímco Culain jí připomínal plamen vyskakující a točící se v ohni. Goroien začalo tlouci srdce rychleji, když se snažila odhadnout výsledek. Culain byl silnější a rychlejší, než byl, když ho porazil stínový Gilgameš. - A přesto prohrával.

Skoro nepostřehnutelně zpomaloval. Gilgameš okem rozeného válečníka poznal rostoucí slabost svého protivníka a vyrazil do zuřivého útoku... ale bylo to brzy a Culain jeho údery odrazil a otočil se na patě, přičemž jeho meč prošel vražednou ripostou. Když mu stříbrná čepel zamířila na břicho a prosekla kůži, Gilgameš se vrhl dozadu.

"Nikdy nespěchej, chlapče," řekl Culain. "Ti nejlepší nikdy nejsou lehkomyšní." Z rány nevytekla ani kapka krve.

Gilgameš si serval z hlavy přilbici a ve vlasech se mu zachytily poslední paprsky slunce. Culain ho spatřil novými očima. Jak si kdy mohl nevšimnout toho, jak je podobný své matce? Mlžný válečník byl unaven - ale ne tak, jak se zdálo navenek. Teď byl vděčný Pendarrikovi, protože kdyby byl pravdu neznal, byl by teď již mrtev. Nedokázal by bojovat tak dobře, kdyby se stále ještě snažil vyrovnat s tím strašným poznáním.

"Začínáš poznávat strach, chlapečku?" zeptal se. Gilgameš tiše zaklel a vyrazil kupředu.

"Tebe jsem se nikdy bát nemusel," sykl a v mrtvých šedých očích se mu neobjevovaly žádné pocity.

Meče řinčely a Culain tesákem jen tak tak vykryl výpad na břicho, který byl skvěle zamaskován jiným. Mlžný válečník odskočil dozadu, a víc než kdy jindy si uvědomoval, že se musí držet své taktiky, protože v téhle bitvě šlo o víc než o pouhou zručnost při zacházení se zbraní.

"Hezký tah, ale musíš se naučit zakrýt to bodnutí," poznamenal. "Copak tě učil rybář?"

Gilgameš zaječel a znovu zaútočil. Jeho meče se míhaly neuvěřitelně rychle. Culain ho odrazil, otočil se, nakročil dopředu - a byl nucen ustupovat stále dál k vyčínající skále. Sehnul se pod bleskovým sekem a vrhl se doprava, překulil se přes rameno a vstal. Po boku mu stékala krev.

"To bylo lepší," prohodil, "ale pořád jsi se nekryl ráně zleva." Byla to lež, ale Culain ji vyslovil naprosto přesvědčivě.

"Nikdy jsem nepoznal chlapa, co by tolik žvanil," zavrčel Gilgameš. "Až budeš mrtvý, vyrvu ti jazyk."

"Já bych vzal oči," radil mu Culain. "Ty tvoje vypadají, jako by v nich pořád ještě zůstali nějakí červi."

"Buď proklet!" zavřískl Gilgameš. Jeho čepel zamířila Culainovi do tváře a Mlžný válečník měl co dělat, aby ji odrazil. Na protiútok nebyla naděje. Jeho obranou prošly tři rány, které odrazil jen částečně - první mu zanechala dlouhý šrám na prsou, druhá mu prošla bokem a třetí mu skončila v rameni. Znovu unikl tak, že se vrhl stranou do kotoulu.

"Kde jsou tvoje posměšky teď, otče? Neslyším je."

Culain se uklidnil a upřel oči do neživých bulv svého protivníka. Nyní se strašlivou jistotou věděl, že Gilgameše nedokáže porazit a přežít. Couvl a klopýtl přitom. Gilgameš vyrazil, ale Culain se náhle vrhl do kotoulu a vstal přímo před Gilgamešem. Pán bitev zarazil meč Culainovi do prsou. Čepel prošla plící, ale Culainův vlastní meč prošel nepříteli břichem nahoru do srdce. Gilgameš zasténal a hlava mu klesla na Culainovo rameno.

"Porazil jsem tě!" zašeptal, "vždycky jsem věděl, že to dokážu."

Culain se odtrhl od Gilgamešova těla, které se bezvládně sesulo na břicho. Odklopýtal o kousek dál. Plíce se mu plnila krví, která ho dusila. Mlžný válečník padl na kolena a zíral na jilec meče, který mu trčel z hrudi. Krev mu stoupla až do hrdla a začala mu vytékat z úst.

Na skále nahoře Goroien zaječela. Seskočila na zem a rozběhla se ke Culainovi, popadla jilec a vyrvala mu meč z prsou. Když padl na zem, vytáhla z kapsy u haleny malý kamínek Sipstrassi, ale když ho natáhla nad ránu, ztuhla a zírala na své ruce. Byly celé vrásčité a pokryté hnědými jaterními skvrnami.

Ale to nebylo možné, protože pro její krvavý kámen právě zahynulo pět tisíc mužů. V té chvíli poznala, že její jediná naděje na přežití spočívá v malém kousku Sipstrassi, který držela nad Culainem. Zadívala se mu do tváře.

Mlžný válečník se pokusil zavrtět hlavou, chtěl, aby žila. Pak upadl do smrtelných mrákot.

Goroien dala ruku dolů a síla kamene proudila do Culainova těla, zastavila krvácení a zhojila plíci, proudila dál a dál a zaháněla jeho smrtelnost. Vlasy Culainovi zčernaly a kůže na lících se mu napjala. Nakonec byl Kámen zcela černý.

Culain se probudil a spatřil vedle sebe ležet bělovlasou stařenu jen kost a kůže. Vykřičel své zoufalství k nebi a pokusil se ji zvednout, ale zastavil ho její šepot. Otevřela krvavé oči. Culain se nad ní sklonil a zaslechl poslední slova Goroien, bohyně Astarté, bohyně Athény, bohyně Freyi.

"Nezapomeň na mne."

Poslední mihotavá jiskřička života zmizela a její kosti se rozpadly v bílý prach, který zvedl vítr a roznesl ho po kamenité zemi.

Uther s Prasamaccem a Laithou postupovali mlčky a podle nich kráčelo v řadě padesát legionářů s pozvednutými štíty. Černý hrad byl stále větší a zlověstnější. V úzkých oknech nesvítlo jediné světlo a brána byla temnější než sama noc.

Prasamaccos šel se šípem nasazeným na tětívě. Laitha se držela těsně u Uthera. Za nimi šel Maggrig se šesti pinraeskými válečníky. Maggrig upíral oči Utherovi na záda, protože pokaždé, když vzhledl ke hradu, začaly se mu třást nohy i ruce a prudce se mu rozbušilo srdce. Ale kam šel Berec, tam půjde i Maggrig, a až bude černokněžna mrtvá, to bůžátko ji bude následovat. Protože Maggrig věděl, že princ jeho lid nikdy nepustí ze spárů, a nehodlal dopustit, aby jeho zemi mučil další kouzelník.

S každým krokem byli útočníci napjatější. Čekali, že vzplane oheň a pohltní je, jako onu přízračnou legii, kterou Uther vyčaroval. Pomalu se blížili ke hradu a nakonec Uther vstoupil na most před strážnými věžemi. Vytáhl Cunobelinův meč, vzhledl ke zřejmě opuštěným hradebním ochozům a vykročil.

Ze tmy se okamžitě vyřítila příšerná postava a ticho porušilo hrozné vytí. Vlčí bestie byla přes sedm stop vysoká a hnala se na prince s pozvednutou sekerou. Z Prasamaccova luku vylétl šíp a zarazil se stvůře do krku, ale ona pokračovala v útoku. Uther popoběhl dopředu, a když sekera namířila na jeho hlavu, hbitě uskočil doleva. Cunobelinův

meč vylétl vzhůru a uťal obří paži těsně pod ramenem. Stvoření zaječelo a meč dopadl na jeho šíji. Uther udeřil vši silou, kterou vládl v obou rukou. Obrovské tělo se před očima útočníků smrštilo a dopředu se protáhl Maggrig a zahleděl se do mrtvé, leč nyní zcela lidské, tváře. "Secargus," řekl. "Sloužil jsem s ním tak před deseti lety. Byl to dobrý muž." V té chvíli se k napjatým válečníkům donesl jakýsi zvuk a muži se překvapeně dívali jeden na druhého. Vzduchem se nesl dětský pláč a odrážel se v průchodu pod padací mříží.

"Vezmi si dvacet mužů," obrátil se Uther na centuriona Degu. "Zjisti, odkud to přichází. Ostatní se rozdělí do skupin po pěti a prohlédají hrad."

"My půjdeme s tebou, lorde Bereku," řekl Maggrig s rukou položenou na meči. Nepodíval se Utherovi do očí, protože se bál, že by mu princ mohl jeho záměr vyčíst z očí. Uther jenom kývl a vydal se do hradu. Uvnitř bylo bludiště tunelů a schodů a Uther šel pořád nahoru. Chodby byly osvětleny lucernami, které vydávaly i slabou vůni, a zářily krvavě rudým světlem. Stěny byly pokryté koberci s podivnými vzory, na nichž se střídaly lovecké výjevy se scénami z bitev. Všude stály sochy atletů v nejrůznějších pozicích - při vrhání oštěpů, v běhu, při zvedání závaží i při zápase. Všechny byly z toho nejlepšího bílého mramoru.

Skoro nahoře narazili na komnaty Goroien, kde masivní lože téměř zcela vyplňovalo malý pokojík obložený stříbrnými zrcadly. Uther se rozhlížel kolem sebe po desítkách svých odrazů. Pokrývky byly z čistého hedvábí a samotné lože bylo vyřezáno ze slonoviny vykládané zlatem.

"Ona se tedy rozhodně ráda pozorovala," poznamenala Laitha. Prasmaccos neřikal nic. Necítil se tu dobře a nemělo to nic společného se strachem z Goroien. Ona ho mohla pouze zabít. Ve vzduchu se však vznášelo něco jiného a nelíbilo se mu, jak se Maggrig pořád drží u Uthera a ostatní muži z Pinrae jsou také neustále kolem prince. Skupinka došla do protější komnaty, kde pět stop vysoký zlatý kříž podíral oblý černý balvan s nitkami matně červeného zlata.

"Zdroj její moci," prohodil Uther.

"Můžeme ho použít?" zeptal se Maggrig.

Uther bez odpovědi došel ke kříži a zvedl Cunobelinův meč vysoko nad hlavu. Jedinou ranou kámen rozdrtil na kousky. Místnost se okamžitě zachvěla - závěsy, koberce a nábytek, všechno zmizelo. Skupinka nyní stála v holém, studeném pokoji osvětleném pouze měsíčním světlem, které sem proudilo ve stříbrných pruzích vysokými úzkými okny.

"Je pryč," řekl Uther.

"A kam šla?" chtěl vědět Maggrig.

"To nevím. Ale ten kámen teď není k ničemu. Raduj se, člověče. Zvítězili jste!"

"Ještě ne," řekl Maggrig tiše.

"Jenom chvilíčku," ozval se Prasmaccos, když vlku podobný Maggrig vytahoval nůž. Válečník se pomalu otočil a zjistil, že stojí proti napjatému luku a šíp mu míří na hrdlo.

Ostatní muži z Pinrae se rozestoupili a tasili zbraně. Laitha se postavila vedle ohromeného Uthera.

"To pro vás Korrin opravdu tolik znamenal?" zeptal se Brigant.

"Korrin?" odfrkl Maggrig. "Ne, to byl jen umíněný hlupec. Ty si myslíš, že já jsem taky hloupý, co? Tohle není konec hrůzy, jenom začátek nových zlořádů. Tvá kouzla a čáry!" syčel. "Z takové moci ještě nikdy nevzešlo nic dobrého. Ale my tě nenecháme naživu, abys zaujal její místo."

"Já po jejím místě netoužím ani v nejmenším," prohlásil Uther. "Věř mi, Maggrigu, Pinrae je vaše. Já mám svou vlastní zemi."

"Možná bych ti to i uvěřil, ale už jednou jsi mi zalhal. Říkal jsi, že ti buď můžeme svobodně sloužit, nebo odejít, a přesto na nás ve stínu čekali legionářští lučištníci. Všechny bys nás byl nechal pobít. Už žádné lži, Bereku. Chcépni!"

Ještě za řeči se na Uthera vrhl. Princ odskočil dozadu a jeho meč vylétl do vzduchu téměř o své vlastní vůli. Čepel zasáhla Maggriga do boku, rozdrtila mu žebra a vynořila se v krvavé spršce. Ostatní válečníci zaútočili také a prvního skolil Prasmaccos - šípem do spánku - druhého Laitha.

"Stát!" zařval Uther a v jeho hlase zněla svrchovaná autorita. Válečníci ztuhli. "Maggrig se mýlil! Tohle není zrada! Já nemluvim ze strachu, protože si myslím, že dobře víte, že bychom vás mohli všechny pobít. Teď nechte toho šílenství."

Na chvíli je dostal, ale pak po něm jeden z mužů hodil dýku a Uther sebou trhl, když mu zasvítila kolem ucha. Laitha vrazila gladius do prsou nejbližšího bojovníka a Prasmaccos zastřelil ještě jednoho. Zbylí dva se vrhli na Uthera, ale ten jeden výpad vykryl, otočil se na patě a druhému muži vrazil loktem do tváře. Cunobelinův meč protřel prvnímu muži krk a jeho hlava se svalila na podlahu. Laitha skočila dopředu a posledního muže zabila po ohromující ripostě, při jejímž zakončení mu prosekla hrdlo. V tichu, které následovalo, Uther poodešel od těla a přepadl ho strašlivý smutek.

"Měl jsem ho rád," zašeptal s pohledem upřeným na mrtvého Maggriga. "Byl to dobrý člověk. Proč to udělal, Prasmaccu?"

Brigant se odvrátil s pokrčením ramen. Teď nebyl na řadě, aby hovořil o životních cyklech, a jak se muži jeho činy vždycky vrátí, aby ho pronásledovaly. Od chvíle, kdy Uther ve vzteku zabil Korrina, Prasmaccos čekal na okamžik pinraeské pomsty. Bylo to stejně nevyhnutelné, jako že po noci následuje den.

"Proč?" zeptal se Uther znovu.

"Svět je plný šilenců," řekla Laitha. "Zapomeň na to."

Trojice vyšla z komnaty a pomalu scházela dolů na nádvoří. Tam na ně čekal Degas s asi čtyřiceti těhotnými ženami a jednou novoroďičkou. Některé ženy plakaly, ale byly to slzy úlevy. Před dvěma dny bylo v Pekelci uvězněno šedesát žen.

"Tohle je zvláštní hrad," řekl Degas, nevysoký svalnatý voják. "Jsou tu tři další brány, ale nikam nevedou. Za nimi je jenom černo a smrtelný chlad. A před chvílí zmizely všechny lucerny i sochy. Všechno! Zůstala jenom samotná budova a na hradbách se už začaly objevovat praskliny." Zatímco mluvil, strážní věže skřípěly a posouvaly se.

"Jdeme pryč," řekl Uther. "Jsou tu všichni muži?"

"Všichni Římané ano, ale co tvoje stráž?"

"Oni s námi nepůjdou. Doprovodíme ženy ven." Za nimi poskočila zeď, a jak legionáři pomáhali ženám na nohy a ven zejmí bránou, obrovské kamenné kvádry se posouvaly a sténaly. Když se dostali na pláň, Degas se obrátil.

"Mithrova matka!" vydechl. "Podívejte!"

Velký Železný hrad se měnil v prach. V předjitním šeru se vzdouvala prašná mračna. Z lesů se vyřítli muži deváté legie a nocí se rozezněl jejich jásot. Uthera zvedli na ramena a odnesli ho zpátky do tábora. Když nad plání vyšlo slunce, hrad byl úplně pryč. Zůstal jenom velký kruh černých kamenů.

Uther nechal Severina a ostatní v táboře a sám vyšel k ochrannému valu, odkud se zadíval na tichý tábor pinraeských mužů. Z náhlého popudu vyšel z bezpečí legionářského tábora a vydal se sám k místu, kde seděli vůdcové Pinrae. Ti se tvářili mrzutě, a když k nim Uther došel, někteří dokonce sáhli po zbraní. Seděli v kruhu s válečníky za zády, jako v aréně. Uther se temně usmál.

"Zítřka," pravil, "opouštím Pinrae. A v našem vítězství není radosti. Před několika dny jsem zabil muže, jehož jsem považoval za svého přítele. Dnes v noci jsem zabil dalšího, jehož jsem si vážil a doufal, že vás povede, až odejdu."

Očima přelétl obličej před sebou. "Přišel jsem sem, abych vám pomohl. Netoužím vám vládnout. Moje vlast je daleko odsud. Korrin Rogeur zemřel, protože nedokázal ovládat nenávist ve svém srdci. Maggrig zemřel, protože nevěřil, že v mém žádná není. Dnes si musíte vybrat nového vůdce - krále, pokud chcete. Co se týče mne, já se sem už nikdy nevrátím."

Nikdo nepromluvil, ale žádný z válečníků už neměl položenou ruku na jílcí meče. Uther se podíval na muže kolem sebe a poznal Baldrika, s nímž vykonal onu první pout' za Kamenem. V jeho očích viděl pouze chladný hněv. Vedle něj seděli Hogun, Ceorl a Rhiall. Ani se nehnuli, ale jejich nenávist přetrvávala.

Uther se smutně vrátil zpátky k legii. Před krátkou dobou, když se vracel s Baldrikem, si představoval, jak ho budou opěvovat. Teď cítil, že dostal opravdovou lekci. Za ten krátký čas, co pobýval na Pinrae, osvobodil zdejší lid a riskoval život jen proto, aby si vysloužil jejich nesmrtelné nepřátelství.

Tady byla hádanka, kterou by mohl vyluštit Maedhlyn...

U vstupu do tábora potkal Prasmacca a poplácal ho po rameni. "Taky mě nenávidíš, příteli?"

"Ne. Oni taky ne. Oni se tě bojí, Uthere. Bojí se tvé moci a tvé odvahy, ale hlavně se bojí tvého hněvu."

"Já se nehněvám."

"Hněval ses té noci, kdy jsi zabil Korrina. Byl to krvavý čin."

"Myslíš, že jsem se zmýlil?"

"On si zasloužil zemřít, ale měl jsi svolat lidi z Pinrae, aby ho soudili. Ty jsi ho zabil příliš chladnokrevně a jeho tělo jsi pohodil na louku vránám. Hněv přemohl tvůj zdravý úsudek. A to ti nemohl Maggrig odpustit."

"Nebýt tebe, už bych byl mrtev. Nikdy na to nezapomenu."

Prasmaccos se uchechtl. "Víš, co se říká, Uthere? Že u králů jsou jen dvě věci nepochybné. Délka jejich hněvu a krátkost jejich vděčnosti. Nezatěžuj mě, prosím, ani jedním."

"Ani přátelstvím ne?"

Prasmaccos položil Utherovi ruku na rameno. Bylo to dojemné gesto a Uther správně vycítil, že se již nikdy nebude opakovat.

"Myslím, můj pane, že králové nikdy nemívají přátele - jenom následovníky a nepřátele. Tajemství spočívá v tom poznat, kdo je kdo."

Brigant odkulhal do noci a nechal Uthera opuštěnějšího, než byl kdy předtím.

17. Kapitola

ZA ÚSVITU UOTHER SÁM DOŠEL KE KRUHU černých kamenů, nad nímž byl zbudován Pেকেlec. Ranní stíny se již zkracovaly a nad plání vál chladivý větřík. Uprostřed kruhu seděl na oltáři Pendarric zahalený do těžkého nachového pláště lemovaného ovčínou.

"Vedl sis dobře, Uthere. Lépe, než vůbec tušíš."

Princ se posadil vedle krále. "Lidé z Pinrae se nemohou dočkat, až mi uvidí záda. A jestli je uvidí na dost dlouho, vrazí mi do nich nože."

"Taková je cesta králů," prohodil Pendarric. "A já ji znám. Objevíš - pokud budeš žít dost dlouho - několik skvělých rozporů. Člověk může být celý život lupičem, ale pokud vykoná jeden dobrý čin, budou na něj s láskou vzpomínat v písních. Ale král? Ten může strávit život poctivou prací, a přesto stačí, aby spáchal jediný špatný čin, a budou na něj vzpomínat jako na tyрана."

"Tomu nerozumím."

"Pochopíš to, Uthere. Na lotra lidé shlížejí, ke králi vzhlížejí. Proto lotrovi vždycky odpustí. Ale král je víc než pouhý člověk. Král je symbol. A symbolům nejsou lidské slabosti povoleny."

"Chceš mě odradit?"

"Ne. Chci tě povzbudit. Chceš se vrátit domů?"

"Ano."

"I když ti řeknu, že všechno napovídá tomu, že tam do hodiny zemřeš?"

"Co tím myslíš?"

"Eldared a Sasové se spojili. Jak tu spolu hovoříme, ani ne šest tisíc tvých mužů je obklíčeno skoro pětadvaceti tisíci nepřáteli. Dokonce i s devátou legií jsou naděje na vítězství pramalé."

"Můžeš mě dostat na bitevní pole?"

"To mohu. Ale rozmysli si to, Uther. Británie se stane saskou zemí. Je jich hodně a vás je málo. Neudržíš se věčně. Ale pokud bys zůstal na Pinrae, mohl bys tu vybudovat velkou říši."

"Jako Goroien? Ne, Pendarriku. Slíbil jsem deváté legii, že ji odvedu domů, a já, když můžu, tak své sliby plním."

"No dobrá. Měl bys ale zvážit ještě něco. Goroien je mrtvá. Zemřela, aby zachránila Culaina. Ne, neptej se mě proč, ale Lancea lord je nyní opět mladý. Jednoho dne se vrátí do tvého života. Buď ostražitý, Uther."

"Culain mi nemůže ublížit," odtušil Uther, a když si představil Laithu, náhle ho v předtuše zamrazilo. Podíval se na Pendarrika a poznal, že král pochopil. "Co se má stát, stane se," řekl Uther.

Victorinus ťal mečem do obličejů jakéhosi válečníka se světlými vousy a ten padl, aby ho vzápětí podupala ženoucí se a ječící vlna mužů za ním. Do Victorinova štítu udeřila sekera, až ho z toho zabrněla ruka. Gladiem bodl nahoru a zarazil ho komusi hluboko do boku. Od přílby se mu odrazil meč a svezl se dolů, kde se zasekl do koženého prsního plátu.

Útočníka zasáhl do prsou oštěp a dva legionáři se protáhli kolem Victorina a srazili před ním štít. Victorinus uskočil a uvolnil jim místo. V očích ho pálil pot. Rozhlédl se kolem sebe, ale řada vydržela. Na kopci napravo bojoval v obklíčení Aquila a jeho sedm kohort vytvořilo proti Brigantům hradbu ze štítů. Victorinus a jeho šest kohort v obdobném postavení čelili osmi tisícům saských válečníků pod velením Horsa, syna slavného Hengista.

Toto byla bitva, které se Římané tolik snažili vyhnout. Ambrosius saské vojsko obtěžoval po celou dobu jejich dlouhého pochodu k severu, ale byl lapen u Linduna a jeho dvě legie byly ve čtyřech dnech krvavých bojů rozdraceny. Zůstaly mu tři kohorty - tisíc čtyři sta čtyřicet mužů - s nimiž Ambrosius prchl do Eboraka. - Ted' neměl Aquila na vybranou. Musel riskovat království v jedné zoufalé bitvě. Jenomže čekal příliš dlouho.

Eldared s Caelem dostali brigantské vojsko, patnáct tisíc mužů, na západ od Eboraka, kde se u Lagentia spojili s Horsou.

Aquila učinil poslední pokus, jak jejich vojsko rozdělit, a se dvěma oddíly zaútočil na brigantský i saský tábor, ale ten plán naprosto neuspěl. Horsa se se dvěma tisícovkami mužů skryl vysoko v zalesněných kopcích a pak udeřil na Aquilovu zadní stráž. Římané se v pořádku stáhli a spojili se na pahorkatině asi míli od města, ale teď Sasové vrazili do římské linie klín, a ta povolila a rozdělila se na dvě bojové jednotky. Naděje na vítězství již nebyla žádná a šest tisíc mužů římsko-britského vojska teď pomalu rozsekávaly na kusy čtyřikrát silnější voje. Muži bojovali jen proto, aby zůstali naživu o několik pozeňnaných hodin déle, a hýčkali si nesmyslné sny o tom, že v noci uniknou.

"Uzavřít nalevo!" zařval Victorinus a snažil se překřičet vřavu a třesk železa o bronz, když saské sekery a meče bušily do štítů a zbroje římských vojáků.

Bitva by již byla dávno skončila, kdyby nebylo římského gladiu. To byl krátký meč, osmáct palců od jílce ke špičce. Byl navržen pro disciplinované válčení, kde budou muži muset stát blízko sebe v těsné bojové jednotce. Ale Sasové a Briganti používali meče až tři stopy dlouhé, a to znamenalo, že potřebovali větší prostor, aby se mohli svými zbraněmi pořádně rozmáchnout. To vyvolávalo potíže, protože jak se útočníci tlačili na štítovou hradbu, jejich dlouhé meče byly neohrabané a nešikovné. Přesto čiré množství nepřátel nutilo hradbu ustupovat o jeden krvavý palec za druhým. Náhle jedna část hradby povolila a do středu vběhl asi tučet saských válečníků pod velením vysokého muže s dvojlistou sekerou. Victorinus se jim vrhl v ústřety věda, že zadní stráž půjde za ním. Sehnul se pod rozmáchnutou sekerou a vbodl svou čepel muži do slabin. Před obličejem se mu mihl jiný meč. Victorinus ho štítem odrazil - a jeho protivník zemřel s Gwalchmaiovým gladiem v srdci.

Zadní stráž se postavila do půlkruhu, uzavřela průlom a přinutila Sasy vycouvat zpátky do těsné zmeti těl, kde jim dlouhé meče nebyly k ničemu. Legionáři se tlačili kupředu a svými meči bodali a sekali do téměř bezmocných nepřátel. Ve chvílce byla řada zase vyrovnaná a Gwalchmai, jehož zadní stráž již tvořilo pouze čtyřicet mužů, se připojil k Victorinovi.

"To nevypadá dobře!" prohodil.

Uprostřed římského čtverce již dvě stě lučištníků dávno vypotřebovalo své šípy a nyní se stoickým klidem čekalo s rukama na jílcech loveckých nožů. Zbroj neměli téměř žádnou, a až se řada prolomí, budou pobiti jako dobytek. Někteří z nich se přiblížili k bojové linii a odtahovali raněné či mrtvé, od nichž pak přebírali zbraně a zbroj.

Victorinus hleděl na moře saských bojovníků. Byli to vysocí chlapci, většinou plavovlasí či rusovlasí, a bojovali s divokou zuřivostí, kterou musel obdivovat. Zpočátku bitvy si asi dvacet Sasů strhlo zbroj a zaútočilo na Římany, bojující dál i se strašlivými ranami. To byli obávaní nazí válečníci - nazývaní Britý berserkři. Jeden dokonce bojoval tak dlouho, až si šlapal a klouzal po vlastních střevech. Přesto pořád sekal mečem, dokud nevykrvácel k smrti.

Na druhém kopci Aquila klidně řídil operace, jako by organizoval triumfální pochod. Neměl meč a procházel za štítovou hradbou povzbuzuje své muže.

Již dva měsíce měl Victorinus ohledně starého patricije smíšené pocity. Vyčerpávalo ho to, že Aquila odmítal riskovat, ale vždycky oceňoval jeho odvahu a to, jak se stará o dobro mužů pod svým velením. Pod Aureliem to byl opatrný a chytrý generál, ale bez charismatického monarchy Aquila ve hře králů neuspěl.

Třikrát se řada rozpadla a třikrát Gwalchmai vyvedl zadní stráž do akce, aby průlom ucpali. Victorinus se rozhlédl kolem sebe a cítil, že den již odchází. Sasové to cítili také. Ustoupili, aby se přeskupili, a pak zaútočili s obnovenou zuřivostí. Victorinus si přál, aby boj ustal alespoň na pár vteřin, aby mohl říci mužům kolem sebe, jak je pyšný na to, že může zemřít po jejich boku. Nebyli to opravdoví řádní římscí vojáci, byly to jenom narychlo vycvičené pomocné sbory, ale žádný římský legionář se jim onoho dne nemohl rovnat.

Náhle zahřmělo. Hrom byl tak hlasitý, že někteří Sasové zaječeli strachy věříce, že proti nim vyrazil sám Donner, bůh

bouři. - Z kopce na východě vylétl k obloze blesk a boj na chvíli ustal. Se zapadajícím sluncem za zády Victorinus nevěřicně zíral na to, jak se nebesa na vzdáleném kopci na východě rozdělila jako obrovské plátno a odhalila druhé slunce planoucí na obloze. Bitevní pole nyní připomínalo scénu z pekla, dvojité stíny a nemožný jas oslepil válečníky na obou stranách. Victorinus si zastínil oči a díval se, jak se na kopci objevuje osamělá postavička držící ve vzduchu velký meč, který plane jako oheň. Pak se za mužem s mečem objevili válečníci a s plápolajícími štíty se tomu prvnímu bojovníkovi seřadili po boku.

A potom se obloha zavřela a cizí slunce zmizelo, jako by přes něho někdo zatáhl závěs. - Victorinus zamrkal a přihlížel, jak se nové vojsko řadí s přesností, nad níž nesmírně žasl. Jen jedna jediná armáda na světě mohla dosáhnout takové dokonalosti...

Nově přichozí byli Římané.

Tohle očividně napadlo i saského velitele, který hned rozdělil své vojsko na dvě části a poslal své válečníky, aby se utkali s novým nepřítelem.

Hradba štítů se rozdělila a dopředu vyběhlo pět set lučištníků. Přední řada poklekla a druhá zůstala stát. Do saských řad dopadala salva za salvou. Sasové se zastavili asi v polovině kopce. Ozvala se polnice a lučištníci se vrátili za hradbu štítů, která pomalu postupovala kupředu. Sasové se přeskupili a znovu zaútočili. Mezi štíty nového vojska se objevily deset stop dlouhé oštěpy. První saští válečníci se marně pokusili zastavit, ale masa lidí za nimi je tlačila dál a oštěpy se zabořily do těl. Ze čtverce zatím lučištníci - jimž pomáhal svah - pokračovali ve vražedné střelbě do saských řad a Římané postupovali dál.

Na dvou kopcích zatím římsko-britské vojsko bojovalo s obnovenou silou. Nikdo nevěděl, a ani na tom nikomu nezáleželo, odkud se tu tihle spojenci vlastně vzali. Jediné, na čem záleželo, bylo to, že život a naděje byly znovu nastoleny.

Devátá legie dorazila na úpatí kopce. Muži na levé a pravé straně bojového čtverce se stáhli a vytvořili tak klín, který se tlačil k praporci s krkavcem, kde Horsa přeskupoval saské oddíly.

Uvnitř bojového klínu Uther toužil po tom, aby se mohl také vrhnout na nepřítele, ale převážil zdravý rozum. Jako Sasům, i jemu by v této chvíli nebyl velký Cunobelinův meč k ničemu. Sasové ustupovali yard po yardu, neschopni prorazit hradbu štítů. Začali tedy přehazovat sekery a nože přes ni. Severinus zařval rozkaz a druhá řada mužů zvedla své štíty nahoru, chráníc tak střed.

Rychlý postup se však brzy zastavil. I s posilou pěti tisíc vojáků byli Britové v menšině, nepřátel bylo pořád dvakrát víc.

Na západním kopci Aquila pochopil a signalizoval Victorinovi - zvedl ruku, ohnul loket a směrem k němu ukázal druhou rukou. Victorinus si poklepal na náprsník na znamení, že pochopil. Pak si zavolal Gwalchmaie.

"Zaútočíme," oznámil mu a Kantia se zazubil. Tohle byl přesně ten druh šílenství, který Brit dokázal ocenit. V menšině a lapení v pasti, držíce se však na vyšším místě, zahodí tuto svou jedinou výhodu a j mou se prosekávat si cestu do nepřátelských řad. Gwalchmai se obrátil a vrátil se zpátky k čekajícím lučištníkům.

"Ozbrojte se!" volal ještě v běhu. "Vyrážíme!"

Lučištníci se rozběhli a stahovali mrtvým hrudní pláty a sbírali meče a štíty.

Gwalchmai se rozběhl podél řady bojujících a volal rozkazy. Pak se Victorinus protlačil k místu, odkud se začne formovat klín. Toto byla chvíle největšího nebezpečí, protože bude muset postoupit k nepříteli a muži vedle něj budou muset pootočit své štíty dopředu, aby mu chránili boky. Pokud to některý z nich nezvládne, ocitne se Victorinus sám uprostřed Sasů. Jeden z nepřátel po něm bodl mečem, ale Říman čepel odrazil štítem a válečníka rozpáral. Na rameno mu dopadla Gwalchmaiova ruka. "Připraveni!" volal Kantia.

"Ted!" zařval Victorinus a vykročil, přičemž prosekl hrdlo jednomu ze saských válečníků. V rozích čtverce se vytvořila řada. Victorinus, mávaje zuřivě mečem, si vynutil cestu do nepřátelské řady. Muž po jeho levici upadl, když se mu do krku zařála sekera. Gwalchmai tělo odhodil a zaujal vojákovo místo. Klín se pomaloučku propracovával dolů z kopce. Aquila zároveň nařídil svému čtverci zaútočit. Když se klín vmáčkl doprostřed jejich řady, Briganti začali zmateně ustupovat.

Ve víru bitvy Uther pozoroval, jak se britské kohorty snaží dostat k němu. Bitevní vřava houstla kolem Horsovy krkavčí zástavy a Eldaredova červeného draka. Uther se vrátil k Severinovi.

"Naříd' svým lučištníkům, ať stíhají k dračí zástavě. Tam bude stát Eldared se svými syny." Severinus kývl a ve chvíli se z nebes snášelo smrtící krupobití šípů s ozuby.

Eldared viděl, jak jeden ze zbrojnošů vedle něj padá spolu s desítkami válečníků. Ostatní se se zdviženými štíty hnali ke králi.

Bitva nyní dosáhla naprosté rovnováhy, kdy se tři římská vojska, ve značné menšině, pořád blížila k nepřátelským korouhvím. Pokud je bude možné zastavit, nebo dokonce zatlačit zpět, den bude patřit Eldaredovi. Pokud ne, bude Brigant mrtev. Nastal čas na ukázkou největší odvahy.

V saském středu Horsa, plavovlasý obr s přílbou s krkavčími křídly na klenotu, ozbrojený dlouhým mečem a kulatým štítem, sebral své muže a vrhl se do útoku proti novému nepříteli.

Ale Eldared netoužil zemřít. Pro něj pořád existovaly dny příští. S Caelem po boku prchl z pole a jeho Briganti se hnali za ním. Horsa se podíval za prchajícími spojenci a zavrtěl hlavou. On Eldareda nikdy neměl rád. Zadíval se k nebi.

"Bratři ve zbrani, bratři ve Valhale," řekl muži stojícímu vedle sebe.

"Nechť se naše meče naposledy napíjí," odvětil ten muž.

Sasové zaútočili a málem klín rozbili, ale zuřivost a odvaha nebyli pro disciplínu žádným soupeřem. Římské řady se prohnuly jako býčí rohy a útočící Sasy obklíčily.

Victorinus se za nimi spojil s Aquilovým oddílem a bitva se změnila v jatka.

Uther se už neudržel. Protlačil se dopředu, sebral komusi gladius a štít a vkročil do šarvátky, prosekávaje si cestu k obrovskému vůdci Sasů. Horsa zahlédl bojovníka ve stříbrném náprsníku a přilbici s černým chocholem a zazubil se. Také on se vydal dopředu a cestou odstrkoval vlastní válečníky. Za ním šel korouhevník a několik desítek bojovníků. Muži napravo i nalevo od Uthera padali. Princ bodl jednoho útočníka gladiem a ten se bojovníkovi zachytil v boku. Uther odhodil štít a tasil Cunobelinův meč, uchopil ho oběma rukama a začal si prosekávat cestu dopředu, takže se dostal dokonce i před čelo klínu.

Horsa mu skočil v ústrety a jejich meče se srazily. Všude kolem bitva pokračovala, až nakonec bojovali už jenom Horsa s Utherem. Saské vojsko bylo dokonale zničeno. Několik Římanů postoupilo vpřed, připraveno obrovského válečníka zabít, ale Uther je zahnal.

Když Horsa uviděl řady Římanů kolem sebe, znovu se zazubil. Jeho korouhevník byl mrtev, ale před smrtí ještě stačil zarazit korouhev do země, a tak nad ním černý krkavec stále pohlával.

Horsa ustoupil a na okamžik sklonil meč.

"U všech bohů," řekl Utherovi, "jsi nepřítel, jakého stojí za to mít.

"Jsem mnohem lepší přítel," poznamenal Uther.

"Nabízíš mi život?"

"Ano."

"To nemohu přijmout. Moji přátelé na mě čekají ve Valhale." Horsa zvedl meč v pozdravu. "Pojď," vyzval Uthera, "připoj se ke mně na labutí stezce ke slávě. Vejdeme spolu do Odinovy síně hrdinů." Vrhł se dopředu a jeho meč se zablýskl ve skomírajícím světle, ale Uther ránu odrazil, otočil zápěstím a vrazil meč obrovi do krku. Horsa padl a při pádu pustil meč. Se zoufalým výrazem se ho snažil znovu nahmátnout. Uther věděl, že mnoho Sasů věří, že pokud zemřou bez meče v rukou, nebudou smět vstoupit do Valhaly. Poklekl, a než Horsa naposledy zavřel oči, vtiskl mu do dlaně svůj vlastní meč.

Pak princ zvedl Cunobelinův meč a vstal. Nařídil, aby Horsovo tělo zabalili do krkavčího praporce.

Přistoupil k němu Lucius Aquila a hluboko se mu poklonil.

"Kdo jsi, pane?" zeptal se.

Princ si sňal přilbu. "Jsem Uther Pendragon, nejvyšší král Británie."

Epilog

UTHER SE VÍTĚZOSLAVNĚ VRÁTIL DO Camuloduna, kde byl korunován nejvyšším králem. Příštího jara vyvedl devátou legii do kraje mezi valy a rozdrtil brigantské vojsko ve dvou bitvách u Vindolandy a Trimontia.

Eldared byl jat a odsouzen k smrti, zatímco Cael unikl na lodi se dvěma sty družiníky. Odplul na jih, aby se spojil s Hengistem. Když Hengist dostal zprávu o smrti svého syna, nechal Briganty ukřižovat na stromech v Anderidském lese a otevřít jim hrudní koše, aby se mohly vrány nakrmit. Moret nabídl Utherovi spojenectví, a ten ho ponechal v postavení nejvyššího vládce Brigantů.

Prasamaccos se vrátil do pobožené Calcarie, kde našel Helgu, která opět žila mezi Victonnovými sluhy. Shledání bylo radostné. S deseti librami zlata, které mu dal Uther, si Prasamaccos zakoupil velký kus země a jal se chovat koně pro nové královské cohortas equitana.

Uther povýšil Victorina do velení legií, kromě deváté, kterou si ponechal.

Během čtyř krvavých let, která následovala, Uther útočil na Sasy, Juty a nově přišedší Dány, čímž si vybudoval pověst krále válečníka, který nikdy nepoznal porážku. Laitha mu zůstala hrdou leč poslušnou manželkou a o svých dnech s Culainem lach Feragh mluvívala zřídka.

To vše se změnilo jednoho letního rána pět let po bitvě u Eboraka...

Do hradu v Camulodunu přibyl osamělý jezdec. Byl vysoký, tmavovlasý, s očima jako bouřková mračna. Nesl stříbrnou lanceu. Prošel dlouhou síní a zastavil se před bronzovými a dubovými dveřmi.

Přistoupil k němu thrácký sluha. "Co zde pohledáváš?"

"Přišel jsem navštívit krále."

"Je se svými poradci."

"Běž za ním a řekni mu, že je tu Lancea lord. On mne přijme."

Culain počkal, než muž nesměle otevře dveře, a pak vklouzl dovnitř.

U oválného stolu seděli Uther s Laithou, dále tu byli Victorinus, Gwalchmai, Severinus, Prasamaccos a Maedhlyn, vznešený kouzelník.

Sloužící se hluboko poklonil. "Je tu nějaký muž, který si tě přeje vidět, sire. Říká, že se jmenuje Lancelot."